

UDLÆNDINGENÆVNET

FORMANDSKABET

1. BERETNING – 2013

Forord

Ved formanden

Det følger af forretningsordenen for Udlændingenævnets § 17, at Udlændingenævnets formandskab skal afgive en årlig beretning om nævnets virksomhed. Hermed foreligger Udlændingenævnets første årsberetning. Beretningen indeholder dels et kapitel om Udlændingenævnets almindelige forhold, dels kapitler om grundlaget for nævnets behandling af sagerne og udvalgte udlændingeretlige problemstillinger. Endelig indeholder beretningen et kapitel om prøvelse af nævnets afgørelser og et om statistik. Beretningen indeholder en gennemgang af praksis. Gennemgangen er ikke udtømmende, men illustrerer nævnets praksis på en række områder. Det er tilstræbt, at der er gengivet praksis på alle de områder, hvor nævnet har truffet afgørelse.

God læselyst.

Michael Kistrup

Indhold

Forord	2
Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold.....	8
1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed	8
1.1.1. Kompetence	8
1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse	8
1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden	10
1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	12
1.4. Formandskabet	13
1.5. Koordinationsudvalget	15
1.6. Udlændingenævnets sekretariat	16
1.7. Udlændingenævnets hjemmeside.....	18
Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser	20
2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen.....	21
2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering	22
2.3. Sagens behandling.....	22
2.3.1. Klagefrist.....	23
2.3.1.1. Afvisning af klager, der er for sent indgivet	24
2.3.2. Klagegebyr	27
2.3.2.1. Retsgrundlag	27
2.3.2.2. Gebyrundtagne sager.....	28
2.3.2.2.1. Gebyrfritagne sager	28
2.3.2.2.2. Gebyrsatser.....	29
2.3.2.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling	29
2.3.3. Samtidighedskravet.....	31
2.3.4. Opsættende virkning	31
2.3.5. Sagens oplysning	32
2.3.6. Sagsbehandlingstid	33
2.4. Afgørelsesformer	34
2.4.1. Skriftligt nævn	34
2.4.2. Mundtligt nævn	35
2.4.3. Formandskompetence	36
2.4.4. Sekretariatskompetence	38
Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger	39

3.1. Familiesammenføring	39
3.1.1. Ægtefællesammenføring	39
3.1.1.1. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1	41
3.1.1.1.1. 24-årskravet.....	41
3.1.1.1.2. Retsgyldigt ægteskab eller fast samliv af længere varighed	43
3.1.1.1.3. Samliv på fælles bopæl	45
3.1.1.1.4. Krav om at den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år.....	45
3.1.1.2. Sikkerhedsstillelse.....	46
3.1.1.3. Selvforsørgelseskravet	48
3.1.1.4. Boligkravet.....	51
3.1.1.5. Tilknytningskravet	52
3.1.1.6. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede	56
3.1.1.7. Proformaægteskaber.....	59
3.1.1.8. Karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever.....	61
3.1.1.9. Overførte krav fra tidsubegrænset opholdstilladelse	63
3.1.2. Børn.....	65
3.1.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år	66
3.1.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år ...	66
3.1.2.1.2. Krav om selvforsørgelse og boligkrav ved børnesammenføring	69
3.1.2.1.3. Grundlaget for vellykket integration.....	71
3.1.2.2. Børn mellem 15 og 18 år.....	77
3.1.2.3. Genopdragsrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil....	80
3.1.2.4. Barnets tarv og vold mod børn m.v.....	84
3.1.2.5. Voksne børn (børn over 18 år).....	85
3.1.3. Anden familie.....	89
3.1.3.1. Forældre	90
3.1.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn.....	90
3.1.3.1.2. Forældre til herboende voksne børn.....	93
3.1.3.2. Søskende og andre nærtstående familiemedlemmer	95
3.2. Erhverv og beskæftigelse	97
3.2.1. Greencard	97
3.2.1.1. Betingelser for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af greencardordningen....	97
3.2.1.2. Greencardordningens pointsystem og de enkelte kriterier.....	98
3.2.1.2.1. Uddannelse.....	98

3.2.1.2.1.1. Bonuspoint for uddannelse.....	99
3.2.1.2.1.2. Bonuspoint for anerkendt universitet.....	102
3.2.1.2.2. Sprog.....	103
3.2.1.2.3. Arbejdserfaring.....	106
3.2.1.2.4. Tilpasningsevne.....	109
3.2.2. Beløbsordning.....	111
3.2.2.1. Proforma.....	112
3.2.3. Konkret ansættelsestilbud.....	115
3.2.3.1. Almindeligt lønarbejde.....	116
3.2.3.2. Specialiserede kokke.....	118
3.3. Studie.....	120
3.3.1. Arbejde ved siden af studiet.....	122
3.3.2. Formodningsafslag.....	123
3.4. Medfølgende familie.....	126
3.4.1. Retsregler for medfølgende familie på baggrund af beskæftigelse.....	126
3.4.2. Retsregler for medfølgende familie til en studerende.....	127
3.4.3. Betingelser.....	127
3.5. Au pair.....	130
3.5.1. Krav og vilkår.....	132
3.5.2. Varighed og opsigelse.....	136
3.6. Praktikanter.....	136
3.7. Religiøse forkyndere.....	141
3.8. Afvisning af indgivelse af ansøgning for børn/ægtefæller.....	142
3.8.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning på erhvervs- og studieområdet m.v.....	147
3.8.1.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af erhverv.....	147
3.8.1.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier.....	149
3.9. Tidsubegrænset opholdstilladelse.....	150
3.9.1. Forfalden gæld til offentlige myndigheder – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4.....	151
3.9.2. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.....	152
3.9.3. Danskundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.....	153
3.9.4. Beskæftigelse og uddannelsesmæssige krav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.....	154
3.9.5. Aktuel beskæftigelse eller uddannelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9.....	158
3.9.6. Dispensationsadgang for unge mellem 18 og 19 år.....	160

3.9.7. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 14	161
3.9.8. Særligt vedrørende flygtninge – udlændingelovens § 11, stk. 15.....	162
3.10. Inddragelse/nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	163
3.10.1. Familiesammenføring	163
3.10.2. Forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier.....	170
3.10.2.1. Forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen.....	170
3.10.2.2. Beskæftigelse	174
3.10.2.3. Retsgrundlag vedrørende forlængelse af studieopholdstilladelse	175
3.10.2.3.1. Forlængelse af studieopholdstilladelse til en videregående uddannelse	176
3.10.2.4. Retsgrundlag vedrørende inddragelse af en studieopholdstilladelse	177
3.10.2.4.1. Studerendes ulovlige arbejde	178
3.10.2.4.2. Studieaktivitet	179
3.11. Bortfald	180
3.11.1. Familiesammenføring	180
3.11.2. Erhverv, studier m.v.....	186
3.12. Administrativ udvisning med indrejseforbud	187
3.12.1. Tyveri m.v.....	188
3.12.2. Ulovligt arbejde	191
3.12.3. Ulovligt ophold	193
Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser	195
4.1. Eksempler på domstolsafgørelser i forhold til Udlændingenævnets virksomhed.....	196
Kapitel 5 – Statistik.....	199
5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2013	199
5.2. Sagernes behandlingsform	200
5.3. Indkomne sager i 2013	202
5.4. Sagernes udfald	203
5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager.....	205
5.6. Sagsbehandlingstider	211
Bilag 1 Bekendtgørelse af udlændingeloven (Lovbekendtgørelse nr. 863 af 15. juni 2013).....	212
Bilag 2 Lov om ændring af udlændingeloven nr. 1617 af 26. december 2013	282
Bilag 3 Bekendtgørelse nr. 1208 af 14. december 2012 om forretningsordenen for Udlændingenævnet	283
Bilag 4 Bekendtgørelse nr. 427 af 29. april 2014 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen).....	288
Bilag 5 Bekendtgørelse nr. 640 af 25. juni 2008 om greencardordningens pointsystem.....	303

Bilag 6	Bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende.....	307
Bilag 7	Bekendtgørelse nr. 296 af 14. april 2009 om ændring af bekendtgørelse om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende.....	311

Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold

1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed

1.1.1. Kompetence

Ved kongelig resolution af 3. oktober 2011 blev Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration nedlagt, og ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet blev overført til flere ministerier, herunder Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet.

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev Udlændingenævnet oprettet med virkning fra den 1. januar 2013. I den forbindelse blev en række klagesager på opholdsområdet overført fra henholdsvis Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet til Udlændingenævnet.

Fra den 1. januar 2013 har Udlændingenævnet således fra Justitsministeriet overtaget klagesager vedrørende blandt andet afgørelser om familiesammenføring, tidsubegrænset opholdstilladelse og administrativ ud- og afvisning m.v. truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1. Fra den 1. januar 2013 har Udlændingenævnet endvidere fra Beskæftigelsesministeriet overtaget klagesager vedrørende blandt andet afgørelser om opholdstilladelse på grundlag af erhverv og beskæftigelse, studier og au pair m.v. truffet af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering (der pr. 1. januar 2014 har skiftet navn til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) i 1. instans, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2.

1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse

Reglerne om Udlændingenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Justitsministeren har fastsat Udlændingenævnets forretningsorden efter forhandling med beskæftigelsesministeren, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 10. Udlændingenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 1208 af 14. december 2012 om forretningsorden for Udlændingenævnet, der er optrykt som bilag 3 til denne beretning. Ved lov nr. 1617 af 26. december 2013 om ændring af udlændingeloven, der er trådt i kraft den 1. januar 2014, er udlændingelovens § 52 a, stk. 10, dog ændret, således at det nu er fastsat, at Udlændingenævnet fremover selv fastsætter sin forretningsorden (Udlændingenævnets forretningsorden er optrykt som bilag 2 til årsberetningen).

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan.

Udlændingenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 1.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og enten et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område, og Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6.

Møderne ledes af Udlændingenævnets formand eller en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Udlændingenævnet på grundlag af sagens faktiske omstændigheder og det relevante retsgrundlag ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation forud for sagens behandling i nævnet.

Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 2.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Udlændingenævnets formandskab (formand og næstformænd), jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 3. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, de medlemmer, der gør tjeneste i Justitsministeriet, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren, og de medlemmer, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, beskikkes efter indstilling fra beskæftigelsesministeren.

Udlændingenævnets formand vælges af formandskabet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 5.

Ved førstegangsbekikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet, justitsministeren og beskæftigelsesministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 52 a, stk. 4, bliver nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på fire år med ret til genbeskikkelse for yderligere fire år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Den nuværende beskikkelsesperiode udløber den 31. december 2016.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Et medlem udtræder af Udlændingenævnet, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Hvervet kan endvidere ophøre ved, at medlemmet fratræder efter eget ønske, jf. § 6, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden.

Såfremt et medlem af Udlændingenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Udlændingenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Udlændingenævnet i den pågældende periode, jf. § 6, stk. 2, i Udlændingenævnets forretningsorden.

1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden

Udlændingenævnets sammensætning fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Som anført ovenfor i afsnit 1.1.2. beskikkes Udlændingenævnets medlemmer for en periode på fire år.

Da Udlændingenævnet er nyoprettet pr. 1. januar 2013, er alle de pr. 1. januar 2013 beskikkede medlemmer beskikket til den 31. december 2016.

Udlændingenævnet bestod ved udgangen af 2013 af en formand, ti næstformænd og 26 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer Michael Kistrup

Næstformænd:

Retspræsident Torben Goldin

Dommer Karsten Tougaard Kristensen

Dommer Lene Sigvardt

Dommer Helle Korsgaard Lund-Andersen

Dommer Charlotte Bliss Elmquist

Dommer Michael Toftager

Dommer Tove Horsager
Dommer Jan Strange
Dommer Henrik Munkholm
Dommer Jens Bech Stausbøll

Beskikket efter indstilling fra Advokatrådet:

Advokat Peter Trudsø
Advokat Hans Mogensen
Advokat Michael Egholm
Advokat Gitte Espensen
Advokat Mogens Bjerggaard
Advokat Mikael Bernhoft
Advokat Margrete Steen
Advokat Jess Lykke Gregersen
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Charlotte Cantor

Beskikket efter indstilling fra justitsministeren (tjenstgørende i Justitsministeriet):

Kontorchef Joachim Kromann
Fuldmægtig Thomas Rasmussen
Fuldmægtig Eva Spangsberg Boesen
Fuldmægtig Christiane Cornett Mygind (orlov)
Fuldmægtig Steffen Dysted Mattsson
Fuldmægtig Anne Vibe Bengtsen
Fuldmægtig Jenny Lyngsø Østergaard
Fuldmægtig Marie-Louise Vindahl Andersen
Fuldmægtig Louise Black Mogensen
Fuldmægtig Rasmus Nexø Jensen

Fratrædt:

Fuldmægtig Katrine Tørsløv Thorup

Beskikket efter indstilling fra beskæftigelsesministeren (tjenstgørende i Beskæftigelsesministeriet):

Chefkonsulent Helle Klostergaard Christensen
Specialkonsulent Christina Morshead
Specialkonsulent Klaus Vestskov-Møller
Fuldmægtig Trine Bak Habersaat
Fuldmægtig Birgitte Buchwald Jørgensen

Centerjurist Joan Jørgensen

Fratrådte:

Fuldmægtig Liza Lund Højgaard Jensen

Cand.jur. Hanne Posborg Brandt

Cand.jur. Tina Louise Sølyst Lildholt

1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Udlændingenævnets sekretariat har i 2013 haft ca. 27 medarbejdere ansat. Pr. 1. januar 2014 var medarbejderstaben følgende:

Ledelse:

Sekretariatschef Michael Lohmann Kjærgaard

Chefkonsulent Lisbeth A. Kunnerup

Chefkonsulent Susanne Topgaard

Specialkonsulent Kristina Houlberg Balling

Specialkonsulent Jasmina Jankovic

Fratrådte:

Fungerende chefkonsulent Inge Fabricius

Specialkonsulent Trine Lund Hansen

Fuldmægtige:

Irina Dorn

Trine Wendel Niss (orlov)

Mia Enghardt Korsholm

Sinja Laursen (orlov)

Line Precht Rosberg

Andreas Borring

Nina Uldal

Jasper Sparre-Enger Lyngsig

Rasmus Kamp Kongsted

Karina Høj

Caroline Krogh

Maria Caroline Larsen

Rikke Kristensen Filbert

Katrine Westerdahl Skagen

Anne Louise Jarulf
Anne Sofie Wegmann Weinreich
Annette Ahm
Anne Overgaard
Freja Doctor Hansen
Tine Sauer Bengtsson

Fratrådte:

Bodil Troelstrup Isaksen
Anne Gry Brandt Lund
Niels Rune Brandt
Rikke Kuhlmann
Shekeba Sahim

Kontorfunktionærer:

Ekspeditionssekretær Anne Kramer
Overassistent Christina Gjermansen Jensen

Fratrådt:

Ekspeditionssekretær Lisbeth Lygum Petersen

Studenter:

Stud.jur. Camilla Olsen
Stud.jur. Mick Fürst Steffensen

Fratrådte:

Stud.jur. Kristina E. Ellendersen
Stud.jur. Camilla Nymann Jørgensen

1.4. Formandskabet

Udlændingenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af § 10 i Udlændingenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Udlændingenævnet, og at formanden på Udlændingenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer mv. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. § 11 i Udlændingenævnets forretningsorden. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen – det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller om sagen kan afgøres af sekretariatet, jf. § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 12 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.5.

Udlændingenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.1.2. af formandskabet. Formandskabet beskikker endvidere nævnets medlemmer, jf. § 15 i Udlændingenævnets forretningsorden. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet, jf. § 16 i Udlændingenævnets forretningsorden. I 2013 afholdt formandskabet fem formandskabsmøder.

Formandskabet afgiver en årlig beretning om Udlændingenævnets virksomhed, og beretningen offentliggøres, jf. § 17 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Udlændingenævnets formandskab har besluttet, at blandt andet følgende sagstyper på erhvervsområdet kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Åbenbare afslag på greencardområdet.
- Sager vedrørende ufaglært arbejde.
- Sager vedrørende faglært arbejde, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse eller udlændingens kvalifikationer ikke er særlige.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.

- Åbenbare sager vedrørende au pair, herunder afslag på grund af manglende opfyldelse af de allerede opstillede betingelser for en au pairs ophold i Danmark, eller i åbenbare sager vedrørende inddragelse/nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse af en au pair opholdstilladelse.

Desuden er enkelte sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse, der har været knyttet til en erhvervs sag m.v., tillige afgjort på formandskompetence.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se herom nedenfor i afsnit 1.6..

1.5. Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 7.

Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Udlændingenævnets formand, landsdommer Michael Kistrup, bestod udvalget i 2013 af advokat Peter Trudsø (Advokatrådet), kontorchef Joachim Kromann (Justitsministeriet) og chefkonsulent Helle Klostergaard Christensen (Beskæftigelsesministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i §§ 18-20 i Udlændingenævnets forretningsorden. Udvalgets opgaver omfatter blandt andet drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets fremtidige behandling af sager, herunder retningslinjerne for, om en sagstype indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, samt forhold af generel betydning for Udlændingenævnets arbejde. Dette drejer sig navnlig om spørgsmål om

- Mulige kriterier og faktiske forhold, som kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf.
- Betydningen af nye domme og lovgivning på området.
- Besvarelse af høringer om ny lovgivning.
- Behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i Udlændingenævnet.

Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter anmodning fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne og udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagerens godkendelse sendes til Udlændingenævnets medlemmer. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Koordinationsudvalget har ikke beføjelser til at gribe ind i det enkelte nævns afgørelser, og et konkret nævn kan ikke udsætte en sag på koordinationsudvalgets drøftelser.

Der blev i 2013 afholdt fem møder i Udlændingenævnets koordinationsudvalg.

1.6. Udlændingenævnets sekretariat

Justitsministeriet, Civilstyrelsen, stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 1.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Udlændingenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 2, til opgave at forberede nævnssagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 23, 24 og 26. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet indhentelse af akter i førsteinstanssagen fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre sager, eksempelvis vedrørende familiedlemmer til ansøgeren.

Sekretariatet anerkender modtagelsen af en klage og meddeler klageren, om klagen er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Sekretariatet gennemgår sagen og vurderer, om der

skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller andre, og om udtalelsen giver anledning til partshøring.

Sekretariatet er af Udlændingenævnets formand tillagt bemyndigelse til at beslutte, om en sag skal undergives skriftlig eller mundtlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles af sekretariatet.

Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. I 2013 har der som udgangspunkt været berammet 15 sager pr. skriftligt nævnsmøde.

I sager, der undergives mundtlig behandling, indkalder sekretariatet ansøgeren og øvrige personer, som Udlændingenævnet måtte bestemme at indkalde, til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev. Sekretariatet kan i de tilfælde, hvor der er behov for det, tilsige en tolk til det mundtlige nævnsmøde, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål, eller – hvis dette ikke er muligt – til et andet sprog, som ansøgeren taler.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et kort resumé af sagens faktiske oplysninger samt et udkast til en afgørelse af sagen, der tilsammen danner grundlaget for den endelige afgørelse i sagen.

Sekretariatet har endvidere til opgave at bistå Udlændingenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer og høringsbreve, udkast til bidrag til besvarelse af Folketings spørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der i henhold til udlændingelovens § 52 c, stk. 5, behandles på formandskompetence.

Sekretariatet bistår endvidere formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af sager, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 6.

Udlændingenævnets formand har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-7, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de

sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet

- Afvise klager, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning.
- Hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.
- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside www.udln.dk og udarbejdelse af resuméer til offentliggørelse på hjemmesiden.

1.7. Udlændingenævnets hjemmeside

Et hovedformål med Udlændingenævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere – f.eks. advokater og andre udlændingemyndigheder. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden har således været at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Udlændingenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række de senest truffene afgørelser.

Resuméerne er inddelt efter faglige emner, og der kan således søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling i relation til de enkelte emner.

Udlændingenævnets formandskab har besluttet, at Udlændingenævnets hjemmeside kun skal indeholde afgørelser, som er truffet af Udlændingenævnet, hvorfor der på hjemmesiden kun ligger afgørelser, der er truffet efter den 1. januar 2013. Hjemmesiden vil således løbende blive udbygget med flere afgørelser, herunder afgørelser der helt generelt belyser almindelig praksis indenfor et bestemt praksisområde.

På Udlændingenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere årligt statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Udlændingenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

En del af Udlændingenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt på nævnets hjemmeside, og materialet bliver løbende opdateret, når der er anledning hertil. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelle faktaark for de enkelte sagstyper, som Udlændingenævnet behandler. Der er således for de fleste sagstyper et faktaark med en kort gengivelse af den relevante lovbestemmelses oprindelse samt aktuell praksis for den pågældende sagstype. Det er derfor enkelt for nævnets medlemmer, advokater, udlændingemyndigheder, borgere og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Udlændingenævnets beretninger.

Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser

Det fremgår af udlændingelovens § 52 b hvilke konkrete typer af klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle på baggrund af en afgørelse, som henholdsvis Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har truffet.

Udlændingelovens § 52 b angiver en positiv liste over klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle. Klager over typer af afgørelser, som ikke fremgår af udlændingelovens § 52 b, kan således ikke behandles af Udlændingenævnet.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, hvilke af Udlændingestyrelsens afgørelser, der kan påklages til Justitsministeriet, hvis en afgørelse ikke kan påklages til henholdsvis Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, eller Flygtningenævnet (asylsager). Ikke alle af Udlændingestyrelsens afgørelser kan påklages til en anden myndighed. Det drejer sig, f.eks. om afvisning af en ansøgning, hvor der ikke har været vedlagt tilstrækkelig dokumentation, eller hvor der ikke er indbetalt gebyr, hvis dette er påkrævet ved ansøgningens indgivelse.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelser ikke kan påklages til Beskæftigelsesministeriet. Det følger endvidere af bestemmelsen, at afgørelser truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering kan påklages til Udlændingenævnet, medmindre der er truffet afgørelse om afvisning af en ansøgning på grund af manglende betaling af gebyr eller afgørelser vedrørende en fastsat udrejsefrist eller meddelelse af afslag på opsættende virkning – processuelt ophold – under sagens behandling i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

Udlændingenævnet vil ud over de konkrete sagstyper, som fremgår af udlændingelovens § 46 a, kunne tage stilling til, om Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i en konkret sag, der kan påklages til nævnet, har handlet i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler og principper (sagsbehandlingsklager).

Udlændingenævnet vil således kunne behandle sagsbehandlingsklager, hvis klagen knytter sig til en konkret sag, som er færdigbehandlet i 1. instansen, og hvis sagsbehandlingsklagen fremsættes i forbindelse med en klage over 1. instansens afgørelse. Hvis der klages over sagsbehandlingen i en verserende sag hos 1. instansen, vil Udlændingenævnet vejlede om, at dette vil kunne indgå i en konkret klage til nævnet, hvis sagen afgøres af 1. instansen med et afslag.

Udlændingenævnet har endvidere pligt til af egen drift at tage stilling til sagsbehandlingsfejl i forbindelse med Udlændingenævnets behandling af en klage over afslag på opholdstilladelse m.v.

Konstaterer Udlændingenævnet sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, vil nævnet skulle hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen (med angivelse af retningslinjer for dens behandling) eller rette fejlen og derefter træffe afgørelse i sagen.

Udlændingenævnet kan ikke tage stilling til hensigtsmæssigheden af sagsbehandlingen hos Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, eller om sagsbehandlingen i øvrigt er i overensstemmelse med god forvaltningsskik. Udlændingenævnets kompetence omfatter således ikke spørgsmål om f.eks. sagsbehandlings tilrettelæggelse eller sagsbehandlingstiden. Klager over personalets optræden i Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering falder også uden for Udlændingenævnets kompetence. Sådanne klager over mere generelle forhold kan i stedet rettes til den pågældende styrelses ledelse eller det relevante ministerium.

2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen

Udlændingenævnet kan som nævnt træffe afgørelser i klagesager, der er truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, og som vedrører de afgørelser, der fremgår af udlændingelovens § 52 b. For en udtømmende gennemgang henvises til selve bestemmelsen. Se bilag 1.

Udlændingenævnet kan herefter f.eks. behandle klager over afslag på familiesammenføring til ægtefæller, børn eller anden familie med tilknytning til et herboende familiemedlem. Udlændingenævnet kan dog ikke behandle sager om familiesammenføring, hvis afslaget på familiesammenføring er meddelt på baggrund af en EU-retlig vurdering.

Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over afvisning af en indgivelse af ansøgning om familiesammenføring, hvis ansøgningen ikke er afvist på grund af manglende betalt gebyr eller på grund af, at sagen er utilstrækkeligt oplyst. Udlændingenævnet kan ligeledes behandle sager om fastsættelse af alder, hvis sagen omhandler familiesammenføring.

Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klager over afslag på opholdstilladelse til religiøse forkyndere, eller til udlændinge som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frataget ved dom.

Udlændingenævnet kan ligeledes behandle klagesager vedrørende familiesammenførte udlændinge, religiøse forkyndere, eller udlændinge med tidligere dansk indfødsret, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afslag på forlængelse eller inddragelse af udlændingens opholdstilladelse.

Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klagesager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse til samme gruppe af udlændinge på baggrund af, at udlændingen anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark eller efter at have haft et langvarigt udlandsophold.

Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse (permanent opholdstilladelse) kan ligeledes behandles af Udlændingenævnet.

Herudover kan Udlændingenævnet behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ afvisning af en udlænding eller administrativ udvisning af en udlænding med et fastsat indrejseforbud. En afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud kan f.eks. være på baggrund af ulovligt ophold eller ulovligt arbejde. Udlændingenævnet kan tillige behandle klager, der vedrører administrativ udvisning af EU-borgere.

2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering

Udlændingenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering vedrørende afslag på ansøgninger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse og studier m.v., jf. udlændingelovens § 9 a og §§ 9 i til 9 l, samt afgørelser vedrørende medfølgende familiemedlemmer til tredjelandstatsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, studier og praktik, jf. udlændingelovens § 9 m og § 9 n.

Udlændingenævnet behandler endvidere klager over afgørelser, hvor udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse afvises, dog ikke når det skyldes manglende gebyrbetaling, og klager over afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser på beskæftigelses- og studieområdet m.v. Endelig behandler Udlændingenævnet klager over bortfald og dispensation fra bortfald på de områder, hvor Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering træffer afgørelse i 1. instans.

2.3. Sagens behandling

Udlændingenævnet er en offentlig forvaltningsmyndighed og er i forbindelse med nævnets virke underlagt reglerne i bl.a. forvaltningsloven og dermed de retssikkerhedsgarantier, der følger af reglerne om partshøring, tavshedspligt, habilitet m.v. Udlændingenævnet er også underlagt reglerne i offentlighedsloven og persondataloven.

Ansøgeren kan selv klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. Der gælder ingen formelle krav til klagen. Den kan således fremsættes mundtligt, enten ved personligt fremmøde i Udlændingenævnets sekretariat eller ved telefonisk henvendelse, eller skriftligt ved brev eller pr. e-mail. Der gælder dog en klagefrist, jf. afsnit 2.3.1, og for visse sagstyper skal der betales et gebyr, jf. afsnit 2.3.2., før sagen kan tages under behandling.

Ansøgeren kan endvidere vælge at lade en advokat repræsentere sig. Såfremt ansøgeren ønsker en partsrepræsentant, der ikke er advokat, eller en retshjælp, skal klageren sammen med klagen indsende en skriftlig fuldmagt. Dette gælder dog ikke for ægtefæller, forældre til mindreårige børn og værtsfamilier for au pairs, der ikke behøver at indsende en fuldmagt. Udlændingen må selv afholde eventuelle udgifter til en partsrepræsentant.

Fuldmagten skal indsendes sammen med klagen, og den skal udtrykkelig gælde for Udlændingenævnets behandling af sagen. Fuldmagten skal endvidere være underskrevet af den person, som klagen vedrører. Fuldmagtsblanketterne findes både på dansk og engelsk på Udlændingenævnets hjemmeside, jf. http://udln.dk/Information_til/Ansoegere.aspx. Der kan kun være én partsrepræsentant, og al korrespondance under sagsbehandlingen samt fremsendelsen af afgørelsen vil således kun ske til partsrepræsentanten.

2.3.1. Klagefrist

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev der indført en klagefrist for de klager, der skal behandles af Udlændingenævnet. Ifølge udlændingelovens § 52 b, stk. 6, skal klage over de afgørelser, som Udlændingenævnet behandler, således være indgivet, inden otte uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af otte ugers fristen.

I vurderingen af, om der kan ske dispensation fra klagefristens overholdelse, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå, jf. § 27, stk. 2, i Udlændingenævnets forretningsorden.

I praksis betyder dette, at Udlændingenævnet som udgangspunkt afviser at behandle en klage, der er modtaget senere end otte uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. I afsnit 5.2., tabel 4 og tabel 5, er der en opgørelse over, hvor mange sager der er blevet afvist på

grund af for sen indgivelse af klagen. Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3.1.1. nedenfor om afvisning af klager, der er indgivet for sent, for en nærmere redegørelse for praksis.

2.3.1.1. Afvisning af klager, der er for sent indgivet

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven mv., hvorved Udlændingenævnet blev oprettet, blev der indført en otte ugers klagefrist, således at en klage, der indgives til nævnet efter klagefristens udløb, skal afvises.

Klager over afgørelser, der kan indbringes for Udlændingenævnet, skal således være indgivet inden otte uger efter, at parten har fået meddelelse om afgørelsen, jf. § 27, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1208 af 18. december 2012 om forretningsorden for Udlændingenævnet.

Ifølge § 27, stk. 2, kan formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, efter § 13, nr. 1, i bekendtgørelsen beslutte at dispensere fra klagefristen. I vurderingen af, om der kan ske dispensation, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå. Der er ikke tale om en udtømmende opregning af forhold, der kan indgå i vurderingen.

For så vidt angår beregningen af klagefristen, fremgår det af bemærkningerne til lov nr. 571 af 18. juni 2012 (lovforslag nr. 178 fremsat den 25. april 2012, bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, § 1, nr. 10):

"Klagefristen løber fra den dag, hvor afgørelsen er kommet frem til udlændingen enten ved forkyndelse eller ved almindelig post. Med hensyn til afgørelser sendt med brev henvises til Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9189 af 10. maj 2011 om beregning af klagefrister ved afgørelser sendt som A-brev og B-brev.

Hvis klagefristen udløber på en lørdag, søndag, helligdag eller grundlovsdag, forlænges fristen til den efterfølgende hverdag."

Det fremgår af Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9189 af 10. maj 2011 om beregning af klagefrister ved afgørelser sendt som A-brev og B-brev blandt andet i pkt. 2, at det i forbindelse med beregning af en klagefrists begyndelsestidspunkt, jf. pkt. 211 i Justitsministeriets vejledning om forvaltningsloven 1986, i almindelighed bør lægges til grund, at afgørelser sendt som A-brev først er kommet frem til modtageren to dage efter, at afgørelsen er dateret og overgivet til postbesørgelse.

Det fremgår endvidere, at det i forbindelse med beregning af en klagefrists begyndelsestidspunkt i almindelighed bør lægges til grund, at afgørelser sendt som B-brev er kommet frem til modtageren

fem dage efter, at afgørelsen er dateret og overgivet til postbesørgelse, jf. cirkulæreskrivelsens pkt. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til klager, der var indgivet til nævnet efter klagefristens udløb, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i juni 2013 at behandle en klage fra en ansøger fra Tyrkiet. Udlændingestyrelsen havde den 6. marts 2013 meddelt ansøgeren afslag på ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde opnået tilstrækkeligt med point efter pointsystemet, jf. udlændingeloven som denne tidligere var bekendtgjort ved lov nr. 572 af 31. maj 2010 med senere ændringer. Endvidere meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag under henvisning til, at ansøgeren ikke havde været i uafbrudt uddannelse eller fuldtidsbeskæftigelse fra afslutningen af folkeskolen, til hun blev 18 år, eller havde dokumenteret at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig virksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 5 og stk. 6, som denne var bekendtgjort ved lov nr. 572 af 18. juni 2012 med senere ændringer. Den 6. maj 2013 modtog Udlændingenævnet ansøgerens klage telefonisk, hvor det blev gjort gældende, at ansøgeren opfyldte kravene for tidsubegrænset opholdstilladelse, da hun havde været i virksomhedspraktik.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises efter udlændingelovens § 52 b, stk. 5, hvorefter blandt andet klage over afslag på ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse skal være indgivet, inden otte uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afslaget. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagen var indgivet én hverdag for sent, og at der ikke forelå særlige omstændigheder, der kunne bevirke, at der skulle dispenseres fra den korte fristoverskridelse. Udlændingenævnet fandt således, at klagen måtte afvises. FAM/2013/70.

Udlændingenævnet afviste i juni 2013 at behandle en klage fra en ansøger fra Nederlandene. Udlændingestyrelsen havde den 18. februar 2013 meddelt ansøgeren afslag på ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab under henvisning til, at den herboende ægtefælle havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik indenfor de seneste tre år forud for Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Den 24. april 2013 modtog Udlændingenævnet ansøgerens klage af 22. april 2013. Den 1. maj 2013 sendte Udlændingenævnet et kvitteringsbrev til ansøgeren, hvori det blandt andet blev oplyst, at Udlændingenævnet havde en vejledende gennemsnitlig sagsbehandlingstid på syv måneder.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises efter udlændingelovens § 52 b, stk. 5, hvorefter blandt andet klage over afslag på ansøgning om ægtefællesammenføring skal være indgivet, inden otte uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afslaget. **Udlændingenævnet lagde herved**

vægt på, at der var gået mere end otte uger, fra Udlændingestyrelsen traf afgørelse i sagen, til Udlændingenævnet modtog ansøgerens klage. **Udlændingenævnet fandt**, at klagen måtte afvises, uanset at Udlændingenævnet den 1. maj 2013 havde sendt et kvitteringsbrev til ansøgeren, hvori der var oplyst en vejledende gennemsnitlig sagsbehandlingstid på syv måneder. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå særlige omstændigheder, der kunne bevirke, at der skulle dispenseres fra fristoverskridelsen. FAM/2013/71.

Udlændingenævnet afviste i juni 2013 at behandle en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsløs palæstinenser. Udlændingestyrelsen meddelte afslaget den 4. marts 2013, og klagen blev den 16. maj 2013 modtaget i Udlændingenævnet. Ansøgerens ægtefælle havde til støtte for klagen anført blandt andet, at ansøgeren fødte et barn i april 2013, hvilket havde betydet, at ansøgeren ikke havde været opmærksom på klagefristen. Ansøgerens ægtefælle havde herudover anført, at ansøgerens og ansøgerens ægtefælles fællesbarn var dansk statsborger, at ansøgeren ikke havde nogen muligheder i Libanon, og at ansøgerens ægtefælle ikke havde noget eksistensgrundlag i Libanon.

Udlændingenævnet fandt, at klagen, idet ansøgeren havde indgivet denne efter klagefristens udløb, måtte afvises og blev således ikke behandlet i Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på familiesammenføring den 4. marts 2013, og at Udlændingenævnet først den 16. maj 2013 modtog ansøgerens klage. Ansøgeren indgav således sin klage 15 dage efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. Det af ansøgerens ægtefælle anførte om, at ansøgeren fødte et barn i april 2013, hvilket havde betydet, at ansøgeren ikke havde været opmærksom på klagefristen, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til, at der skulle dispenseres fra klagefristen. ÅB/2013/1.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse som familiesammenført. Ansøgeren, der er tyrkisk statsborger, fik meddelt afslag på opholdstilladelse den 18. februar 2013 under henvisning til, at ansøgerens ægtefælle ikke opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 3, om ikke at have gæld til det offentlige. Ansøgeren anmodede den 3. marts 2013 om genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelse og modtog den 11. april 2013 afslag herpå. Ansøgeren påklagede herefter den 28. april 2013 begge afgørelser.

Udlændingenævnet afviste den del af klagen, der vedrørte det oprindelige afslag på opholdstilladelse fra februar 2013, idet ansøgeren havde indgivet klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter klagefristens udløb. Afslaget fra februar 2013 blev således ikke behandlet i Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet fandt**, at der – for så vidt angår den del af

klagen – ikke forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. **Udlændingenævnet fandt samtidig**, at den del af klagen, der vedrørte Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2013, hvorved Udlændingestyrelsen afslog at genoptage sagen, kunne behandles i Udlændingenævnet, da klagen var indgivet rettidigt. ÅB/2013/2.

Udlændingenævnet tillod i december 2013 indgivet og behandlet en for sent indgivet klage over Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter green-cardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Udlændingenævnet hjemviste sagen til fornyet behandling i Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en konkret og individuel vurdering grundlag for at realitetsbehandle sagen, selvom klagefristen på otte uger var overskredet med en uge og tre dage, under henvisning til, at der forelå ganske særlige omstændigheder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sandsynligheden for, at Udlændingenævnet gav ansøgeren medhold i klagen sammenholdt med fristoverskridelsens forholdsvis beskedne længde, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 5, samt bemærkningerne hertil (lovforslag nr. L 178 af 25. april 2012, afsnit 2.2.8). ÅB/2013/3.

2.3.2. Klagegebyr

2.3.2.1. Retsgrundlag

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, skal en udlænding senest samtidig med indgivelsen af en ansøgning om opholdstilladelse på studie- og erhvervsområdet betale et gebyr, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet. Der skal også betales gebyr for en ansøgning om opholdstilladelse som religiøs forkynder og for en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor opholdsgrundlaget er beskæftigelse, studie eller religiøs forkynder.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 2. pkt., skal klageren ved indgivelsen af en klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1, samt afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende opholdstilladelse til religiøse forkyndere og tidsubegrænset opholdstilladelse senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 780 kr. (i 2013-niveau), medmindre andet følger af EU-reglerne.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., afvises klagen, hvis betingelsen i stk. 2, 2. pkt., ikke er opfyldt.

Udlændingelovens § 9 h blev indsat ved lov nr. 1604 af 22. december 2010 og finder anvendelse på ansøgninger, der er indgivet efter lovens ikrafttræden den 1. januar 2011, samt klager over afslag og anmodninger om genoptagelser, der vedrører en ansøgning indgivet efter lovens ikrafttræden.

2.3.2.2. Gebyrundtagne sager

Efter en konkret vurdering i den enkelte sag kan gebyrkravet fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger det. Tyrkiske statsborgere, der er omfattet af associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet af 12. september 1963, er på den baggrund ikke omfattet af reglerne om gebyrbetaling. Dette gælder således tyrkiske statsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i Danmark.

Som eksempel kan nævnes, at **Udlændingenævnet i december 2013 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om forlængelse af en studieopholdstilladelse og afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen til en tyrkisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Ved modtagelsen af klagerne kunne Udlændingenævnet konstatere, at ansøgeren var tyrkisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at klagen over Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse med henblik på studie var gebyrpålagt, uanset at ansøgeren var tyrkisk statsborger, idet ansøgeren i forhold til denne ansøgning ikke var omfattet af associeringsaftalen, da det primære formål med en opholdstilladelse med henblik på studier ikke er beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at klagen over Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen ikke var gebyrpålagt, da ansøgeren var tyrkisk statsborger og havde haft diverse mindre studiejobs i Danmark og nu søgte om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i Danmark. ÅB/2013/4.

Som det fremgår, skal tyrkiske statsborgere således betale gebyr for indgivelse af en klage vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier, men ikke på baggrund af beskæftigelse.

2.3.2.2.1. Gebyrfritagne sager

Udlændingelovens § 9 h, stk. 1, opregner udtømmende, hvilke sagskategorier der er omfattet af gebyrreglerne.

Her nævnes eksempler på gebyrfritagne sagskategorier i Udlændingenævnet. Eksemplerne er ikke udtømmende:

- Klager over inddragelse af en opholdstilladelse meddelt af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering
- Klager over afslag på en ansøgning, der er indgivet til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering (tidligere Udlændingesservice) før den 1. januar 2011
- Anmodninger om genoptagelse til Udlændingenævnet, der vedrører en ansøgning, der er indgivet til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering (tidligere Udlændingesservice) før den 1. januar 2011
- Klager over afslag på opholdstilladelse på baggrund af working holiday-aftaler – herunder også klager over afslag på forlængelse og tidsubegrænset opholdstilladelse på denne baggrund
- Klager over afslag på opholdstilladelse som volontør – herunder også klager over afslag på forlængelse og tidsubegrænset opholdstilladelse på denne baggrund
- Klager over afslag på opholdstilladelse til en mellemliggende periode mellem to perioder med et opholdsgrundlag
- Klager over afslag på arbejdstilladelse til udlændinge med bopæl uden for Danmark (pendlere), jf. udlændingebekendtgørelsens § 34, stk. 5 (udlændingebekendtgørelsen er optrykt som bilag 4 til årsberetningen)
- Udlændinge omfattet af montørreglen, jf. udlændingebekendtgørelsens § 33, stk. 2, nr. 4

2.3.2.2.2. Gebyrsatser

Udlændingelovens § 9 h, stk. 1, opregner, hvad gebyrsatserne for de forskellige sagskategorier er.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 2. pkt., skal en udlænding ved indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller Udlændingestyrelsen, der vedrører en ansøgning om opholdstilladelse som bl.a. arbejdstager, studerende, forsker, au pair, praktikant, religiøs forkynder samt medfølgende familie til arbejdstagere, studerende, forskere og praktikanter, senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 780 kr. (2013-niveau). Gebyrsatserne reguleres årligt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 6.

Hvis der klages over eller anmodes om genoptagelse af flere forskellige afgørelser, skal der indbetales gebyr for hver enkelt klage/anmodning.

2.3.2.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling

Gebyret skal betales senest samtidig med indgivelsen af en klage eller anmodning om genoptagelse, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 2. og 3. pkt. Sagsbehandlingen vil først blive påbegyndt, når det rettidigt indbetalte gebyr er registreret indbetalt på sagen. Se nærmere i afsnit 2.3.3. vedrørende

samtidighedskravet i forhold til betaling af gebyr i forbindelse med sagens behandling i Udlændingenævnet.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse skal være ledsaget af dokumentation for indbetalingen af gebyret, eksempelvis i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor den modtages af udlændingemyndighederne.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af klagen eller anmodningen om genoptagelse.

Hvis gebyret ikke er betalt eller betalt rettidigt, vil ansøgningen, klagen eller anmodningen om genoptagelse blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 4 og 5.

Ved den indledende sagsbehandling i Udlændingenævnet vurderes det konkret, om der er indbetalt korrekt gebyr og i tilfælde, hvor ansøgeren har indbetalt for meget, vil det overskydende beløb blive tilbagebetalt til ansøgeren.

Klagegebyret tilbagebetales endvidere, hvis klageren får helt eller delvist medhold i klagen, og genoptagelsesansøgningsgebyret tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis klagen frafalder, eller klagen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

Som eksempel på en afgørelse vedrørende gebyrbetaling kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i august 2013 en klage over Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse fra april 2013 vedrørende en nepalesisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt ikke grundlag for at behandle ansøgerens klage, da Udlændingenævnet ikke sås at have modtaget betaling af gebyret herfor og afviste derfor klagen uden yderligere behandling. Ansøgeren havde ved klagen henvist til et bestemt sagbestillings-idnummer, men havde ikke vedlagt dokumentation for rettidig indbetaling af gebyr, eksempelvis i form af kvittering for bankoverførsel eller kreditkortindbetaling, og Udlændingenævnet så ikke at have modtaget gebyrindbetaling for det anførte sagbestillings-idnummer. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke havde indbetalt det for ansøgerens klage påkrævede gebyr, og betingelsen i udlændingelovens § 9 h,

stk. 5, 2. pkt., var således ikke opfyldt. **Udlændingenævnet afviste** derfor ansøgerens klage, der således ikke blev behandlet. ÅB/2013/5.

2.3.3. Samtidighedskravet

Som ovenfor nævnt gælder der et samtidighedskrav, således at klagen til Udlændingenævnet og gebyret skal foreligge samtidig, for at klagen realitetsbehandles, jf. lovforslag nr. L 66 fremsat den 17. november 2010, punkt 5, og udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 2. og 3. pkt.

Som et eksempel på en sag om samtidighedskravet henvises til, at **Udlændingenævnet i december 2013** besluttede at hjemvise en sag til fornyet behandling, idet Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde afvist at behandle ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse under henvisning til, at ansøgningen var indgivet under ulovligt ophold i landet, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 2. pkt., jf. § 9 a, stk. 2, nr. 6. I forbindelse med klagen dokumenterede arbejdsgiveren, der også var en del af ansøgerens au pair værtsfamilie, at ansøgeren i juni 2012 indgav en klage over styrelsens afgørelse fra april 2012 om opholdstilladelse som au pair hos samme værtsfamilie, og at ansøgeren ikke hørte videre i den forbindelse. Den daværende klagemyndighed havde ikke registreret at have modtaget en klage, men der blev registreret et klagegebyr på det sagsbestillingsID, som referencen henviste til i sin redegørelse over forløbet, og hvorpå der sås indbetalt et beløb svarende til klagegebyrsatsen i juni 2012 (770 kr.).

Udlændingenævnet fandt det rettest at hjemvise sagen henset til, at ansøgeren sandsynligvis ville være blevet meddelt opsættende virkning i forhold til udrejsefristen den 1. juli 2012, såfremt den daværende klagemyndighed i juni 2012 havde modtaget klagen, da der i forbindelse med klagen tilgik nova, som ville have medført, at sagen skulle hjemvises til styrelsen med henblik på fornyet stillingtagen til, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som au pair nu var opfyldt. Ansøgeren kunne således have haft opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen og dermed ikke ulovligt ophold, da hun indgav ansøgningen om lønarbejde i styrelsen i februar 2013. ÅB/2013/6.

2.3.4. Opsættende virkning

Hvis ansøgeren opholder sig i Danmark og har fået fastsat en udrejsefrist i forbindelse med en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, vil Udlændingenævnet hurtigst muligt efter klagens modtagelse tage stilling til, om der foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, der gør, at ansøgeren vil kunne blive i Danmark, mens klagen bliver behandlet i Udlændingenævnet.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., har en udlænding, der er omfattet af EU-reglerne, som er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller som hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, og som klager inden syv dage efter, at der er truffet afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelsen m.v., ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort. Opholdstilladelser med henblik på beskæftigelse og studier meddeles som udgangspunkt med henblik på midlertidigt ophold, og klager over inddragelse af en sådan opholdstilladelse vil ikke kunne få opsættende virkning efter loven.

I tilfælde, der ikke er omfattet af syv-dages-reglen i udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., tillægges klagen kun opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt.

Der foreligger f.eks. særlige grunde, hvis den påklagede afgørelse forekommer åbenbart urigtig på baggrund af de oplysninger, der fremgår af klagen. En klage tillægges også opsættende virkning, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Finder Udlændingenævnet ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, påhviler det fortsat ansøgeren at udrejse af Danmark i overensstemmelse med den af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering fastsatte udrejsefrist. Det er ikke muligt at klage over selve afgørelsen om, hvorvidt ansøgeren kan blive i Danmark under sagsbehandlingen.

Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 7. For at sikre en hurtig og effektiv afgørelse af spørgsmålet om opsættende virkning har formanden bemyndiget sekretariatet til at træffe sådanne afgørelser.

2.3.5. Sagens oplysning

Udlændingenævnet er som en offentlig forvaltningsmyndighed underlagt det almindelige officialsprincip, således at det generelt påhviler nævnet at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes en afgørelse.

Det påhviler imidlertid også ansøgeren at fremsende det nødvendige og relevante materiale for sagens vurdering, jf. udlændingelovens § 40. Udlændingenævnet har som uafhængig myndighed ikke automatisk adgang til eller indhenter oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder f.eks. SKAT, eller andre private virksomheder og organisationer i forbindelse med behandlingen af klagen. Udlændingenævnet indhenter dog altid de sagsakter fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for

Arbejdsmarked og Rekruttering, der indgik i forbindelse med behandlingen af sagen i første instans, jf. § 23 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnet kan beslutte, at der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 3. Det vil være sekretariatet, der indhenter udtalelsen som led i sagens oplysning, jf. § 24, stk. 1, i forretningsordenen. Sekretariatet vil også kunne beslutte, om der skal indhentes en udtalelse fra andre end Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, og sekretariatet vil, hvis det er påkrævet, iværksætte partshøring over den indhentede udtalelse, før der træffes en afgørelse.

Såfremt der i forbindelse med klagen fremsendes nye, væsentlige oplysninger til Udlændingenævnet, som ikke forelå på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering traf afgørelse i 1. instans (nova), vil nævnet kunne beslutte at hjemvise sagen til fornyet behandling i styrelsen. Dette vil kunne ske på sekretariatskompetence. Det kan f.eks. være, hvis Udlændingestyrelsen har givet afslag på familiesammenføring under henvisning til, at der ikke forelå et længerevarende samliv på fælles bopæl, og at parret i forbindelse med klagen indsender dokumentation for, at de nu har indgået ægteskab. Det kan endvidere være tilfældet, hvor Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har meddelt afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, og hvor ansøgeren i forbindelse med klagen indsender dokumentation for en afsluttet uddannelse, enten fordi Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ikke havde modtaget dokumentation for uddannelsen på tidspunktet for afgørelsen, eller fordi ansøgeren først efter Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse har afsluttet uddannelsen.

2.3.6. Sagsbehandlingstid

Udlændingenævnet behandler som udgangspunkt sagerne i den rækkefølge, som Udlændingenævnet modtager dem. Der gælder således ingen faste servicemål for sagsbehandlingstiden i Udlændingenævnet, ligesom Udlændingenævnets sekretariat ikke kan oplyse, på hvilket tidspunkt Udlændingenævnet konkret træffer afgørelse i en sag.

Udlændingenævnet har på baggrund af den målte gennemsnitlige sagsbehandlingstid igennem hele 2013 udmeldt en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle typer klagesager, som Udlændingenævnet behandler, på syv måneder.

I det omfang den udmeldte gennemsnitlige sagsbehandlingstid overskrides, vil sekretariatet oplyse ansøgeren om, hvornår Udlændingenævnet i stedet forventer at træffe afgørelse.

I 2013 har den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid været på 150 dage. Der henvises til afsnit 5.6., tabel 13, der viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2013 fordelt på hovedsagsområderne.

2.4. Afgørelsesformer

Udlændingenævnet kan træffe afgørelse på fire måder, nemlig på skriftligt nævn, mundtligt nævn, formandskompetence eller sekretariatskompetence.

Nedenfor i afsnittene 2.4.1. - 2.4.4. er der en gennemgang af de forskellige behandlingsformer.

Der henvises til afsnit 5.2, hvor tabel 4, 5 og 6 viser Udlændingenævnets afgørelser i 2013 fordelt på behandlingsform.

2.4.1. Skriftligt nævn

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 4, behandles en klage i Udlændingenævnet på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Udgangspunktet er således, at Udlændingenævnets afgørelser træffes ved møder i nævnet på skriftligt grundlag. Forhandlingerne foregår mundtligt, og formanden eller en af næstformændene leder møderne, jf. § 29 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og enten et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsplysninger. Forud for nævnmøderne udarbejdes der for hver enkelt nævnsag et kort resumé af sagens faktiske oplysninger, en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt et udkast til en afgørelse af sagen.

Dette materiale, der tilsammen danner grundlaget for den endelige afgørelse i sagen, sendes forud for hvert nævnsmøde i kopi til nævnsmedlemmerne, som gennemgår materialet inden nævnsmødet.

Ved hvert nævn er der en sekretær fra sekretariatet til stede, som vil kunne svare på eventuelle spørgsmål fra nævnets side og i fornødent omfang tilrette de foreliggende afgørelsesudkast.

2.4.2. Mundtligt nævn

Udlændingenævnets møder er ikke offentlige, hvorfor sagens parter ikke har adgang til møderne, medmindre det bestemmes, at der skal foretages mundtlig behandling.

Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at ansøgeren og andre parter indkaldes til et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 4.

Afgørelse af, om en sag skal undergives mundtlig behandling, træffes i forbindelse med behandlingen af sagerne. Det følger bl.a. af § 24, i Udlændingenævnets forretningsorden, at sekretariatet indstiller til Udlændingenævnets formand, om sagerne skal behandles mundtligt eller skriftligt.

Af lovbemærkningerne til den ændring af udlændingeloven, hvorved Udlændingenævnet blev oprettet, jf. lovforslag nr. L 178 af 25. april 2012, afsnit 2.2.12.2., fremgår det bl.a.:

"En mundtlig behandling kan eksempelvis være relevant i sager, hvor der er behov for at vurdere ansøgerens troværdighed. Sager, hvor ansøgeren er meddelt afslag på ægtefællesammenføring med henvisning til reglerne om proforma- eller tvangsægteskab, er eksempler herpå. Tilsvarende kan være tilfældet i sager, hvor et angivet slægts- eller plejeforhold skal vurderes som grundlag for en opholdstilladelse, og hvor der samtidig ikke foreligger eller kan indhentes dokumentation, der kan ægthedsvurderes, eller hvor oplysningerne ikke kan verificeres.

Det følger ikke af den foreslåede bestemmelse, at en part har krav på at fremsætte en mundtlig udtalelse direkte over for nævnet. En part kan derfor ikke kræve at få foretræde for nævnet."

De nærmere regler for indkaldelse til mundtligt nævn er fastlagt i Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 31-33.

Det følger af § 31, i Udlændingenævnets forretningsorden, at det ikke er muligt at indkalde en part, herunder en ansøger, der ikke opholder sig lovligt her i landet. Udlændingenævnet har således ikke adgang til at træffe beslutning om at give en part adgang til indrejse i Danmark med henblik på sagens behandling.

En part, der indkaldes til mundtlig behandling, har ikke adgang til advokatbeskikkelse, men har adgang til for egen regning at medbringe en partsrepræsentant, herunder en advokat. Udlændingenævnet kan endvidere træffe afgørelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder en støtteper-

son for eller et familiemedlem til ansøgeren, når helt særlige grunde taler for det, kan være til stede under den mundtlige behandling

Udlændingenævnet kan endvidere bestemme at indkalde andre til mundtlig behandling, såfremt det i særlige tilfælde skønnes, at der herved kan fremkomme oplysninger m.v., som ikke kan skaffes på skriftligt grundlag.

Udebliver den indkaldte part fra et mundtligt nævnsmøde uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. § 32 i Udlændingenævnets forretningsorden. Det følger endvidere af bestemmelsen, at hvis det viser sig efterfølgende, at parten havde lovligt forfald, genoptages sagen til mundtlig behandling.

Efter at den indkaldte part har haft foretræde for Udlændingenævnet, voterer nævnets medlemmer bagefter i fortrolighed som ved skriftligt nævnsbehandling. Udlændingenævnets skriftlige afgørelse udfærdiges herefter og sendes til parten eller denne partsrepræsentant.

I 2013 har Udlændingenævnet behandlet 41 sager på mundtligt nævn. Det har drejet sig om sager om afslag på familiesammenføring på grund af formodning for tvangsægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, eller formodning for pro forma ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. Der har endvidere været mundtlig nævnsbehandling, hvor det har været vurderet, at en herboende references familieforbindelse til en ansøger ikke alene har kunnet bedømmes på baggrund af den tilgængelige skriftlige dokumentation til sagen, herunder også eventuelt tidligere afgivne oplysninger om slægtskabet i forbindelse med referencens egen indrejse i Danmark.

2.4.3. Formandskompetence

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Som det fremgår af afsnit 1.4., har Udlændingenævnets formandskab besluttet, at blandt andet følgende sagstyper på erhvervsområdet kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Åbenbare afslag på greencardområdet.
- Sager vedrørende ufaglært arbejde.
- Sager vedrørende faglært arbejde, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse eller udlændingens kvalifikationer ikke er særlige.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.

- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare sager vedrørende au pair, herunder afslag på grund af manglende opfyldelse af de allerede opstillede betingelser for en au pairs ophold i Danmark, eller i åbenbare sager vedrørende inddragelse/nægtelse af forlængelse af en au pair opholdstilladelse.

Desuden er enkelte sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse, der har været knyttet til en erhvervs sag m.v., tillige afgjort på formandskompetence.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Formandskabet har løbende foretaget en evaluering af, om der er fundet den rette snitflade mellem hvilke sager, der skal afgøres på formandskompetence eller nævn.

I 2013 var det med enkelte undtagelser alene sager, som hører under Beskæftigelsesministeriets område, der blev behandlet på formandskompetence.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se nærmere afsnit 1.6. og 2.4.4.

Når sager afgøres på formandskompetence, sørger sekretariatet for, at formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne – ligesom ved sager som skal behandles på skriftligt nævn – i forbindelse med sagsbehandlingen for hver enkelt sag er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsplysninger. Samtidig er der udarbejdet et kort resumé af sagens faktiske oplysninger, en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt et udkast til en afgørelse af sagen. Dette materiale sendes til formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne.

Der sendes som udgangspunkt 15 sager ad gangen. Formanden eller den relevante næstformand oplyses samtidig om, at den ansvarlige nævnssekretær kan kontaktes, såfremt sagerne giver anled-

ning til spørgsmål eller rettelser. Når udkastene er underskrevet af formanden/næstformanden, returneres de til sekretariatet, hvor den pågældende nævnssekretær sørger for afsendelsen af afgørelserne.

2.4.4. Sekretariatskompetence

Som det fremgår af afsnit 1.6., har Udlændingenævnets formand efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-7, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet

- Afvise klager, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning.
- Hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.
- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Sekretariatet har derfor på vegne af Udlændingenævnet som udgangspunkt truffet afgørelse i disse sagstyper, medmindre der var tale om sager, hvor udfaldet ikke var åbenbart, eller hvor sagen havde principielle aspekter.

Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger

3.1. Familiesammenføring

3.1.1. Ægtefællesammenføring

Ægtefæller og samleveres (herefter ægtefæller) adgang til at blive familiesammenført er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. (særlige grunde). Herudover skal ægtefællerne opfylde de supplerende betingelser i § 9, stk. 2-15 og 30.

Der kan være grundlag for i visse sager at dispensere fra de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Dispensationsadgangen hertil er som udgangspunkt formuleret i de enkelte bestemmelser.

Såfremt en bestemmelse ikke giver adgang til dispensation, vil ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c. Efter udlændingelovens § 9 c, kan der meddeles opholdstilladelse, hvis særlige grunde taler derfor.

Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er derfor subsidiær i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ved ægtefællesammenføring. Bestemmelsen finder f.eks. anvendelse, såfremt en af de grundlæggende betingelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt, herunder hvis den herboende udlænding, som ikke er flygtning, ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år, eller hvis en af ægtefællerne er under 24 år. I sådanne tilfælde foretages der altid en vurdering efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det forhold, at en ansøger ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, kan ikke i sig selv begrunde, at der gives opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Der vil således kun i undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige forhold, der bevirker, at der må gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet, selvom parterne ikke opfylder de grundlæggende betingelser. Det kan for eksempel være tilfældet, hvis parterne ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende, fordi vedkommende er flygtning eller har beskyttelsesstatus, ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold. Herudover kan ganske særlige forhold gøre sig gældende, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforvarsomt at henvise den herboende ægtefælle til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder. Tilsvarende vil ganske særlige forhold kunne foreligge, hvis den herboende har forældremyndighed eller

samværsret over mindreårige børn bosiddende i Danmark eller har mindreårige børn boende hos sig.

Såfremt nægtelse af opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser som følge af et beskyttelsesværdig familieliv, er der endvidere mulighed for at fravige en eller flere af de supplerende betingelser for familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2-7, stk. 12, og stk. 30.

Situationer, hvor der kan ske fravigelse af udlændingelovens § 9, stk. 2-7, stk. 12, og stk. 30, og som typisk vurderes i praksis, kan for eksempel være:

Herboende børn:

Betingelserne for ægtefællesammenføring kan endvidere fraviges, hvis den herboende ægtefælle har hjemmeboende, mindreårige børn. De hjemmeboende, mindreårige børn kan både være parrets fælles børn eller den herboende ægtefælles særbørn. Der foretages her en vurdering af fællesbørnenes tilknytning til Danmark eller et eventuelt samvær med særbørn.

Ved vurderingen af, om hjemmeboende børn har en selvstændig tilknytning til Danmark, indgår børnenes familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning til Danmark og til andre lande, herunder hvor længe børnene har boet i Danmark, om børnene taler dansk, og om børnene har gået i dansk institution/skole m.m. Efter praksis anses børnene for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter seks-syv år her i landet, hvis børnene også har gået i dansk institution/skole.

Hvis den herboende ægtefælle har mindreårige særbørn, dvs. børn med en anden person end sin nuværende ægtefælle, og som den herboende ægtefælle ikke har boende hos sig, kan udlændingemyndighederne, såfremt vedkommende har tilstrækkelig samvær med sine særbørn, endvidere fravige en eller flere af betingelserne for ægtefællesammenføring. Karakteren og omfanget af samværet vil variere afhængigt af barnets alder, således at samvær med yngre børn (børn under tre år) vil være hyppigere med kortere varighed, mens samværet med større børn vil være af længere varighed og typisk med overnatninger.

Hvis udlændingemyndighederne vurderer, at børnene ikke har selvstændig tilknytning til Danmark, eller at der ikke udøves samvær af tilstrækkeligt omfang med en anden forælder i Danmark, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke.

Helbredsmæssige forhold:

Hvis den herboende ægtefælle er alvorligt syg, har et alvorligt handicap eller så høj alder, at det vil være humanitært uforsvarligt at henvise ham/hende til at tage ophold i ægtefællens hjemland, kan

der ske fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. I forbindelse hermed tages der stilling til, om den herboende ægtefælle kan modtage en tilsvarende behandling/pasning i sit eget eller i sin ægtefælles hjemland. Hvis det vurderes, at den herboende godt kan bo i sit eller ægtefællens hjemland med sygdommen/handicappet uden forringelse af de helbredsmæssige forhold, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke. En kronisk sygdom, som den herboende ægtefælle ikke modtager behandling for, fører efter praksis som udgangspunkt ikke til fravigelse af betingelserne for ægtefællesammenføring. Det forhold, at en person for eksempel modtager førtidspension, kan således ikke i sig selv føre til fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Efter praksis lægges der som udgangspunkt ikke vægt på, om eventuel behandling i det andet land er forbundet med økonomiske omkostninger.

Generelt kan dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland ikke i sig selv føre til fravigelse af en eller flere af betingelserne for familiesammenføring.

3.1.1.1. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1

For at blive meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskab efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, er der en række grundlæggende betingelser, som skal være opfyldt, forud for at det vurderes, om de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring skal være opfyldt.

3.1.1.1.1. 24-årskravet

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret, har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 (asyl) eller har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

Både ansøgeren og den herboende ægtefælle skal således være fyldt 24 år på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse. Såfremt en ægtefælle er under 24 år, vil der kunne meddeles opholdstilladelse, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser. Det vil i så fald skulle meddeles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til spørgsmålet om 24-årskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse under henvisning til ægteskab til en statsborger fra Marokko. Ansøgeren var født i juli 1990 i Marokko. Ansøgerens ægtefælle var født i 1963 i Irak og var dansk statsborger. Det var til sagen oplyst, at parret indgik ægteskab i november 2011 i Marokko, at parret havde boet sammen i juli 2011 og fra maj 2012 til september 2012 i henholdsvis Marokko og Danmark, at parret havde et fællesbarn født i august 2012, som var dansk statsborger, at ansøgerens ægtefælle havde to herboende sørbørn, født henholdsvis i september 2004 og i november 2005, at ansøgerens ægtefælle led af kroniske rygsmerter opstået efter et fald som 20-årig, at han havde betydelig skoliose, at han havde modtaget diverse behandlinger herfor, men uden effekt, at han havde været udsat for tortur i Irak, at han formentlig havde fået posttraumatisk stresssyndrom som følge heraf, og at han som en følge af dette led af kroniske smerter.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da hun på ansøgningstidspunktet var under 24 år. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne ganske særlige grunde, der ville kunne føre til, at ansøgeren meddeltes opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet lagde ved denne vurdering vægt på, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at ansøgerens ægtefælle og fællesbarn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Marokko for dér at udøve familielivet med ansøgeren. Det var indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgerens ægtefælle led af kroniske smerter som følge af et fald som 20-årig, og at han formentlig led af posttraumatisk stresssyndrom efter at have været udsat for tortur. **Udlændingenævnet fandt** imidlertid, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgerens ægtefælle ikke modtog anden behandling for sine smerter end massage. Udlændingenævnet fandt endvidere, at det forhold, at parret havde et fællesbarn, født i august 2012 her i landet, og som var dansk statsborger, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da barnet grundet sin unge alder ikke kunne anses for at have en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning til dette fællesbarn. Udlændingenævnet bemærkede hertil, at børn normalt først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års ophold her i landet. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne anses for uproportionalt at henvise ansøgerens ægtefælle og parrets fællesbarn til at udøve familielivet i Marokko sammen med ansøgeren og til at henvise ansøgerens ægtefælle til at udøve familielivet med sine herboende sørbørn via besøgsophold. ÅB/2013/7.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a. **Udlændingenævnet fandt dog grundlag for at hjemvise sagen** til fornyet behandling,

for så vidt angik udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Ansøgerens ægtefælle var født i juni 1984 i Libanon og var dansk statsborger. Ansøgeren var født i oktober 1992 i Libanon og var statsløs palæstinenser. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren og ansøgerens herboende ægtefælle indgik ægteskab i juli 2011 i Libanon, og at ansøgeren havde besøgt ansøgerens ægtefælle i Danmark i perioderne fra januar 2012 til marts 2012, fra juni 2012 til august 2012 og siden december 2012 frem til afgørelsestidspunktet, mens ansøgerens herboende ægtefælle havde besøgt hende to gange, samt at parret ellers havde vedligeholdt kontakten via telefon og internet. Det var herudover oplyst, at parret søgte om dispensation fra 24-årsreglen på grund af sikkerhedssituationen i Libanon og på grund af den fare, som parret og deres på ansøgningstidspunktet ufødte barn ville være udsat for, idet ansøgerens ægtefælle havde en konflikt med ansøgerens forældre i Libanon. Det var til klagesagen oplyst, at parrets fællesbarn blev født i september 2013, at parrets fællesbarn på grund af medfødt hofte-skred skulle have en skinne på indtil december 2013, hvorefter lægerne ville tage stilling til, om barnet skulle have en hofteoperation, og at parrets fællesbarn ligeledes skulle deltage i diverse konsultationer vedrørende sine arme, hænder, øjne og ører i fremtiden.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark, idet ansøgeren ikke opfyldte 24-årskravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet ikke var fyldt 24 år, idet ansøgeren var født i oktober 1992. **Udlændingenævnet fandt** dog grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, for så vidt angik Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at parret havde fremsendt oplysninger om og dokumentation for, at parrets fællesbarn, der var født i september 2013, led af diverse fødselsdefekter, og at lægerne havde mistanke om, at fællesbarnet led af et syndrom, uden at det dog endnu havde været muligt at fastlægge en diagnose. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen på ny kunne tage stilling til, om betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, var til stede. ÅB/2013/8.

3.1.1.1.2. Retsgyldigt ægteskab eller fast samliv af længere varighed

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, eller at der er tale om et fast samliv af længere varighed.

I Danmark anerkendes et udenlandsk ægteskab, hvis det er indgået i overensstemmelse med reglerne i det land, hvor ægteskabet er indgået, og hvis forholdene omkring ægteskabets indgåelse ikke strider mod grundlæggende danske retsprincipper (dansk ordre public).

Opholdstilladelse kan desuden efter en konkret vurdering meddeles til udlændinge, der lever sammen med personer, som er fastboende i Danmark, når omstændighederne viser, at parforholdet har en fastere karakter og har haft det gennem længere tid. Der gælder ikke nogen bestemt tidsgrænse for samlivets varighed. Det afgøres efter en konkret vurdering, om et parforhold har haft en sådan fasthed og varighed, at det kan give grundlag for opholdstilladelse. Ved denne vurdering lægges der blandt andet vægt på varigheden af parternes bekendtskab og deres eventuelle samliv i udlandet og i Danmark. I almindelighed antages det, at halvandet til to års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til et par fra Iran under henvisning til, at det indgåede ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, at der ikke havde været tale om et længerevarende samliv, og at der ikke forelå ganske særlige omstændigheder i øvrigt. Parret havde i juli 2012 indgået ægteskab i Iran per stedfortræder, hvor den herboende part således ikke var til stede ved vielsen, men alene ansøgeren og den herboende parts fader. Parret havde oplyst til sagen, at de sidst så hinanden i september 2012 i Irak, hvor vielsen skulle have fundet endeligt sted. Den herboende havde til støtte for klagen anført blandt andet, at han på grund af asylrelevant forfølgelse ikke havde været i stand til at indrejse i Iran for derved at være til stede ved vielsen.

Udlændingenævnet fandt, at det indgåede ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, idet Udlændingenævnet lagde til grund, at ægteskabet var indgået per stedfortræder. Det forhold, at den herboende havde anført, at han som flygtning fra Iran ikke kunne rejse dertil og dermed være til stede ved vielsen, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en fravigelse af kravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ligesom det forhold, at vielsen skulle have fundet endeligt sted i september 2012 i Irak, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da den til sagen fremlagte vielsesattest sås udstedt af de iranske – og ikke de irakiske – myndigheder. **Udlændingenævnet fandt** endvidere, at parret ikke havde haft et fast samlivsforhold af længere varighed på fælles bopæl, idet parret efter det oplyste aldrig havde boet på fælles adresse, men alene havde haft kontakt via blandt andet Skype, ligesom **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå de efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse, idet parret efter Udlændingenævnets vurdering ikke havde etableret et beskyttelsesværdigt familieliv i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, og idet der i øvrigt ikke til sagen forelå oplysninger om ansøgerens forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at hun burde meddeles opholdstilladelse i Danmark. FAM/2013/23.

3.1.1.1.3. Samliv på fælles bopæl

Det er et grundlæggende krav, at den herboende ægtefælle har fast ophold her i landet, samt at udlændingen, som søger om opholdstilladelse her i landet, skal have fælles bopæl med den herboende ægtefælle.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, til en nigeriansk statsborger, da hans herboende ægtefælle havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik inden for de seneste 3 år forud for afgørelsen. I forbindelse med klagesagens behandling oplyste ansøgerens ægtefælle, at parret havde ophævet samlivet og ikke længere havde fælles bopæl.

Udlændingenævnet fandt, at der var grundlag for at stadfæste Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 5, allerede fordi ansøgeren ikke længere opfyldte den grundlæggende betingelse i udlændingelovens § 9, stk. 1, hvorefter det er en betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse som familiesammenført, at der er et samliv på fælles bopæl. Af samme grund fandt Udlændingenævnet det ikke nødvendigt at foretage en konkret vurdering af, hvorvidt ansøgerens ægtefælle opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. FAM/2013/20.

3.1.1.1.4. Krav om at den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

De nævnte grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring kan fraviges under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. I det omfang en grundlæggende betingelse ikke er opfyldt, vil parrets familieliv som de grundlæggende betingelser blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., der giver mulighed for at meddele opholdstilladelse, når ganske særlige grunde taler derfor, herunder som følge af Danmarks internationale forpligtelser. Om udlændingelovens § 9 c, stk. 1, se afsnit 3.1.1.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse under henvisning til ægteskab til en statsborger fra Tyrkiet. Det fremgik af sagen,

at ansøgerens ægtefælle var født i februar 1965 i Tyrkiet, hvor han var statsborger, at ansøgerens herboende ægtefælle i marts 2002 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 1, på baggrund af ægteskab med en herboende person, og at han i juni 2012 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Det fremgik endvidere, at ansøgeren var født i oktober 1968 i Tyrkiet, hvor hun var statsborger, at hun havde forældre og søskende i hjemlandet, at parret første gang mødtes i 1985 i den landsby, hvor parret begge voksede op, at parret i 1986 blev muslimsk viet, at parret i 2001 blev skilt, at parret i november 2012 på ny besluttede at indgå ægteskab, at parret i perioden fra 1986 til 2001 havde boet sammen i Tyrkiet, at parret siden 2006 havde boet sammen i Danmark under ansøgerens visumophold, og at parret talte tyrkisk og kurdisk sammen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, idet ansøgerens ægtefælle ikke havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end tre år. **Udlændingenævnet fandt** endvidere, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde** ved denne vurdering **vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at ansøgerens herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Tyrkiet, hvor han var statsborger, for dér at udøve familielivet med ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse. ÅB/2013/9.

3.1.1.2. Sikkerhedsstillelse

For at få ægtefællesammenføring i Danmark stilles der som udgangspunkt betingelse om, at den herboende ægtefælle stiller økonomisk sikkerhed på 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4.

Den økonomiske sikkerhedsstillelse indeksreguleres, og beløbet var i 2013-niveau 50.800 kr. Beløbet indsættes på f.eks. en anfordringsgaranti, og den stillede økonomiske sikkerhed skal gælde i fem år.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 4. Ansøgerens herboende ægtefælle var født i oktober 1960 i Sudan og blev dansk statsborger i 2005. Ansøgeren var født i oktober 1973 i Sudan, hvor hun også var statsborger. Det var til sagen oplyst, at parret indgik ægteskab i Sudan i januar 2010, og at ansøgerens herboende ægtefælle havde fast beskæfti-

gelse i Danmark. Udlændingestyrelsen anmodede i maj 2012 ansøgerens ægtefælle om at stille økonomisk sikkerhed på 50.000 kr. Ansøgerens ægtefælle oplyste i juli 2012, at han ikke kunne stille økonomisk sikkerhed, idet banken ikke ville låne ham pengene. I klagen oplyste ansøgerens ægtefælle, at han pr. december 2012 ville være i stand til at stille økonomisk sikkerhed på 50.000 kr. Udlændingenævnet anmodede i den forbindelse ansøgeren om at fremsende dokumentation herfor. Udlændingenævnet sås på afgørelsestidspunktet ikke at have modtaget yderligere oplysninger fra ansøgerens herboende ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark, idet betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 4, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgerens herboende ægtefælle ikke havde fremsendt dokumentation for sikkerhedsstillelse til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, enten i form af en anfordringsgaranti eller deponering på en dertil oprettet konto i et pengeinstitut, hvori kommunalbestyrelsen havde pant. Udlændingenævnet bemærkede, at der ikke i sagen var oplyst om eller henvist til, at der forelå ganske særlige grunde til, at krav om sikkerhedsstillelse til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven burde undlades. ÅB/2013/10.

Udlændingenævnet hjemviste i september 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 4, idet ansøgeren og ansøgerens ægtefælle under sagens behandling i Udlændingenævnet i juni 2013 indleverede dokumentation for sikkerhedsstillelse på 50.000 kr., hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke på afgørelsestidspunktet burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgerens ægtefælle ikke havde stillet økonomisk sikkerhed i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 4. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. ÅB/2013/11.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 4. Ansøgerens herboende ægtefælle var født i juli 1963 i Danmark, hvor han tillige var statsborger. Ansøgeren var født i juli 1981 i Filippinerne, hvor hun også var statsborger. I maj 2013 anmodede Udlændingestyrelsen ansøgerens ægtefælle om at stille økonomisk sikkerhed til dækning af eventuelle fremtidige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Ansøgerens ægtefælle oplyste i den forbindelse, at han i maj 2013 havde været udsat for en arbejdsulykke i Norge, hvor han faldt ned fra en trailer, at han havde været udsat for en anden ulykke kort før denne arbejdsulykke, at han ikke længere kunne komme tilbage på arbejdsmarkedet, at han stod overfor to operationer i nakken, at han havde brug for ansøgeren til at hjælpe ham efter operationerne, at han ikke

kunne stille økonomisk sikkerhed på 50.000 kr., når han ikke længere var på arbejdsmarkedet, og at ansøgeren var uddannet politibetjent, advokat og massør, hvorfor hun formentlig hurtigt kunne få et job i Danmark. I juli 2013 rettede ansøgerens ægtefælle telefonisk henvendelse til Udlændingenævnet, idet han oplyste, at han nu kunne stille økonomisk sikkerhed. Udlændingenævnet anmodede i den forbindelse ansøgerens herboende ægtefælle om at indsende dokumentation for sikkerhedsstillelsen hurtigst muligt. Udlændingenævnet sås på afgørelsestidspunktet ikke at have modtaget yderligere oplysninger i sagen.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 4, ikke var opfyldt, idet ansøgerens herboende ægtefælle ikke havde fremsendt dokumentation for sikkerhedsstillelse til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, enten i form af en anfordringsgaranti eller deponering på en dertil oprettet konto i et pengeinstitut, hvori kommunalbestyrelsen har pant. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Det var indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens herboende ægtefælle havde anført, at han i 2010 fik konstateret en prolaps i nakken, at han i maj 2013 var udsat for en arbejdsulykke, hvor han skadede sin ryg og nakke, at han skulle opereres i nakken, at han ikke kunne forventes at blive tilknyttet arbejdsmarkedet igen, og at han havde brug for ansøgeren til at hjælpe sig efter operationen. **Udlændingenævnet fandt** imidlertid, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da der herved ikke var tale om sådanne ganske særlige forhold, der bevirkede, at der skulle undtages fra kravet om økonomisk sikkerhedsstillelse. **Udlændingenævnet fandt** således, at det ikke ville være uproportionalt og stridende imod Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgerens ægtefælle til at udrejse og tage ophold i Filippinerne for dér at udøve familielivet med sin ægtefælle. ÅB/2013/12.

3.1.1.3. Selvforsørgelseskravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det endvidere en betingelse, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som udgangspunkt opfylder kravet om selvforsørgelse i udlændingelovens § 9, stk. 5. Efter bestemmelsen må den herboende person i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Det er endvidere en betingelse, som stilles løbende, hvis ansøgeren meddeles opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, frem til ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det er ikke afgørende, hvor længe man har modtaget offentlige ydelser, hvis disse er udbetalt indenfor de seneste tre år. Selv kortere perioder med starthjælp eller kontanthjælp kan derfor betyde, at der gives afslag på ægtefællesammenføring.

Det er ikke til hinder for ægtefællesammenføring, hvis man har modtaget enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Modtagelse af dagpenge fra a-kassen er ikke en offentlig ydelse efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og arbejdsløshedsdagpenge er derfor ikke til hinder for ægtefællesammenføring.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5, til en ansøger fra Filippinerne. Den herboende ægtefælle havde indenfor de seneste tre år forud for afgørelsestidspunktet modtaget en enkeltstående ydelse på ca. 4.200 kr. efter lov om aktiv socialpolitik. Parret havde under sagens behandling i Udlændingenævnet anført, at der var tale om en engangsudbetaling til dækning af udgifter til el, at ydelsen var tilbagebetalingspligtig, og at den herboende ægtefælle havde indgået afdragsordning herom.

Udlændingenævnet fandt, at det modtagne beløb lå væsentligt over bagatelgrænsen for modtagelse af offentlige ydelser efter udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ydelsen var givet med henblik på forsørgelse, og at det modtagne beløb lå væsentligt over det beløb (900 kr.), der i forarbejderne til bestemmelsen er angivet som eksempel på et beløb, der ligger under bagatelgrænsen. **Udlændingenævnet fandt** således, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. FAM/2013/10.

Selvforsørgelseskravet stilles som udgangspunkt i alle tilfælde af ægtefællesammenføring. Der vil dog helt undtagelsesvist kunne være ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der ikke skal stilles krav om selvforsørgelse.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5, til en ansøger fra Elfenbenskysten. Den herboende ægtefælle havde indenfor de seneste 3 år forud for afgørelsestidspunktet modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Ansøgeren havde under sagens behandling i Udlændingenævnet anført, at parret ikke blev vejledt af kommunen om konsekvenserne for familiesammenføring ved modtagelse af offentlig hjælp til forsørgelse.

Udlændingenævnet fandt, at der i sagen forelå særlige grunde til at fravige selvforsørgelseskravet i udlændingelovens § 9, stk. 5, da kommunen ikke fandtes at have overholdt sin vejledningspligt efter forvaltningslovens § 7. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboendes opholdskommune var bekendt med, at den herboende ægtefælle havde en udenlandsk ægtefælle, da både den herboende og den herboendes ægtefælle var mødt til kontanthjælpssamtale i kommunen. **Endvidere lagde Udlændingenævnet vægt på**, at kommunen ikke havde vejledt parret om følgerne for familiesammenføring ved modtagelse af offentlig hjælp til forsørgelse. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund, at kommunen ikke havde overholdt god forvaltningsskik, herunder den generelle vejledningspligt, jf. forvaltningslovens § 7, og at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 5. under henvisning til, at den herboende ægtefælle havde modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik § 25. FAM/2013/30.

Som eksempel kan også nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5, til en ansøger fra Iran. Ansøgeren og den herboende ægtefælle havde et fællesbarn, som var født i april 2005. Af Det Centrale Personregister fremgik det, at den herboende ægtefælle og parrets fællesbarn i perioden fra marts 2007 til december 2008 var udrejst til Sverige. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle indenfor de seneste tre år forud for afgørelsestidspunktet havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik. Udlændingestyrelsen lagde ved afgørelsen til grund, at fællesbarnet havde været bosiddende i Sverige i perioden fra marts 2007 til december 2008 sammen med ansøgeren og den herboende ægtefælle, og at parret således selv havde valgt at afbryde barnets tilknytning til Danmark. Udlændingestyrelsen fandt på den baggrund, at der ikke forelå ganske særlige grunde, der bevirkede, at betingelsen efter udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke skulle stilles. Under sagens behandling i Udlændingenævnet blev det anført, at parrets fællesbarn i den periode, hvor familien var flyttet til Sverige, havde været indmeldt i og gået i dansk institution, da familien på grund af den herboende ægtefælles arbejde i Danmark i perioden havde pendlet mellem Danmark og Sverige hver dag.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, herunder barnets alder og længden af ophold i Danmark, at der ikke burde meddeles afslag under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle og ansøgeren havde et fællesbarn, som var født i 2005 i Danmark, at barnet var dansk statsborger, at barnet havde haft hovedparten af sin opvækst i Danmark, at barnet havde været bosat i Sverige fra marts 2007 til december 2008, og at der under sagens behandling i Udlændingenævnet var fremsendt dokumentation for, at barnet fra august 2007 havde været indmeldt i og gået i en dansk institution. ÅB/2013/13.

3.1.1.4. Boligkravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark skal ansøgeren og den herboende ægtefælle desuden som udgangspunkt opfylde boligkravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, således at den herboende ægtefælle skal godtgøre at råde over egen bolig.

Den herboende ægtefælle anses for at råde over sin egen bolig, når denne som ejer, andels- eller anpartshaver, lejer eller på anden lignende måde råder over brugsretten til en bolig eller en del af en bolig. Boligen anses endvidere for at have en rimelig størrelse, når der højst skal bo to personer pr. beboelsesrum i boligen, eller hvis der er mindst 20 m² pr. person, der bor i boligen. Boligkravet fraviges, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles.

Det følger af boligkravsbekendtgørelsens § 4, stk. 1, at boligkravet anses for at være opfyldt, hvis den herboende ægtefælle råder over boligen i mindst tre år efter ansøgningstidspunktet, jf. bekendtgørelse nr. 814 af 20. juli 2004.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke havde godtgjort at råde over egen bolig af rimelig størrelse, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 6, til en ansøger fra Kroatien, idet den herboende ægtefælle til brug for sagen havde fremlagt dokumentation for, at hun lejede en ungdomsbolig, og at lejemålet løb fra den 1. december 2011 til den 1. december 2013. Den herboende ægtefælle havde anført, at hun ca. tre måneder før lejekontraktens udløb ville modtage et brev fra boligforeningen, hvor hun ville blive tilbudt en forlængelse af lejekontrakten med et år, og at denne procedure ville blive gentaget år for år, da hun havde ret til at bo på lejemålet, til hun er 35 år.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke havde godtgjort at råde over egen bolig af rimelig størrelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende ægtefælle havde underskrevet en tidsbegrænset lejekontrakt for en to-årig periode, og at lejemålet således ikke var gyldigt i mindst tre år fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt**, at det oplyste om den herboendes mulighed for forlængelse af lejemålet ikke godtgjorde, at boligkravet efter udlændingelovens § 9, stk. 6, kunne anses for opfyldt, da det anførte ikke førte til, at det var dokumenteret, at den herboende ægtefælles lejekontrakt ville blive forlænget således, at hun rådede over lejemålet i mindst tre år. FAM/2013/28.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har lagt til grund, at der forelå ganske særlige grunde, der talte imod, at boligkravet stilledes, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Pakistan, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 6, under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke havde dokumenteret at råde over egen bolig af rimelig størrelse. Ansøgeren, ansøgerens herboende ægtefælle og parrets fællesbørn boede for sig selv i Danmark i perioden fra 2007 til 2011. I september 2011 flyttede ansøgeren, ansøgerens herboende ægtefælle og parrets fællesbørn ind hos den herboende ægtefælles forældre. Den herboende ægtefælle led af paranoid skizofreni. Af den kommunale sag fremgik det, at parrets fællesbørn stod til at blive tvangsfjernet, før familien flyttede ind hos den herboende ægtefælles forældre, og at børnenes tarv og trivsel efter indflytningen hos den herboende ægtefælles forældre blev forbedret.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse som følge af, at den herboende ægtefælle ikke havde dokumenteret at råde over egen bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det af den kommunale sag fremgik, at parrets fællesbørn forud for, at familien flyttede sammen med den herboende ægtefælles forældre, ikke var i trivsel og stod til at blive anbragt uden for hjemmet, men at det havde været gavnligt for børnenes trivsel, at familien flyttede sammen med den herboende ægtefælles forældre. **Udlændingenævnet fandt** herefter, at det aktuelle boligforhold havde været afgørende for børnenes trivsel, og at boligkravet under henvisning dertil konkret burde fraviges. FAM/2013/56.

3.1.1.5. Tilknytningskravet

Der stilles endvidere efter udlændingeloven et krav om, at ægtefællerne samlet har størst tilknytning til Danmark end til et andet land, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7.

Tilknytningskravet stilles ikke, når den herboende ægtefælle har været dansk statsborger i 26 år. Herboende personer, der ikke har haft dansk indfødsret i 26 år, men er født og opvokset her i landet eller er kommet hertil som mindre børn og har haft deres opvækst her i landet, og som har opholdt sig lovligt her i landet i 26 år, er i relation til fritagelse for tilknytningskravet sidestillet med personer, der har haft dansk indfødsret i 26 år. Herudover vil herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, blive anset for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Tilknytningskravet vil derudover kunne fraviges, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Det vil f.eks. kunne være i situationer, hvor den herboende ægtefælle ikke findes at have mulighed for at udøve familielivet i ansøgerens hjemland.

Hvis tilknytningskravet stilles, kan der som udgangspunkt kun gives ægtefællesammenføring, hvis ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark er større end deres samlede tilknytning til et andet land.

Ved vurderingen af, om tilknytningskravet er opfyldt, lægges der bl.a. vægt på, hvor lang tid den herboende ægtefælle og ansøgeren har boet eller opholdt sig i Danmark, om én eller begge har tilknytning til andre personer i Danmark, f.eks. familie, om én eller begge har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn i Danmark, om én eller begge har gennemført et uddannelsesforløb eller har fast tilknytning til arbejdsmarkedet i Danmark, hvilke danske sprogfærdigheder parterne har, hvor stor en tilknytning ægtefællerne har til et andet land, herunder om den herboende ægtefælle har været på længerevarende besøg eller har boet i ansøgerens hjemland, om den udenlandske ægtefælle har børn eller anden familie i et andet land mv.

For den herboende ægtefælle betyder det, at der normalt stilles krav om, at vedkommende har haft fast ophold i Danmark i minimum 12 år, og at vedkommende har gjort en indsats for at blive integreret i det danske samfund. Varigheden af den herboende ægtefælles ophold i Danmark kan nedsættes til mindre end 12 år, hvis vedkommende gennem uddannelse eller arbejde har gjort en særlig indsats for at blive integreret i det danske samfund.

For den ansøgende udenlandske ægtefælle stilles der normalt krav om, at vedkommende har besøgt Danmark mindst én gang tidligere.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at tilknytningskravet var opfyldt, kan henvises til:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7, til en tyrkisk statsborger. Den herboende ægtefælle, der var tyrkisk statsborger, blev i juli 2001 meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 2, nr. 7, og indrejste kort tid herefter i Danmark. I juli 2005 blev den herboende ægtefælle meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Den herboende ægtefælle var i 2005 og 2006 tilknyttet til det danske arbejdsmarked og havde siden marts 2007 været selvstændig erhvervsdrivende. Ansøgeren havde været i Danmark siden juli 2012 og taget et kortvarigt dansk kursus.

Udlændingenævnet lagde vægt på længden og karakteren af den herboende ægtefælles ophold i Danmark, idet den herboende ægtefælle havde haft opholdstilladelse i Danmark i lidt under 12 år, at han havde bestået Prøve i Dansk 3, og at han i to år – 2005 og 2006 – havde haft tilknytning til ar-

bejdsmarkedet og siden marts 2007 har været selvstændig erhvervsdrivende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark og taget et kortvarigt dansk-kursus. ÅB/2013/14.

Som eksempel på en afgørelse, hvor udlandsophold er indgået i vurderingen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7, til en irakisk statsborger. Ansøgerens ægtefælle indrejste i Danmark i 1984 i en alder af 28 år, og han blev meddelt dansk statsborgerskab i 1992. Ansøgeren og den herboende ægtefælle blev gift i 1994 i Irak, og ansøgeren blev i 1996 meddelt opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført med ægtefællen. Parret har fire fællesbørn, der er født i Danmark i henholdsvis 1997, 1999, 2000 og 2005. I 2006 og 2007 var familien udrejst til Irak i en periode på mere end 12 på hinanden følgende måneder, hvorefter Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren dispensation fra bortfald af opholdstilladelsen. I en periode fra 2010 til 2012 udrejste familien på ny til Irak.

Udlændingenævnets flertal fandt, at ansøgeren og ansøgerens herboende ægtefælle ikke opfyldte tilknytningskravet. **Udlændingenævnets flertal lagde vægt på**, at ægtefællerne begge er født og opvokset i Irak, hvor parret også blev gift, samt at parret og parrets fire fællesbørn i to længere perioder har været udrejst af Danmark til Irak, og at familien begge gange efter det oplyste udrejste med henblik på varigt ophold dér. **Udlændingenævnets flertal lagde endvidere vægt på**, at hverken den herboende ægtefælle eller ansøgeren havde opnået en sådan væsentlig tilknytning til Danmark via uddannelse, beskæftigelse eller sprogkurser, at ægtefællernes tilknytning til Danmark kunne anses for større end deres tilknytning til Irak. **Udlændingenævnets flertal lagde derudover vægt på**, at parrets fire fællesbørn ikke kunne anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, idet børnenes ophold i Danmark var blevet afbrudt af to længerevarende ophold i Irak. **Udlændingenævnet fandt** endelig, at der ikke forelå personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde en fravigelse af bestemmelsen. Det forhold, at familien havde haft flere dårlige oplevelser i Irak, at parrets ældste fællesbarn lider af epilepsi, og at ansøgeren siden 2007 har været nyrepatient, fandt Udlændingenævnets flertal ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet familien siden 2007 havde opholdt sig i længere perioder i Irak med henblik på at etablere et familieliv dér. FAM/2013/46.

Som eksempel på betydningen af ansøgerens manglende tilknytning til Danmark kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en iransk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 7. Referencen, der er født og opvokset i Iran, blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning i

1985, og i 2004 blev han meddelt dansk statsborgerskab. Under sit ophold i Danmark har referencen haft tilknytning til det danske arbejdsmarked. Udlændingestyrelsen har udtalt, at der ikke er grund til at antage, at referencen risikerer asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Parret mødte hinanden via Internettet i 2010, og de indgik ægteskab i juli 2010 i Syrien. Siden har parret været i kontakt med hinanden telefonisk og via Internettet. Ansøgeren har aldrig været i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at referencens og ansøgerens samlede tilknytning til Danmark ikke er større end ægtefællernes samlede tilknytning til Iran. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen har opnået en væsentlig tilknytning til Danmark, mens ansøgeren aldrig har været i landet, hvorfor hun ikke har opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt** derudover, at der ikke forelå oplysninger om personlige, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirker, at referencen ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Iran for dér at udøve familielivet med ansøgeren. FAM/2013/24.

Det fremgår af de særlige bemærkninger til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 104 af 2. marts 2012, at det med betydelig vægt vil tale imod at anse tilknytningskravet for opfyldt, hvis den herboende ægtefælle og ansøgeren tidligere har været gift eller har levet sammen i deres fælles hjemland inden den herboendes indrejse i Danmark, og parret senere indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring her i landet på baggrund af nyt ægteskab indgået efter den herboendes indrejse i Danmark.

Som eksempel på betydningen af et oprindeligt familieliv kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7 til en tyrkisk statsborger. Ansøgeren og den herboende ægtefælle mødte hinanden i 1985 i Tyrkiet, hvor de begge er født og opvokset i samme by og har gået på samme skole, og hvor parret boede sammen i perioden fra 1985 til 1995 og fik to fællesbørn i henholdsvis 1987 og 1989. Den herboende ægtefælle var i perioden fra 1995 til 2000 gift med en dansk statsborger og blev i henholdsvis 1996 og 1999 meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse og tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark på baggrund af dette ægteskab. Ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab i 2000 i Tyrkiet. Den herboende ægtefælle har siden 1997 haft tilknytning til det danske arbejdsmarked, og ansøgeren har flere gange siden 2001 været i Danmark. Ansøgeren er tidligere meddelt afslag på opholdstilladelse i 2003, 2005, 2006, 2007 og 2010 under henvisning til, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke opfyldte tilknytningskravet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde etableret og videreført et familieliv i Tyrkiet. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren og dennes

ægtefælle begge er født og opvokset i samme by i Tyrkiet, og at parret har boet sammen i en periode på cirka 10 år og i denne periode fået to fællesbørn. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det ikke kunne føre til en anden vurdering, at den herboende ægtefælle har haft ophold i Danmark i cirka 17 år og haft tilknytning til arbejdsmarkedet siden 1996, idet genoptagelsen af samlivet i 2000 indikerer, at den herboende ægtefælle har bevaret en væsentlig tilknytning til Tyrkiet, ligesom det ikke kunne føre til en anden vurdering, at ansøgeren flere gange har været i Danmark. **Udlændingenævnet lagde derudover vægt på**, at familier ikke efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har en generel og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de ønsker at udøve deres familieliv, samt at parrets fællesbørns forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet børnene er myndige. FAM/2013/34.

3.1.1.6. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede

Efter udlændingelovens § 9, stk. 8, skal der som udgangspunkt meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er en formodning for, at ægteskabet er indgået under tvang. Efter udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. er der en formodning for dette, hvis f.eks. ægteskabet er indgået mellem nærtbeslægtede (den såkaldte fætter-kusine regel).

Den personkreds, der efter lovbemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, skal anses som nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, omfatter slægtninge i ægtefællernes eller samlevernes bedsteforældres ret op- og nedstigende linje samt i bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje.

Efter lovbemærkningerne er begrebet nærtbeslægtet eller i øvrigt nærmere beslægtet defineret således, at persongruppen omfatter blandt andet bedsteforældrenes børn (onkler og tanter), bedsteforældrenes børnebørn (fætre og kusiner) og bedsteforældrenes oldebørn (fætre og kusiners børn). Gruppen omfatter endvidere blandt andet bedsteforældrenes søskendes børn (forældrenes fætre og kusiner) og bedsteforældrenes søskendes børnebørn (forældrenes fætres og kusiners børn, dvs. næstsøskendebørn).

Dette betyder, at de to ægtefæller ikke må have samme oldeforældre, og den ene persons oldeforældre heller ikke må være den andens tipoldeforældre.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt., er en formodnings- og bevisbyrderegel, idet det i sager om ægtefællesammenføring af nærtbeslægtede påhviler ægtefællerne at godtgøre, at der er tale om et ægteskab indgået efter begge parters eget ønske.

Hvis der er tidligere eksempler på ægtefællesammenføringer i ægtefællernes nære familie, er dette en omstændighed, som taler for, at ægteskabet ikke er indgået frivilligt.

Myndighederne kan i sin vurdering bl.a. lægge vægt på omstændighederne ved ægteskabets indgåelse og ægtefællernes personlige kontakt forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes alder, ægteskabets varighed, ægtefællernes kontakt med hinandens familier forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes økonomiske, arbejdsmæssige, uddannelsesmæssige eller andre personlige forhold, oplysninger om ægtefællernes eventuelle kontakt med krise- eller rådgivningscentre mv. Det kan endvidere indgå i vurderingen, om ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken. Et ægteskab vil dog ikke nødvendigvis blive anset for et ægteskab, der ikke er indgået efter begge parters ønske, alene fordi ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken.

I det omfang parterne efterfølgende har besluttet, at de ønsker at fortsætte familielivet, uanset at ægteskabet oprindeligt var indgået under tvang, vil ægteskabet kunne anerkendes som et beskyttelsesværdigt familieliv.

Efter praksis vil et efterfølgende samliv med en samlet varighed på mere end to år som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse. Der skelnes dog mellem, om samlivet er foregået i Danmark eller i et andet vestligt land, eller om samlivet er foregået i ansøgerens hjemland, ligesom det er af betydning, om samlivet er foregået på parternes selvstændige bopæl.

Tilsvarende vil det efter praksis kunne have betydning, om parret har fået børn. Det blotte faktum, at parret har fået et barn, eller at hustruen er gravid, vil ikke i sig selv kunne afkræfte formodningen for, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters ønske. Omvendt vil det efter praksis som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse, såfremt parret har fået flere børn, da dette i sagens natur betyder, at parret i en længere periode må anses for at have udvist vilje til at fortsætte ægteskab og samliv.

Eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 8:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Irak efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. Parret er beslægtede, idet ansøgeren og den herboende ægtefælle er fætter og kusine. Parret mødte hinanden i sommeren 2010 til en slægtnings bryllup, besluttede at indgå ægteskab i juli 2010, og indgik ægteskab i august 2010 i Irak. Parret boede efter det oplyste sammen i perioden fra juli 2010 til august 2010 hos ansøgerens forældre i Irak, og havde efter brylluppet alene haft kontakt via telefon og internet.

Udlændingenævnet fandt, at parterne var nærtbeslægtede i udlændingelovens forstand, og at det derfor måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parterens ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at parterne ikke havde haft et længerevarende og indgående bekendtskab udover den familiemæssige relation inden brylluppet, og at parret ikke i tiden efter brylluppet havde haft et sådant samliv, at det kunne tilbagevise formodningen for, at der var tale om tvangsægteskab. Oplysningerne om, at ægteskabet var indgået efter eget ønske, kunne på den baggrund ikke føre til en ændret vurdering i sagen. FAM/2013/31.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Irak efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8, med henvisning til, at der var tale om et tvangsægteskab. Parret er beslægtede, idet ansøgeren og den herboende ægtefælle er fætter og kusine. Parret mødte hinanden i 2004, da ansøgeren var 19 år og den herboende ægtefælle var 13 år, og besluttede sig i 2008 for at indgå ægteskab. Parrets ægteskab blev registreret i Irak i februar 2009. Parret havde efter registreringen af ægteskabet kontakt ved den herboende ægtefælles årlige ferieophold i Irak og telefonisk. Parret har et barn, der er født i 2009.

Udlændingenævnet fandt, at parterne var nærtbeslægtede i udlændingelovens forstand, og at det derfor måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parterens ønske. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at parterne ikke havde haft et længerevarende og indgående bekendtskab udover den familiemæssige relation inden ægteskabets indgåelse, og at parret ikke i tiden efter brylluppet havde haft et sådant samliv, at det kunne tilbagevise formodningen for, at der var tale om tvangsægteskab. Oplysningerne om, at ægteskabet var indgået efter eget ønske, kunne på den baggrund ikke føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde også vægt på** parrets unge alder, herunder at den herboende ægtefælle ikke var myndig på tidspunktet for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at parret havde fået et fællesbarn, ikke i sig selv kunne afkræfte formodningen for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parterens ønske. FAM/2013/65.

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2013 på mundtligt nævn Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Iran efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. Parret var beslægtede, idet ansøgeren og den herboende ægtefælle var fætter og kusine. Parret mødte hinanden i Tyrkiet i 2009 og blev i den forbindelse kærester. Forud for brylluppet, som blev indgået i oktober 2011 i Tyrkiet, havde parret haft kontakt med hinanden 4-6 gange dagligt via internet og telefon. Ved ægteskabets indgåelse var ansøgeren 25 år, og den herboende ægtefælle var 33 år. Efter brylluppet havde parret kontakt via telefon og internet og havde siden januar 2012 boet sammen i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at det måtte antages, at ægteskabet mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle var indgået efter begge parter eget ønske. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** den herboende ægtefælles troværdige forklaring i Udlændingenævnet, herunder om parrets kendskab til hinanden siden juni 2009. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** parternes aldre på tidspunktet for ægteskabets indgåelse samt længden af parrets samliv i Danmark efter ægteskabets indgåelse. ÅB/2013/15.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2013 på mundtligt nævn Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Pakistan efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8, med henvisning til, at der var tale om et tvangsægteskab. Parret var beslægtede, idet ansøgeren og den herboende ægtefælle var fætter og kusine. Den herboende ægtefælle var født i 1988 i Pakistan, hun indrejste i Danmark i oktober 1991 og blev dansk statsborger i 2009. Ansøgeren var født i 1984 i Pakistan, hvor han også er statsborger. Parret indgik ægteskab i juli 2010 i Pakistan. De havde kendt hinanden siden barndommen og mødt hinanden mange gange i Pakistan. I 2006 mødtes de igen i forbindelse med, at den herboende ægtefælles søster indgik ægteskab med ansøgerens broder. Både før og efter parrets bryllup havde de kontakt via telefon, videochat og e-mail, ligesom ansøgeren havde besøgt den herboende ægtefælle i Danmark i perioderne fra marts 2011 til juni 2011 og fra august 2012 til februar 2013, ligesom herboende ægtefælle havde besøgt ansøgeren, som bor med sine forældre, i Pakistan fra juli 2010 til september 2010, fra juni 2011 til juli 2011 og fra december 2011 til februar 2012.

Udlændingenævnet fandt, at parterne var nærtbeslægtede i udlændingelovens forstand, og at det derfor måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parter ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at parterne ikke havde haft et længerevarende og indgående bekendtskab udover den familiemæssige relation inden brylluppet, og at parret ikke i tiden efter brylluppet havde haft et sådant samliv, at det kunne tilbagevise formodningen for, at der var tale om tvangsægteskab. Oplysningerne om, den herboende ægtefælle var opvokset i en dansk kultur med danske værdier, at ægteskabet var indgået efter eget ønske, at parret efter brylluppet havde tilbragt sammenlagt et år og ca. fire måneder sammen, og at parret havde et fælles barn, født i april 2011, der var dansk statsborger, kunne ikke føre til en ændret vurdering i sagen. ÅB/2013/16.

3.1.1.7. Proformaægteskaber

Efter udlændingelovens § 9, stk. 9, skal der meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der er tale om et proforma ægteskab. Ved dette menes der, at det afgørende formål med ægteskabet er at give ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Der foretages en konkret vurdering af samtlige forhold i sagen for at afgøre, om dette er tilfældet. I vurderingen indgår bl.a., om parterne har boet sammen på en fælles bopæl, om parterne kan kommunikere på samme sprog, om der er stor aldersforskel mellem parterne, hvor godt parterne kendte hinanden, før ægteskabet blev indgået, parternes tidligere ægteskaber, om parterne har børn sammen mv.

Hvis personen i Danmark tidligere har været gift med en udlænding og er blevet skilt fra udlændingen kort tid efter, at denne fik tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, vil dette blive betragtet som en omstændighed, der indikerer proforma.

Der kan gives afslag alene med henvisning til ansøgerens forhold, dvs. hvis der er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, uanset at den herboende ægtefælle har reelle hensigter med ægteskabet.

Eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 9:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2013 på mundtligt nævn Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Somalia, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 9. Den herboende ægtefælle var tillige somalisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at parret indgik ægteskab i maj 2012 i Sydafrika blot én dag efter, at parret for første gang mødte hinanden personligt, og dermed havde et meget begrænset personligt kendskab til hinanden forud for ægteskabets indgåelse, at parret efter indgåelsen af ægteskabet boede sammen i 19 dage og derefter kun havde haft kontakt via telefon og e-mails. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret aftalte at indgå ægteskab i april 2012, før parret mødte hinanden personligt i Sydafrika. **Endelig lagde Udlændingenævnet vægt på**, at ansøgeren var 24 år yngre end den herboende ægtefælle. Der var således ikke oplysninger i sagen, der kunne afkræfte formodningen for, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. ÅB/2013/17.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 på mundtligt nævn Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en vietnamesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 9.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at parret efter at have kommunikeret via sms siden slutningen af 2011 mødte hinanden for første gang i starten af januar 2012, og at parret indgik ægteskab allerede i marts 2012. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der var mere end 30 års aldersforskel imellem parret, at parret på baggrund af det af ansøgerens herboende ægtefælle forklarede under nævnsmødet måtte antages at have haft kommunikationsvanskeligheder, og at den herboende ægtefælle rejste hjem til Danmark kun fire dage efter brylluppet. Den herboende ægtefælles forklaring under nævnsmødet kunne ikke afkræfte formodningen for, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. FAM/2013/61.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 på mundtligt nævn Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Marokko, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 9.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at parret mødtes via internettet i november 2011, at parret mødte hinanden personligt første gang i Marokko i marts 2012, hvor parret samme dag eller dagen efter rettede henvendelse til de marokkanske vielsesmyndigheder med henblik på at blive gift, og at parret blev gift 13 dage efter parrets første personlige møde. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der var 20 års aldersforskel imellem parret, og at parret under en simultanafhøring ved Udlændingestyrelsen havde afgivet divergerende forklaringer omkring en række væsentlige spørgsmål. **Endelig tillagde Udlændingenævnet det vægt**, at den herboende ægtefælle tidligere havde været gift med en udlænding, som han var blevet skilt fra kort tid efter, at hun var meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark. Den herboende ægtefælles forklaring under nævnsmødet kunne ikke afkræfte formodningen for, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. FAM/2013/62.

3.1.1.8. Karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever

Uanset at betingelserne for opholdstilladelse på baggrund af ægteskab vil kunne anses for opfyldt, vil der som det altovervejende udgangspunkt skulle meddeles afslag på opholdstilladelse, hvis den herboende ægtefælle tidligere har været gift eller i samlivsforhold, og under dette forhold f.eks. har udøvet vold mod sin tidligere ægtefælle/samlever og er blevet dømt for det. Der gælder i så fald en karenstid på 10 år fra endelig dom og frem.

Tilsvarende indebærer udlændingelovens § 9, stk. 11, at en opholdstilladelse som ægtefællesammenført ikke som udgangspunkt kan gives, hvis ansøgning om ægtefællesammenføring er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse, hvorpå der meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 19, om karenstid for strafbare forhold begået mod børn, se nærmere afsnit 3.1.2.1.5. om strafbare forhold begået mod børn.

Karensperioden på 10 år, vil dog kunne fraviges, hvis ganske særlige grunde taler for det. Det kan f.eks. være, hvis kriminaliteten kan tilskrives en psykisk lidelse, der i mellemtiden er kureret, et ophørt alkohol- eller narkotikamisbrug, eller hvis der er forløbet mange år siden ægteskabets indgåelse, og parret har samlevet i en længere periode, og utvivlsomt ønsker at fortsætte samlivet.

Det forhold, at parret – den herboende ægtefælle og den nye ægtefælle/ansøger – har børn sammen, eller at de ikke har mulighed for at tage ophold sammen i et andet land, kan ikke i sig selv føre til en fravigelse af dette krav.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 10, til en statsborger fra Burma. Den herboende ægtefælle, som er flygtning fra Burma, blev i august 2008 dømt for vold mod en tidligere ægtefælle, og var således inden for en periode på 10 år forud for Udlændingenævnets afgørelse idømt frihedsstraf for personfarlig kriminalitet som omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 10, mod sin tidligere ægtefælle. Ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab i 2011 i Thailand, og i januar 2012 indrejste ansøgeren i Danmark. Ansøgeren var gravid med parrets fællesbarn på ansøgningstidspunktet i maj 2012, og anførte i forbindelse med sin ansøgning, at ansøgeren var bange for at rejse tilbage til Burma, da ansøgeren frygtede, at militærregimet ville sætte ansøgeren i fængsel, og at ansøgeren ville blive nægtet udrejse af landet igen. Det blev gjort gældende, at den herboende ægtefælle aldrig havde udøvet vold mod ansøgeren, og at den herboende ægtefælle ikke længere indtog alkohol.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke var særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 10, og stadfæstede derfor afgørelsen. Oplysningerne om parrets eventuelt manglende mulighed for at tage ophold i Burma kunne ikke føre til en fravigelse af betingelsen. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det forhold, at parterne ikke vil have mulighed for sammen at tage ophold i Burma, ikke i sig selv vil kunne begrunde, at karenstiden ikke skal finde anvendelse. Det forhold, at det over for Udlændingenævnet var gjort gældende, at den herboende ægtefælle aldrig havde udøvet vold mod ansøgeren, og at den herboende ægtefælle ikke længere indtog alkohol, fandt

Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering henset til, at forholdene ikke var omfattet af de særlige grunde, der kunne føre til en fravigelse af udlændingelovens § 9, stk. 10.

FAM/2013/33.

3.1.1.9. Overførte krav fra tidsbegrænset opholdstilladelse

Hvis den herboende ægtefælle ikke er dansk eller nordisk statsborger eller flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, er det som udgangspunkt tillige en betingelse for ægtefællesammenføring, at den herboende ægtefælle opfylder en del af de nuværende betingelser for at få tidsbegrænset (permanent) opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Kravet om opfyldelse af en del af de nuværende betingelser for tidsbegrænset opholdstilladelse som betingelse for ægtefællesammenføring finder kun anvendelse, hvis den herboende ægtefælle ikke er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 26. marts 2010. Dette betyder, at såfremt den herboende ægtefælle er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 26. marts 2010, anses vedkommende for at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12.

Hvis den herboende ægtefælle er givet tidsbegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet før den 26. marts 2010, vil den herboende ægtefælle som udgangspunkt skulle opfylde kravet, uanset på hvilket tidspunkt og efter hvilket regelsæt den herboende ægtefælle er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse. Dette gælder også, hvis den herboende ægtefælle f.eks. blev meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse efter tidligere gældende regler, og hvor en eller flere af betingelserne for tidsbegrænset opholdstilladelse blev fraveget.

Kravet om opfyldelse af en del af de nuværende betingelser for tidsbegrænset opholdstilladelse stilles ikke, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles.

Som eksempel på en afgørelse, hvor der ikke fandtes grundlag for at fravige de overførte betingelser for tidsbegrænset opholdstilladelse, i forhold til danskprøvekravet:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5 (krav om, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 1), til en thailandsk statsborger. Ansøgerens ægtefælle blev i 2005 meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvorfor han er omfattet af kravet om opfyldelse af de overførte betingelser for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse. Ansøgerens ægtefælle havde ikke bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet lagde blandt andet vægt på, at ansøgerens ægtefælle selv havde oplyst, at han ikke har bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og at der ikke forelå oplysninger om, at ansøgerens ægtefælle lider af sygdom eller handicap, der kunne føre til, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5 ikke burde stilles, ligesom der ikke var oplyst om forhold, der kunne føre til, at ansøgerens ægtefælle ikke kunne udrejse til Thailand for dér at udøve familielivet med ansøgeren. ÅB/2013/18.

Som eksempel på en afgørelse, hvor der fandtes grundlag for at fravige for de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, i forhold til danskprøvekravet:

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5 (krav om, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 1), til en serbisk statsborger. Den herboende ægtefælle havde fremlagt dokumentation for i december 2000 at have bestået ”Almenprøve 1”, som ikke fremgik på den liste over godkendte danskprøver, som Udlændingestyrelsen havde offentliggjort på www.nyidanmark.dk. Udlændingenævnet havde hørt Ministeriet for Børn og Undervisning om danskprøveniveauet for ”Almenprøve 1”. Ministeriet for Børn og Undervisning havde oplyst til Udlændingenævnet, at ”Almenprøve 1” er en prøve på et tilsvarende eller højere niveau end ”Prøve i Dansk 1”.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at der var fremkommet nye oplysninger til sagen, idet Ministeriet for Børn og Undervisning til Udlændingenævnet oplyste, at ”Almenprøve 1” er en prøve på et tilsvarende eller højere niveau end ”Prøve i Dansk 1”, og at Udlændingestyrelsen oplyste, at Udlændingestyrelsen var villig til at genoptage ansøgerens sag på baggrund af oplysningerne fra Ministeriet for Børn og Undervisning. ÅB/2013/19.

Som eksempel på en afgørelse, hvor der ikke fandtes grundlag for at fravige de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, i forhold til beskæftigelseskravet:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6, til en statsborger fra Canada. Ansøgeren ansøgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle, som blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i 2005, og var derfor omfattet af kravet i udlændingelovens § 9, stk. 12. Den herboende ægtefælle havde overfor Udlændingestyrelsen oplyst, at han i juni 2012 blev uddannet som radiograf, og at han var jobsøgende. Overfor Udlændingenævnet fremlagde den herboende ægtefælle dokumentation for, at han i perioden fra april 2013 til oktober 2013 var ansat på et sygehus som radiolog, og at ansættelsen i oktober 2013 uden yderligere varsel skulle ophøre.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke opfyldte betingelsen om at have haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse her i landet i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse og fortsat måtte antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle ikke havde dokumenteret, at han var tilknyttet arbejdsmarkedet, som det er påkrævet efter udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at den herboende ægtefælle var ansat i en tidsbegrænset stilling, og at ansættelsen i oktober 2013 skulle ophøre uden yderligere varsel. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 168 fremsat den 17. marts 2011, bemærkningerne til de enkelte bestemmelser § 1, nr. 16), at udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet, hvis udlændingen kan godtgøre at være lønmodtager i en uopsagt tidsbegrænset stilling.

ÅB/2013/20.

3.1.2. Børn

Familiesammenføring med børn under 15 år er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, som indebærer, at børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark efter reglerne om familiesammenføring, når en række krav er opfyldt (udlændingelovens § 9, stk. 15, om selvforsørgelse og boligkrav og stk. 16 om mulighed for vellykket integration).

Der vil dog i visse undtagelsesvisse tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der bevirker, at der må gives tilladelse til familiesammenføring af et barn her i landet, selvom barnet ikke opfylder betingelsen om, at det ikke må være fyldt 15 år på ansøgningstidspunktet.

I tilfælde, hvor nægtelse af familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og hvor der ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er mulighed for at tillade familiesammenføring, vil der således skulle meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Derudover kan et barn, der tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, og hvor opholdstilladelsen er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, kun gives opholdstilladelse, såfremt hensynet til barnets tarv taler derfor, jf. udlændingelovens § 9, stk. 17, se nærmere herom i afsnit 3.11.

Ved familiesammenføring med børn skal udlændingemyndighederne iagttage, om udlændingelovens § 9, stk. 18, hvorved opholdstilladelse til et barn ikke kan gives, såfremt dette åbenbart vil stride med barnets tarv, og stk. 19, hvorved der ikke kan gives opholdstilladelse til et barn, hvis den herboende forælder eller dennes ægtefælle eller samlever inden for de seneste 10 år ved endelig

dom er dømt for kriminalitet mod et eller flere mindreårige børn, kan være til hinder for familiesammenføring med den herboende person.

Det bemærkes, at anvendelse af udlændingelovens § 9, stk. 17, stk. 18 og stk. 19, ikke alene gælder i sager, hvor ansøgeren er under 15 år, men i samtlige sager, hvor et mindreårigt barn søger om familiesammenføring med en herboende person.

3.1.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år

3.1.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år

Det er som udgangspunkt et krav for at få familiesammenføring med et mindreårigt barn til herboende forældre, at barnet er under 15 år på ansøgningstidspunktet.

Børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark, når en række krav er opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen, at det ansøgende barn enten er biologisk barn af den herboende forælder eller er adopteret ved en adaption, der kan anerkendes efter dansk ret.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af opholdstilladelse, at barnet skal bo sammen med forælderen, og at barnet ikke har stiftet selvstændig familie.

Det påhviler det ansøgende barn og den herboende forælder at godtgøre familieforholdet. Såfremt der er tvivl om familieforholdet, kan der foretages en DNA-test af barnet og forælderen, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 1. Såfremt der er tvivl om barnets alder, herunder om det er under 15 år, kan der endvidere foretages en aldersundersøgelse af barnet, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 2.

Såfremt der er åbenbar tvivl om oplysninger om barnets slægtskab med en angivelig herboende forælder eller barnets alder, er udlændingemyndighederne ikke forpligtet til i alle tilfælde at foranstalte en DNA- eller aldersundersøgelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn under 15 år efter de grundlæggende betingelser, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til en somalisk statsborger. Ansøgeren, der

er født i oktober 1997 i Somalia, indgav i juli 2012 ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende moder, der i januar 2001 blev meddelt opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og som i august 2004 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren havde opholdt sig i Etiopien siden 2006, og han havde her boet hos sin moster. Moderen havde i sit asylskema i oktober 2000 oplyst blandt andet, at hun havde en søn født i marts 1995, ligesom moderen til Udlændingestyrelsen i juni 2003 havde bekræftet dette. I november 2012 bekræftede moderen endnu engang, at hun havde en søn født i marts 1995. Vedlagt ansøgerens ansøgningspakke i 2012 var der en fødselsattest, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var født i marts 1997. Det fremgik herudover af ansøgningspakken, at moderen ikke var i besiddelse af dokumentation for hel eller delvis forældremyndighed over ansøgeren. I december 2012 anførte moderen, at hun havde forsørget ansøgeren de sidste 12 år. Udlændingenævnet anmodede i den anledning moderen om dokumentation for forsørgelse.

Udlændingenævnet fandt ikke det angivne familieforhold mellem ansøgeren og dennes herboende reference godtgjort. **Udlændingenævnet fandt** således, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren var mindreårigt barn af den herboende reference. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende reference under sagens behandling havde afgivet divergerende oplysninger om ansøgerens navn, fødselsår og navnet på ansøgerens fader. Det forhold, at der var fremlagt fødselsattest for ansøgeren, hvoraf det fremgik blandt andet, at ansøgeren var født i marts 1997, kunne ikke føre til et ændret resultat, henset til at referencen efterfølgende overfor Udlændingestyrelsen havde oplyst, at ansøgeren var født i 1995. Udlændingenævnet bemærkede herudover, at udlændingemyndighederne i sager om familiesammenføring også udover udlændingelovens § 40 c har mulighed for at iværksætte en DNA-undersøgelse med parternes samtykke, såfremt udlændingemyndighederne finder det nødvendigt af hensyn til sagens oplysning. **Udlændingenævnet fandt i sagen ikke grundlag for** at iværksætte en DNA-undersøgelse, da sagen fandtes tilstrækkeligt oplyst, og **Udlændingenævnet fandt** således, at ansøgeren ikke kunne antages at være mindreårigt barn af den herboende reference. ÅB/2013/21.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til en kenyansk statsborger. Ansøgeren, der er født i Kenya, indgav i april 2012 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende moder, som i oktober 2001 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark, og som indrejste her i landet i februar 2002. Ansøgeren havde en gang tidligere ansøgt om opholdstilladelse i Danmark med henvisning til sin herboende moder, men havde fået afslag herpå i februar 2003 under henvisning til moderens manglende forældremyndighed. Under den tidligere sags forberedelse blev der foretaget en DNA-undersøgelse, hvor det blev fastslået, at referencen var ansøgerens biologiske moder. I ansøgningspakken indgivet i oktober 2012 var der ikke vedlagt dokumentation for forældremyndigheden over ansøgeren. Ansøgerens moder havde i et oplysningsskema oplyst, at

hun havde boet sammen med ansøgeren fra 1997 til 2002. Ansøgerens far havde efter moderens indrejse i Danmark og forældrenes efterfølgende skilsmisse giftet sig igen. Faderen oplyste, at hans nye kone og ansøgeren ikke kunne komme overens og havde i den anledning udarbejdet en underskrevet erklæring, hvori faderen overdrog alle forpligtelser og ansvar for ansøgeren til ansøgerens moder. Samtidig overlod han det til moderen at bestemme, hvor moderen ønskede at bo med ansøgeren. Det var herudover oplyst at moderen i 2009 og 2011 havde besøgt ansøgeren i Kenya.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke kunne lægges til grund, at moderen var indehaver af forældremyndigheden over ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at moderen ikke havde dokumenteret, at hun var indehaver af hel eller delvis forældremyndighed over ansøgeren. Det forhold, at faderen havde afgivet en erklæring, hvori han overdrog alle forpligtelser og alt ansvar over for ansøgeren til moderen, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at erklæringen om overdragelse af forældremyndighed over ansøgeren var en ensidig privat erklæring, som ikke var udstedt af en offentlig myndighed, og som derfor ikke kunne anerkendes som værende juridisk gyldig af en dansk myndighed. Det forhold, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren er biologisk barn af den person, han ønskede familiesammenføring med, fandt Udlændingenævnet ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering, da kravet om forældremyndigheden også skulle opfyldes. ÅB/2013/22.

Udlændingenævnet hjemviste i november 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til en thailandsk statsborger. Ansøgeren, der er født i januar 1999 i Thailand, indgav i september 2012 ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende moder, der i oktober 2010 blev meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført. Ansøgeren boede sammen med sin moder i Thailand frem til 2010, hvor moderen udrejste til Danmark, og ansøgeren har siden boet hos sine farforældre. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at ansøgerens moder ikke havde dokumenteret, at hun havde forældremyndigheden over ansøgeren.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgerens moder under sagens behandling i Udlændingenævnet indsendte nye oplysninger vedrørende forældremyndigheden. Ansøgerens moder indsendte en dom fra juli 2013 fra en Juvenile and Family Court i Thailand vedrørende forældremyndigheden over ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt** således, at sagen skulle tilbagesendes til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne inddrage disse nye oplysninger vedrørende forældremyndigheden i vurderingen af, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. FAM/2013/49.

3.1.2.1.2. Krav om selvforsørgelse og boligkrav ved børnesammenføring

Der kan, såfremt væsentlige hensyn taler for det, stilles krav om – før der tillades familiesammenføring – at den herboende forælder dokumenterer at kunne forsørge barnet og/eller råde over egen bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 15.

Begge betingelser er formuleret som en ”kan-betingelse”, og udgangspunktet er, at betingelserne ikke stilles, hvis barnet søger op til den herboende forælder samtidig med eller umiddelbart efter, at den herboende forælder selv har fået opholdstilladelse.

Efter bestemmelsen kan opholdstilladelse til et barn, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at forælderen ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil barnet meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. Dette betyder, at barnets opholdstilladelse kan betinges af, at forælderen ikke modtager f.eks. kontanthjælp, mens enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor, godt kan modtages.

Det beror på et skøn, om kravet skal stilles.

Efter praksis vil kravet blive stillet i sager, hvor den herboende forælder gennem en periode på cirka to år har haft en sparsom kontakt med barnet eller slet ikke har set barnet i flere år.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn under 15 år og forsørgelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 15, til en statsborger fra Bosnien Hercegovina. Ansøgeren, der er født i 2007 i Bosnien Hercegovina, indgav i november 2012 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende fader, der i marts 2001 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 2, nr. 5. Ansøgeren havde efter det oplyste besøgt Danmark tre gange og har ikke boet i et andet land end hjemlandet i mere end seks måneder. Ansøgerens advokat havde oplyst, at ansøgerens forældre har fælles forældremyndighed, at ansøgeren taler bosnisk, at ansøgerens fader har bidraget til ansøgerens forsørgelse, at ansøgeren bor hos sin moder, at der ikke er noget til hinder for, at ansøgeren kan bo hos sin moder, og at ansøgerens moder ikke lider af sygdom eller alvorlige handicap. Ansøgerens fader er ikke under uddannelse eller i beskæftigelse og har siden januar 2008 modtaget ydelser efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik, hvilket han ville fortsætte med at modtage, indtil hans sag om førtidspension var færdigbehandlet hos kommunen.

Udlændingenævnet fandt, at væsentlige hensyn talte for at stille krav om, at faderen ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden, indtil ansøgeren ville kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 15. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens fader siden januar 2008 havde modtaget offentlige ydelser efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik, og at kommunen havde oplyst, at faderens ansøgning om førtidspension var under behandling. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at det ikke er blevet dokumenteret, at ansøgeren havde besøgt sin fader i Danmark de angivne tre gange. Det fremgik således af ansøgerens pas, at ansøgeren alene havde været indrejst i Schengen-området én gang. **Udlændingenævnet fandt det derfor ikke dokumenteret eller sandsynliggjort**, at ansøgeren og ansøgerens fader havde haft kontakt i en længere periode, og at dette var et væsentligt hensyn, det talte for at stille krav om, at faderen ikke modtager ydelser efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren kunne henvises til at opholde sig hos sin moder, der har del i forældremyndigheden over ansøgeren, og at det ikke var uproportionalt at henvise ansøgeren til at udøve samværet med faderen på samme måde som hidtil. ÅB/2013/23.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 15, og § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Somalia. Ansøgeren, der er født i 1997 i Etiopien, indgav i november 2011 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende moder, der i juli 1999 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Ansøgeren flygtede sammen med sin fader til Somalia i 1997, hvor ansøgeren var omkring seks måneder gammel. Ansøgerens fader blev dræbt i 2010, hvorefter ansøgeren sammen med sin farmoder flygtede til en flygtningelejr i Kenya. Ansøgerens farmoder døde i 2010, og ansøgeren havde siden opholdt sig i samme flygtningelejr sammen med sin mormoder. Ansøgerens moder indrejste i Danmark i december 1999. Kort efter moderens og faderens samlivsophævelse i 1997 fik moderen at vide, at ansøgeren var død. Det fremgik endvidere af sagen, at ansøgerens moder siden november 2011 havde modtaget offentlige ydelser efter lov om aktiv socialpolitik. Moderen oplyste på nævnsrådet i november 2013, at ansøgeren i en alder af 9-10 år var begyndt at lede efter moderen, og at det lykkedes ansøgeren at finde moderen omkring 2006-2007, og at ansøgeren og moderen herefter havde haft kontakt en gang om måneden. Moderen oplyste endvidere på nævnsrådet, at hun ikke tidligere havde forsøgt at få ansøgeren til Danmark, da hendes daværende ægtefælle modsatte sig dette, at hun ikke havde råd til at besøge ansøgeren i Kenya, men at hun af og til sendte ansøgeren penge, at ansøgeren nu var alene i flygtningelejren i Kenya, da ansøgerens mormoder var syg og var rejst tilbage til Etiopien, og at hun fortsat modtog kontanthjælp.

Udlændingenævnet fandt, at væsentlige hensyn talte for at stille krav om, at moderen ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden, indtil ansøgeren ville kunne

meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 15. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at moderen og ansøgeren kun havde haft telefonisk kontakt én gang om måneden de forudgående seks år. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, at faderen, der var flygtet med ansøgeren i 1997, havde nægtet moderen kontakt med ansøgeren, og at moderen havde fået oplyst, at ansøgeren var afgået ved døden. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at moderen ikke havde haft kontakt til ansøgeren siden 1997, og at moderen efterfølgende havde stiftet ny selvstændig familie i 1999, ligesom moderen ikke havde forsøgt at tage kontakt til ansøgeren fra samlivsophævelsen og frem. Udlændingenævnet henviste herved til, at moderen forud for sin indrejse i Danmark var bekendt med, at ansøgeren var i live, men at moderen uanset dette ikke oplyste udlændingemyndighederne om ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde derved til grund**, at moderen på tidspunktet for indreisen i Danmark havde accepteret, at ansøgeren fortsat skulle bo hos sin fader uden nærmere kontakt til moderen. Udlændingenævnet henviste herudover til, at moderen og ansøgeren havde fået kontakt til hinanden seks år tidligere, men at der først i november 2011 blev anmodet om familiesammenføring, hvorfor Udlændingenævnet på baggrund af manglende personlig kontakt siden 1997, og da ansøgeren vedvarende havde opholdt sig hos andre familiemedlemmer end sin moder, fandt, at væsentlige hensyn talte for, at forsørgelseskravet skulle stilles. ÅB/2013/24.

3.1.2.1.3. Grundlaget for vellykket integration

Efter udlændingelovens § 9, stk. 16, stilles der krav om, at det mindreårige barn har mulighed for at blive vellykket integreret i Danmark. Dette krav stilles først, hvis barnet er over seks år, og hvis der er forløbet mere end to år, efter at den herboende forælder er meddelt opholdstilladelse.

Der er tale om en skønsmæssig bestemmelse, hvor der skal træffes afgørelse på baggrund af en samlet og konkret vurdering af samtlige momenter i sagen.

Ved vurderingen af, om barnet har eller har mulighed for at opnå grundlag for en vellykket integration i Danmark, skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold.

Betingelsen kan ikke stilles, hvis den anden forælder ikke er bosiddende i barnets hjemland.

Det fremgår af bemærkningerne (lovforslag nr. L 150 fremsat den 11. april 2012, afsnit 3) til den nugældende affattelse af bestemmelsen, at blandt andet følgende forhold skal indgå i vurderingen af den herboendes forælders forhold:

- Den herboende forælders egen integration her i landet, herunder karakteren og omfanget af eventuel opnået beskæftigelse, gennemførelse af tilbudt danskuddannelse, inklusiv bestået prøve i dansk inden

for den treårige integrationsperiode, eventuel aktiv indsats for at opnå beskæftigelse under integrationsperioden og påbegyndt og eventuelt gennemført uddannelse

- Den modtagende families samlede forhold, herunder om den herboende forælders eventuelle herboende ægtefælle har fast beskæftigelse
- Øvrige momenter, der viser den herboendes vilje og evne til at hjælpe barnet til en succesfuld integration

I vurderingen af den i hjemlandet bosiddende forælders forhold indgår f.eks. følgende momenter:

- Om forælderen har evnen til at tage sig af barnet
- Om forælderen trods evne ikke hidtil har udvist vilje til at tage sig af barnet, f.eks. om barnet er opvokset uden den pågældendes daglige tilstedeværelse
- Omfanget og karakteren af barnets hidtidige kontakt til forælderen i hjemlandet
- Om forholdene i hjemlandet har ændret sig væsentligt i forhold til situationen på den herboendes forælders udrejsetidspunkt, f.eks. om forælderen i hjemlandet er idømt en længerevarende frihedsstraf og af denne årsag ikke kan udøve forælderrollen

I vurderingen af barnets forhold indgår f.eks. følgende momenter:

- Længden og karakteren af barnets ophold i henholdsvis Danmark og hjemlandet
- Barnets sproglige kundskaber
- Den herboende forælders intentioner i forhold til at lade barnet blive i hjemlandet
- Barnets tarv

Fristen på to år regnes fra det tidspunkt, hvor forælderen i Danmark opfylder betingelserne for at søge barnet familiesammenført, dog tidligst regnet fra barnets fyldte sjette år - det vil sige fra barnets ottende år. Bestemmelsen finder ikke anvendelse, hvis den herboende forælder ved udløbet af fristen på 2 år er forhindret i at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet, herunder som følge af tvist om forældremyndigheden over barnet, eller som følge af at barnets opholdssted ikke kendes, og hvis den herboende forælder efter forhindringens ophør søger at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet uden unødigt ophold.

Såfremt forælderen i hjemlandet ikke aktuelt ønsker at tage sig af barnet, vil dette ikke i sig selv kunne føre til opholdstilladelse, men forholdet kan i sammenhæng med, at den herboende forælder udviser evne og vilje til at sikre barnets integration i Danmark, tillægges vægt. Omfanget og karakteren af barnets hidtidige kontakt til forælderen i hjemlandet skal tillægges vægt. Den omstændighed, at forælderen i hjemlandet erklærer, at den pågældende ikke længere ønsker barnets tilstedeværelse hos sig, kan ikke i sig selv tillægges vægt, hvis barnet hidtil er vokset op hos den pågældende eller hos andre under denne forælders varetægt og myndighed, f.eks. hvis barnet er opvokset hos denne forælders egne forældre eller andre nære slægtninge, og den eller de pågældende hidtil har været de primære omsorgspersoner i barnets liv.

I tilfælde, hvor et barn har opholdt sig i hjemlandet med den anden forælder, og hvor de biologiske forældre på ny indgår ægteskab og derefter søger ægtefællesammenføring, vil udgangspunktet være, at forældrene har en sådan samlet tilknytning til hjemlandet, at der ikke vil kunne gives opholdstilladelse, hverken som led i ægtefællesammenføring eller familiesammenføring med et barn, da den herboende forælder må anses for i det væsentlige at have bibeholdt sin tilknytning til hjemlandet uanset opholdet i Danmark.

Kravet om vellykket integration vil ikke blive stillet, hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's børnekonvention.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn under 15 år og muligheden for vellykket integration, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en ansøger fra Kosovo under henvisning til, at ansøgeren ikke havde eller ville have mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. Ansøgerens moder og fader, som begge var født og opvokset i Kosovo, havde kendt hinanden siden folkeskolen, parret blev kærester i 1986, og parret boede sammen i Kosovo fra oktober 1988 til januar 1989. Ansøgerens fader indgik ægteskab med en herboende dansk statsborger i marts 1989, og han blev meddelt opholdstilladelse på baggrund heraf og indrejste i Danmark i april 1989. I maj 1991 blev ansøgerens fader meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, og i december 1991 blev han skilt fra sin herboende daværende ægtefælle. I oktober 2003 nedkom ansøgerens moder med ansøgeren, og i august 2004 indgik ansøgerens forældre ægteskab i Kosovo. I juni 2007 og december 2009 meddelte Udlændingestyrelsen såvel ansøgerens moder som ansøgeren afslag på ansøgning om familiesammenføring under henvisning til henholdsvis, at ansøgerens forældre ikke opfyldte tilknytningskravet efter udlændingelovens § 9, stk. 7, og under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om mulighed for vellykket integration efter udlændingelovens § 9, stk. 16. I december 2012 søgte ansøgerens moder og ansøgeren på ny om familiesammenføring, og i maj 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerens moder og ansøgeren afslag på familiesammenføring henholdsvis under henvisning til, at ansøgerens moder og ansøgerens fader ikke opfyldte tilknytningskravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7, og under henvisning til, at ansøgeren ikke havde mulighed for vellykket integration i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde eller ville have mulighed for en vellykket integration i Danmark. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren havde opholdt sig i hjemlan-

det med sin moder, som ligeledes søgte om familiesammenføring, og at ansøgerens forældre forud for det indgåede ægteskab og forud for ansøgningen om familiesammenføring havde haft et samliv i Kosovo. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var ti år, at hun var født i Kosovo, at hun havde opholdt sig i Kosovo siden fødslen, at hun havde haft i hvert fald tre års skolegang i Kosovo, at hun talte albansk, at hun foruden sin moder havde en lang række familiemedlemmer i Kosovo, at hun siden sin faders indrejse i Danmark i 1989 havde boet i hvert fald størstedelen af sin opvækst hos sin moder, og at hun således ikke udover, hvad der fulgte af slægtskabet til sin moder i sig selv, havde nogen form for tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund ikke, at ansøgeren var blevet præget af danske værdier og normer under opvæksten i en sådan grad, at ansøgeren havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. FAM/2013/53.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en ansøger fra Tyrkiet under henvisning til, at ansøgeren ikke havde eller ville have mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. Ansøgeren blev født i maj 1997 i Tyrkiet, og ansøgerens fader havde forud for sin indrejse i Danmark i perioden fra 1997 til 2001 boet sammen med ansøgeren og dennes moder. Ansøgerens fader blev i april 2002 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægtefællesammenføring. I august 2005 blev han meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgerens moder og fader blev gift i Tyrkiet i februar 2011. I august 2011 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på en ansøgning om opholdstilladelse. Justitsministeriet stadfæstede i november 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren indgav i april 2012 en ny ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin fader. Udlændingestyrelsen meddelte i juni 2013 ansøgeren afslag på familiesammenføring i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16. Ved klagen indgivet i Udlændingenævnet oplyste faderen, at grunden til, at der ikke blev indgivet ansøgning allerede på det tidspunkt, hvor han opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 var, at han på daværende tidspunkt ikke havde del i forældremyndigheden over ansøgeren. Under klagesagen blev det oplyst, at ansøgeren i to år havde gået i en dansk folkeskole, og at det var planen, at han skulle starte på en ungdomsskole.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, da der på tidspunktet for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse var forløbet mere end to år fra det tidspunkt, hvor ansøgerens fader opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt**, at det oplyste om, at ansøgeren ikke tidligere kunne ansøge om familiesammenføring i Danmark på grund af faderens manglende forældremyndighed, ikke kunne føre til et andet resultat, da ansøgerens fader ved ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark indgivet til Udlændingestyrelsen i august 2011 havde oplyst, at ansøgerens fader og moder begge var forældremyndighedsindehavere. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at an-

søgeren ikke havde eller ville have mulighed for en vellykket integration i Danmark og lagde vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i hjemlandet med sin moder, og at hans forældre forud for det indgåede ægteskab og forud for ansøgningen om familiesammenføring havde haft et samliv i Tyrkiet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, ansøgeren var 16 år, at han var født og opvokset i Tyrkiet, at han havde haft otte års skolegang i Tyrkiet, at han talte tyrkisk, at han foruden sin moder havde tre af faderens søskende i Tyrkiet, at han havde boet hos sin moder og hendes familie, at der intet var til hinder for, at han fortsat kunne bo hos sin moder i Tyrkiet, og at han således ikke udover, hvad der fulgte af slægtskabet til sin fader i sig selv, havde nogen form for tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke var blevet præget af danske værdier og normer under opvæksten i en sådan grad, at han havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. Det oplyste om ansøgerens skolegang i Danmark kunne ikke føre til en ændret vurdering, og Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren opholdt sig i Danmark alene på baggrund af turistvisum og processuelt ophold. ÅB/2013/25.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en ansøger fra Libanon under henvisning til, at ansøgeren ikke havde eller ville have mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. Ansøgeren, der var født i maj 1997 i Libanon, indgav i oktober 2011 ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende moder, der i september 2007 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Ansøgeren havde de forudgående ti år boet hos sin fader, og heraf de seneste syv år boet på en specialskole fra mandag til fredag. Ansøgeren talte arabisk, ansøgeren havde aldrig været i Danmark, ansøgeren var psykisk syg og havde en manglende evne til at koncentrere sig. Ansøgeren og ansøgerens moder havde telefonisk kontakt to gange om måneden, og moderen havde besøgt ansøgeren i Libanon i juli 2007, i december 2010 og i august 2011. Ansøgerens moder blev ved sin skilsmisse med faderen frataget forældremyndigheden over ansøgeren. Ansøgeren var på dette tidspunkt syv år gammel. Ansøgerens moder oplyste, at hun ikke havde nævnt ansøgeren i sit ansøgningsskema i 2007, fordi moderen og ansøgeren på dette tidspunkt ikke havde kontakt til hinanden. Vedlagt ansøgerens ansøgningsskema var en udtalelse fra ansøgerens kostskole, hvori det var angivet, at ansøgeren var kostskoleelev dér, at ansøgeren led af 'mental tardiness', at ansøgerens farfar hentede ansøgeren hver torsdag for at holde weekend med ansøgeren, at ansøgeren fortsat havde brug for hjælp på det psykologiske og psykomotoriske plan, og at ansøgeren havde brug for speciel uddannelse samt optagelse på en institution, der beskæftiger sig med børn i ansøgerens situation. Moderen havde under sagen angivet, at ansøgerens farfar ikke længere ville tage sig af ansøgeren, ligesom faderen og dennes nye kone ikke ønskede at have noget med ansøgeren at gøre. Moderen havde under sagen fremlagt gyldig dokumentation for at have fået overdraget den fulde forældremyndighed over ansøgeren.

Ansøgeren indgav ansøgningen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 mere end to år, efter at moderen var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt** derfor, at ansøgeren kun kunne meddeles opholdstilladelse, hvis ansøgeren havde eller ville have mulighed for at opnå en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke havde eller ville have mulighed for en vellykket integration i Danmark og lagde vægt på, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 14 år, at han på afgørelsestidspunktet var 16 år, at ansøgeren var født i Libanon, hvor han havde opholdt sig siden fødslen, og at ansøgeren kun talte arabisk. **Udlændingenævnet fandt** således, at ansøgeren ikke var blevet præget af danske værdier og normer under opvæksten i en sådan grad, at ansøgeren havde eller ville have mulighed for opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, da ansøgeren aldrig har været i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, at moderen havde fremlagt ansættelseskontrakter fra oktober 2012 og september 2013, idet Udlændingenævnet lagde vægt på, at moderen kom til Danmark som 34-årig og havde været tilknyttet arbejdsmarkedet i relativt kort tid, hvorfor moderens beskæftigelse ikke havde haft en sådan længde og karakter, at der på denne baggrund var mulighed for en vellykket integration. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse, selvom ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Libanon, hvor ansøgeren foruden faderen og farfaderen har andre familiemedlemmer. Udlændingenævnet henviste endvidere til, at ansøgeren de seneste syv år havde gået på en specialskole på grund af psykisk sygdom og fortsat havde brug for professionel hjælp til at tackle psykologiske og psykomotoriske problemer, samt brug for en speciel uddannelse og ophold på en institution, og at ansøgeren på specialskolen kunne få den professionelle hjælp, ansøgeren stadig havde brug for på grund af sin psykiske sygdom. **Udlændingenævnet fandt** således, at ansøgeren også i Danmark fortsat ville have brug for at opholde sig på en institution, der kunne yde professionel hjælp til børn, som var i samme situation som ansøgeren. Dette var i sig selv et forhold, der talte imod, at det var bedst stemmende med barnets tarv at komme til Danmark, idet ansøgeren således ville blive fjernet fra sine vante omgivelser, herunder hvor ansøgeren blandt andet talte og forstod sproget, og hvor ansøgeren modtog den hjælp, som ansøgeren havde brug for i forhold til sine psykologiske og psykomotoriske problemer. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke herved var oplyst om væsentlige hindringer for, at moderen kunne fortsætte med at udøve familielivet med sit barn i samme omfang, som moderen havde gjort siden sin frivillige indrejse i Danmark, og at det ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele ansøgeren afslag på familiesammenføring i Danmark. ÅB/2013/26.

3.1.2.2. Børn mellem 15 og 18 år

Alderskravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, indebærer, at der normalt kun kan gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til børn under 15 år.

Til børn, der er fyldt 15 år, kan der kun gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, taler for det, eller hvis et afslag på familiesammenføring i øvrigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I sådanne tilfælde gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det fremgår af bemærkningerne (lovforslag nr. L 150 af 11. april 2012, afsnit 4.2) til den seneste ændring af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til et barn over 15 år, men under 18 år, for eksempel kan være, hvis barnet søger om opholdstilladelse i Danmark sammen med den forælder, som barnet hidtil har boet hos i hjemlandet, eller hvis den af barnets forældre i hjemlandet, som barnet hidtil har opholdt sig hos, får tilladelse til familiesammenføring i Danmark med en person, der ikke er barnets anden forælder.

Ganske særlige grunde kan endvidere foreligge, hvis barnet ikke har anden tilbageværende familie eller omsorgspersoner i hjemlandet og derfor må søge ophold hos sin forælder i Danmark.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i april 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en syrisk statsborger. Ansøgeren, der er født i januar 1994 i Syrien, indgav i december 2011 ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sine herboende forældre, der i oktober 2010 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke var oplyst om ganske særlige grunde, der talte for, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sagens helt konkrete omstændigheder, herunder sagens tidsmæssige forløb, da det måtte lægges til grund, at forældrene, siden de blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i oktober 2010, havde haft en intention om at blive familiesammenført med ansøgeren, at det ikke kunne udelukkes, at den vejledning om familiesammenføring, som forældrene havde modtaget fra deres tidligere socialrådgiver, kunne have givet anledning til en misforståelse af

proceduren for familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, og at det på den baggrund ikke burde komme ansøgeren til skade, at forældrene først indgav ansøgning om familiesammenføring med ansøgeren i december 2011. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at adskillelsen mellem ansøgeren og dennes forældre ikke kunne anses for at have været frivillig, hvorfor sagen blev tilbagesendt til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne vurdere, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. ÅB/2013/27.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en thailandsk statsborger. Ansøgeren, der er født i 1995 i Thailand, indgav i august 2012 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende moder, der indrejste i Danmark i juni 2010, og som i december 2011 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført. Ansøgerens fader døde i 2003. Ansøgeren, der havde gået i ni år i skole i Thailand, boede sammen med sin moder i Thailand frem til 2010, hvor moderen udrejste til Danmark, og ansøgeren havde siden boet hos sin moster.

Udlændingenævnet fandt, at et afslag på opholdstilladelse ikke ville udgøre en krænkelse af ansøgerens og ansøgerens moders rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, ligesom der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, herunder hensynet til barnets tarv, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnet lagde blandt andet vægt på, at ansøgeren er født i Thailand, hvor ansøgeren også havde levet hele sit liv, at ansøgeren ikke tidligere havde været i Danmark, at moderen ikke samtidig med sin egen indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark søgte om opholdstilladelse for sit barn, som på daværende tidspunkt var knap 15 år, og at moderen først to år efter sin egen indrejse i Danmark søgte om at blive forenet med sit barn. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der efter det oplyste ikke var noget til hinder for, at ansøgeren fortsat kunne opholde sig i Thailand, og at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at moderen kunne fortsætte med at udøve familielivet med ansøgeren i samme omfang, som hun havde gjort siden sin indrejse i Danmark. FAM/2013/8.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til to søskende fra Libyen. Ansøgerne, der er født henholdsvis i 1990 og 1993 i Libyen, indgav i januar 2011 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til deres herboende moder, der i februar 2010 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som kvoteflygtning. Ansøgerne flygtede sammen med deres moder til Elfenbenskysten i 1994, hvor ansøgerne siden havde opholdt sig og havde gået i skole. Ansøgerne havde siden 2003 været en del af en husstand, der hverken havde omfattet ansøgerens moder eller fader. Ansøgerne havde på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark ikke set deres herboende moder i to år, og de havde ikke kontakt til deres fader.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgerne og deres herboende moder, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde blandt andet vægt på**, at begge ansøgere er over 18 år og dermed myndige, at ansøgerne ikke samtidig med deres moder søgte om asyl i Danmark, at ansøgerne først cirka et år efter, at moderen blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, søgte om at blive familiesammenført med hende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerne ikke havde været en del af deres moders husstand i 10 år, ligesom begge ansøgere, der er søskende, boede sammen, hvorfor de ikke var uden familiært netværk i hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen, at den yngste af ansøgerne var 17 år og 6 måneder på ansøgningstidspunktet, idet den ældste af ansøgerne måtte anses for at være trådt i forældremyndighedshaverens sted, ligesom der vedvarende havde været et socialt netværk, som havde påtaget sig ansvaret for begge ansøgere. FAM/2013/45.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Tyrkiet. Ansøgeren, der var født i Tyrkiet i 1996, indgav i marts 2013 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende fader, der i februar 1999 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægtefællefamiliesammenføring. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren boede hos sin farmoder i Tyrkiet, at ansøgerens moder ligeledes boede i Tyrkiet, men at hun ikke kunne tage sig af ansøgeren, at ansøgeren og hans moder sås et par gange om måneden og havde telefonisk kontakt, at faderen havde yderligere to børn, som boede hos ham i Danmark, at ansøgeren ikke havde været i Danmark, at han havde haft sin skolegang i Tyrkiet, herunder havde gået to år i gymnasiet i Tyrkiet, at der ikke var søgt om familiesammenføring tidligere, da faderen ønskede, at ansøgeren skulle afslutte sin skole i Tyrkiet, og at farmoderen ikke længere var i stand til at tage sig af ansøgeren, da hun var meget syg.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå oplysninger om forhold, herunder hensynet til barnets tarv, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på** blandt andet, at ansøgeren var født og havde levet hele sit liv i Tyrkiet, hvor ansøgeren havde gået i folkeskole og to år i gymnasiet, og hvor ansøgerens moder, farmoder og resterende familie boede, hvorfor ansøgeren ikke var uden familiært netværk og omsorgspersoner i Tyrkiet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det var faderens eget valg at søge om opholdstilladelse i Danmark og efterlade sin søn i Tyrkiet, at faderen først 10 år efter sin indrejse i Danmark første gang søgte om at blive forenet med ansøgeren, ligesom der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at faderen kunne fortsætte med at udøve familielivet med ansøgeren i samme omfang, som han havde gjort siden sin indrejse i Danmark. Det forhold, at ansøgers farmoder var syg og ikke længere kunne tage vare på ansøgeren, og at det var oplyst uden

nærmere begrundelse, at ansøgerens moder endvidere ikke kunne tage sig af ansøgeren, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Udlændingenævnet bemærkede hertil, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet var 17 år, at ansøgeren derfor ikke kunne antages at have behov for forældre i samme omfang, som yngre børn har, at der efter det oplyste ikke var noget til hinder for, at ansøgeren kunne fortsætte med at bo hos sin farmor i Tyrkiet, og at han samtidig kunne have jævnlig kontakt til sin moder på samme måde som hidtil. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at et afslag på ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens og ansøgerens faders rettigheder efter EMRK artikel 8, da der i sagen ikke forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Udlændingenævnet bemærkede hertil at, EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, idet familien ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. ÅB/2013/28.

3.1.2.3. Genopdragsrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil

Hvis et mindreårigt barn under 15 år tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, men efterfølgende har haft ophold i f.eks. sit eller forældrenes oprindelige hjemland, og opholdstilladelsen derfor er bortfaldet, kan barnet kun meddeles opholdstilladelse på ny, hvis barnets tarv taler derfor. Dette følger af udlændingelovens § 9, stk. 17. Er barnet fyldt 15 år, træffes en afgørelse om ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 9, stk. 17.

Kravet tager særligt sigte på at modvirke genopdragsrejser.

Bestemmelsen gælder, uanset om barnet er sendt til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på genopdragsrejse uden forældrene, om forældrene er udrejst sammen med barnet, eller om familien har opgivet bopælen her i landet.

Der skal i hver enkelt sag konkret tages stilling til, om en ny opholdstilladelse kan meddeles. I denne vurdering skal hensynet til barnets tarv indgå som selvstændig betingelse for at meddele opholdstilladelse.

Ved vurderingen efter bestemmelsen skal foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold i Danmark set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. Det vil i den forbindelse indgå, i hvilket land barnet har haft hovedparten af sin opvækst, herunder de formative år, hvor barnet har gået i skole, barnets sproglige færdigheder på dansk og det sprog, der tales i det pågældende hjemland, samt om barnet i hjemlandet har opholdt sig hos nær familie. Karakteren af barnets hidtidige og aktuelle netværk, både i form af herboende familie og sociale relationer, skal også indgå i vurde-

ringen.

Det fremgår endvidere, at det skal tillægges vægt, hvis barnet har eller har haft sit primære sociale netværk her i landet. I den forbindelse vil det også have betydning, om barnets eventuelle søskende og anden nær familie fortsat opholder sig i Danmark. Det skal endvidere indgå, om barnet har – og under udlandsopholdet har bibeholdt – et personligt netværk i form af f.eks. kammerater fra skole eller fritidsaktiviteter eller anden form for socialt netværk.

Det skal ligeledes indgå, om årsagen til, at den oprindelige opholdstilladelse bortfaldt, var en genopdragelsesrejse mod barnets vilje. Det vil også gælde i de tilfælde, hvor barnet frivilligt er udrejst sammen med en eller begge sine forældre i den tro, at det alene var hensigten, at barnet skulle på en kortere ferierejse, men hvor det senere viser sig, at formålet med rejsen er genopdragelse, og hvor barnet således efterfølgende bliver efterladt i det pågældende land med henblik herpå.

Tilsvarende vil det have betydning i vurderingen, om barnet frivilligt og i overensstemmelse med sit eget ønske har opgivet sin bopæl i Danmark for alene eller sammen med f.eks. et eller flere familiemedlemmer at tage ophold i udlandet.

Af bemærkningerne fremgår det derudover, at afgørelsen skal træffes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af alle foreliggende oplysninger, herunder tilkendegivelser fra barnet om barnets holdning til at vende tilbage til Danmark.

Hvis der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet risikerer alvorligere repressalier fra familien eller andre som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer med henvisning til hjemlandets religiøse traditioner, kan hensynet til barnets tarv efter omstændighederne indebære, at der skal meddeles tilladelse til familiesammenføring. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis barnet i hjemlandet skal indgå i et tvangsægteskab, tvinges til at skifte religion, eller hvis der eksisterer en nærliggende risiko for kvindelig omskæring. Også andre former for repressalier af mindre intensitet som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer kan begrunde, at der skal meddeles opholdstilladelse af hensyn til barnets tarv, hvor summen af repressalierne eller repressaliernes gentagne karakter har et ikke-ubetydeligt omfang.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2007 og Udlændingestyrelsens afslag på genoptagelse fra december 2012, hvorved ansøgerens opholdstilladelse bortfaldt, jf. § 17, og hvor det samtidig blev meddelt afslag på ny opholdstilladelse. **Samtidig**

fandt Udlændingenævnet, at Udlændingestyrelsen i december 2012 med rette meddelte afslag på genoptagelse af denne afgørelse¹. Ansøgeren, som er somalisk statsborger, blev i august 1998 meddelt opholdstilladelse som familiesammenført med sin moder. Han boede i Danmark, fra han var seks år, til han var ni år. I april 2001 udrejste ansøgeren af Danmark til Somalia sammen med sin moder og to søskende, idet moderen ønskede, at han skulle lære somalisk kultur at kende. Ansøgerens moder rejste tilbage til Danmark efter en måneds ophold i Somalia. Det var til sagen oplyst, at ansøgerens fader afgik ved døden i 1993, at ansøgerens ophold i Somalia som udgangspunkt kun skulle have varighed af et par år med henblik på, at ansøgeren skulle lære den somaliske kultur at kende, at han i Somalia boede hos sin mormor sammen med sine søskende og sin moster, at ansøgerens moder løbende forlængede ansøgerens ophold i Somalia, at en af ansøgerens søskende og hans mormor forsvandt i forbindelse med krigen, og at ansøgeren sammen med sine øvrige søskende og moster måtte flygte til Etiopien i 2006 grundet krig, samt at han ikke havde opholdstilladelse i Etiopien. Ansøgeren rettede henvendelse til udlændingemyndighederne vedrørende sin opholdstilladelse i 2007, hvor han var 15 år.

Udlændingenævnet fandt i forbindelse med vurderingen af Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2007, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 3. pkt., da hans bopæl ved udrejsen af Danmark til Somalia i 2001 blev opgivet, og da han havde opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, herunder at ansøgerens moder ikke forud for udrejsen af Danmark i 2001 ansøgte om bevarelse af ansøgerens opholdstilladelse, og at han ikke tidligere end april 2007 tog kontakt til myndighederne med henblik på at indrejse i Danmark på ny. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke kunne meddeles en ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. dagældende stk. 14, da ansøgeren forud for sin udrejse af Danmark alene havde opholdt sig i Danmark i ca. 2½ år, da han ikke skrev eller læste dansk, da han på ansøgningstidspunktet havde opholdt sig i Somalia i fem år og i Etiopien i ca. et år efter udrejsen fra Danmark, da han efter det oplyste havde gået mindst fem år i skole i Somalia, da han talte, skrev og læste somalisk, samt da han opholdt sig sammen med sin moster og sine søskende, som er nær familie, idet ansøgeren også boede sammen med sin moster før sin indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere** ud fra en tilsvarende vurdering, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., da der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed eller ansøgerens tarv, der talte for, at han på ny kunne gives opholdstilladelse i Danmark og lagde endvidere vægt på, at han efter sin udrejse af Danmark alene havde set sin moder en gang i sommeren 2006, at han ikke siden sin udrejse af

¹ Hvis en udlænding forud for dommen *Osman mod Danmark (appl.no. 38058/09) af 8. juli 2011* havde fået en afgørelse om, at den pågældendes opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, eller en afgørelse om afslag på opholdstilladelse på grund af, at den pågældende havde opholdt sig i et andet land i en periode som led i en genopdragsrejse, kunne vedkommende på baggrund af dommen *Osman mod Danmark* søge om genoptagelse

Danmark havde besøgt Danmark, at det var ansøgerens moders beslutning, at han skulle bo og vokse op i Somalia, at ansøgeren på tidspunktet for afgørelsen var 21 år, og derfor måtte antages at kunne tage vare på sig selv i dagligdagen, samt at der ikke var oplysninger om, at ansøgeren og dennes moder havde et forhold, der lå ud over familierelationen i sig selv. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at Udlændingestyrelsen med rette afviste at genoptage ansøgerens sag, da der ikke i ansøgerens sag var oplyst om forhold og omstændigheder, der i en sådan grad svarede til de forhold og omstændigheder, der forelå i sagen Osman mod Danmark, at det på baggrund af denne dom kunne føre til genoptagelse af ansøgerens sag, herunder at ansøgeren modsat tilfældet i Osman mod Danmark kun havde haft en lille del af sin opvækst i Danmark, herunder at han havde tilbragt sine formative år uden for Danmark. ÅB/2013/29.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af to søskendes opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 17, og fandt ikke, at der var grundlag for at meddele de to søskende opholdstilladelse på ny efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Begge søskende var statsborgere i Somalia. De to søskendes moder blev i september 1994 meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Børnene var født i Danmark henholdsvis i december 1994 og i februar 1996 og fik efter fødslen opholdstilladelse her i landet. I august 1997 blev ansøgernes moder og fader separeret. I marts 1999 udførte ansøgernes fader ulovligt børnene til Kenya, hvorefter moderen og faderen blev skilt. I forbindelse med moderens anden ægtefælles ansøgning om opholdstilladelse indgivet i august 1999 oplyste moderen, at hun ikke havde set sine to børn siden marts 1999, men at hun holdt kontakt med ansøgerne via telefonsamtaler. I juli 2010 ansøgte de to søskende om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til deres moder. Ansøgerne havde forklaret modstridende om familieforholdene i Kenya samt om kontakt til deres fader. Af ansøgningen fremgik det, at moderen ikke havde haft kontakt med børnene før juni 2010. Endvidere oplyste den yngste af ansøgerne, at hun ikke kunne huske noget fra Danmark, samt at hendes fader i 2009 havde meddelt hendes moder, at moderen kunne hente børnene i Kenya. Den ældste af ansøgerne oplyste, at han mange gange havde bedt moderen om at bringe ham til Danmark. Under Udlændingenævnets behandling af sagen oplyste moderen endvidere, at hun fik kontakt med ansøgerne gennem Somalisk Røde Halvmåne, og at hun ikke straks ansøgte om at få ansøgerne til Danmark, da hun frygtede, at faderens reaktion herpå ville bringe børnene fra Kenya til Somalia, og at børnene derved ville blive stillet i en endnu mere alvorlig situation.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgernes opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. 1. pkt., da ansøgerne havde opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for Danmark, og lagde vægt på, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgernes opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet lagde ved denne vurdering vægt på**, at forældrene ikke inden udrejsen havde kontaktet de danske udlændingemyndigheder med henblik på bevarelse af ansøgernes opholdstilladelse, og at det

måtte lægges til grund, at det i forbindelse med udrejsen ikke var hensigten, at ansøgerne skulle returnere til Danmark inden 12 måneder. Det forhold, at ansøgernes fader efter det oplyste tog dem til Kenya uden moderens samtykke, kunne ikke føre til en anden vurdering, da det ikke af sagen fremgik, at ansøgernes moder kontinuerligt siden deres udrejse af Danmark skulle have forsøgt at få dem til Danmark, samt at moderen havde afgivet divergerende forklaringer om, hvornår hun fik kontakt til ansøgerne, herunder at hun i hvert fald siden 2006 måtte anses for at have accepteret børnenes fortsatte ophold i Kenya. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at hensynet til børnenes tarv ikke talte for at meddele dem en ny opholdstilladelse, da ansøgerne udrejste af Danmark senest i marts 1999 i en alder af henholdsvis tre og fire år, at ansøgerne havde opholdt sig i Kenya i deres formative år, herunder gået i skole i Kenya, at ansøgerne efter det oplyste fortsat boede sammen med deres tante, og at ansøgernes moder alene havde besøgt ansøgerne i 2010, hvor ansøgningen om opholdstilladelse blev indgivet. ÅB/2013/30.

3.1.2.4. Barnets tarv og vold mod børn m.v.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 19, skal der som udgangspunkt gives afslag på familiesammenføring til et barn under 15 år, hvis barnets forælder eller dennes ægtefælle eller samlever er dømt for overgreb mod børn, herunder vold og seksuelle krænkelse, inden for de seneste 10 år. Bestemmelsen har i øvrigt en parallel i udlændingelovens § 9, stk. 10, som giver mulighed for at nægte opholdstilladelse med henblik på ægtefællesammenføring, når den herboende ægtefælle inden for de seneste 10 år er dømt for forhold begået mod en ægtefælle eller samlever. Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse, hvis barnet er over 15 år på ansøgningstidspunktet, jf. udlændingelovens § 9 c, jf. § 9, stk. 19.

Karensperioden på 10 år regnes fra tidspunktet for endelig dom.

Der kan – uanset at den 10-årige karensperiode ikke er udløbet – gives tilladelse til familiesammenføring med et eller flere børn, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis den begåede kriminalitet kan tilskrives en psykisk lidelse, som den herboende person eller dennes ægtefælle eller samlever i mellemtiden er blevet fuldstændig kureret for. Det vil endvidere kunne være tilfældet, hvis den begåede personfarlige kriminalitet kan tilskrives et nu ophørt misbrug af f.eks. alkohol eller narkotika.

Det forhold, at parterne ikke vil have mulighed for sammen at tage ophold i et andet land, vil ikke i sig selv kunne begrunde, at karensperioden ikke skal finde anvendelse. Efter omstændighederne vil der dog kunne foreligge sådanne ganske særlige grunde, der taler for, at der skal gives tilladelse til familiesammenføring, hvis barnets forældre opholder sig her i landet, og hvis den af forældrene, der ikke er idømt frihedsstraf for seksuelle overgreb eller anden personfarlig kriminalitet mod mindre-

årige børn, ikke har mulighed for at tage ophold sammen med barnet i et andet land. Tilsvarende gælder, hvis en af barnets forældre opholder sig her i landet, mens den anden af barnets forældre, med hvem barnet aldrig har haft kontakt, opholder sig i hjemlandet. Dette gælder dog ikke, hvis barnet kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn, hvor den herboende reference er dømt for overgreb mod børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 19, til et barn født i juni 2013. Barnets moder, som har pakistansk statsborgerskab, havde i april 2013 fået afslag på familiesammenføring i Danmark med sin ægtefælle, som også var barnets fader. Faderen, som er statsborger i Pakistan, var blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i januar 2008. Ansøgerens fader blev i september 2009 fundet skyldig i en række overtrædelser af straffeloven, herunder for overtrædelse af straffelovens § 244, § 224, jf. § 222, stk. 2, jf. § 223, jf. § 21, § 216, stk. 1, jf. § 224 og § 222, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 224, jf. § 223, for forhold begået mod dennes steddatter, som på tidspunktet for overgrebene var under 13 år. Ansøgerens fader blev idømt fængsel i ét år og seks måneder. I forbindelse med ægtefællens sag om familiesammenføring anførte faderens advokat, at han tidligere havde et alkoholproblem, men at han nu var kureret for dette, og at faderen mente, at hans tidligere alkoholproblem var årsagen til, at han begik de forhold, han i september 2009 blev fundet skyldig i.

Udlændingenævnet lagde ved sin afgørelse til grund, at ansøgerens fader indenfor de sidste 10 år var dømt for overtrædelser af et eller flere forhold, som er omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 19, begået mod et mindreårigt barn. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at faderen havde afsonet sin straf, og at han havde anført, at han tidligere havde haft et alkoholproblem, som han mente var årsagen til, at han begik de forhold, han i september 2009 blev fundet skyldig i, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da Udlændingenævnet på baggrund af sagens oplysninger lagde til grund, at de af faderen begående forhold ikke kunne tilskrives hans angivelige alkoholmisbrug. ÅB/2013/31.

3.1.2.5. Voksne børn (børn over 18 år)

Hvis et voksent barn (barn over 18 år) på ansøgningstidspunktet søger familiesammenføring til herboende forældre, vil det tillige skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, om der foreligger særlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 c, stk. 1 (Lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, afsnit 7.6.) fremgår det, at opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., vil kunne meddeles i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 – er nødvendigt at tillade familiesammenføring. Efter gældende praksis kan der endvidere i andre ganske særlige tilfælde efter en helt konkret vurdering meddeles tilladelse til familiesammenføring i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1.

Det er en forudsætning for anvendelsen af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i forbindelse med opholdstilladelse som følge af familiemæssig eller lignende tilknytning, at tilknytningen går ud over, hvad selve slægtsforholdet normalt medfører, og at der kan anføres vægtige grunde for, at ansøgeren skal optages i den herboendes husstand. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en handicappet udlænding over 18 år risikerer at blive efterladt alene i hjemlandet, fordi resten af familien har fået opholdstilladelse her i landet, og den pågældende har været afhængig af familiens pleje og forsørgelse. Afgørelsen heraf beror på en skønsmæssigt præget vurdering, og opholdstilladelse gives efter praksis kun, når der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til familiesammenføring med voksne børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en ansøger fra USA, der tidligere var iransk statsborger. Ansøgeren indgav i maj 2012 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende moder, der i indrejste i Danmark i marts 1988. Ansøgeren indrejste for første gang i Danmark i august 1987 og opholdt sig her indtil september 1993, hvor ansøgeren udrejste til USA. Ansøgeren er statsborger i USA og havde efter det oplyste besøgt sin moder næsten hvert år i Danmark. Ansøgerens moder var på afgørelsestidspunktet 82 år, boede alene, var døv på det ene øre og havde nedsat syn. Ansøgerens moder havde på grund af alder og sygdom brug for hjælp i dagligdagen.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og hendes herboende moder, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde vægt på** blandt andet, at ansøgeren siden 1993 havde boet i USA, at ansøgeren således ikke havde boet sammen med sin moder i 20 år, og at ansøgeren og ansøgerens moder ikke havde tilhørt samme husstand. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen, at ansøgerens moder på grund af alder og sygdom havde brug for hjælp i dagligdagen. Udlændinge-

nævnet bemærkede hertil, at almindelig svækkelse på grund af alder, herunder aldersrelaterede følgesygdomme, ikke i sig selv kan danne grundlag for en opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens moder ikke var afhængig af, at ansøgeren varetog den daglige pleje af hende, og at ansøgerens moder måtte antages at kunne modtage den fornødne hjælp i Danmark. ÅB/2013/32.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Thailand. Ansøgeren, der er født i 1979 i Thailand, indgav i december 2012 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende moder, der i juni 2005 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren havde to børn født i henholdsvis 2003 og 2010. I perioden før 2008 havde ansøgeren lejlighedsvis været forsørget af sin moder. I perioden efter 2008 havde ansøgeren været uden beskæftigelse og var blevet forsørget af sin moder og sin kæreste. Ansøgeren fik i 2008 stillet sin første psykiske diagnose for paranoid skizofreni. Ansøgerens moder passede herefter ansøgeren i tre måneder i 2008 og igen i julen 2010. Ansøgeren flyttede i 2010 hjem til sin svigerfamilie med sine to børn, men havde ikke haft kontakt med hverken kæresten eller svigerfamilien siden februar 2012. I april 2012 rejste moderen til Thailand for at passe ansøgeren frem til september 2012, hvor ansøgeren indrejste i Danmark på et tremåneders turistvisum. Ansøgerens moder havde herefter betalt sin søster for at tage sig af ansøgeren. Ansøgeren havde i en periode på fire år modtaget medicinsk behandling med psykofarmaka.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og dennes herboende moder, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde vægt på** blandt andet, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 33 år og dermed myndig, at ansøgeren først cirka syv år efter, at moderen blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, søgte om at blive familiesammenført med hende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren og dennes moder ikke havde haft fælles husstand forud for moderens indrejse i Danmark i 2004, at ansøgeren havde stiftet selvstændig familie i Thailand, at ansøgeren undergik relevant medicinsk behandling i Thailand, samt at ansøgerens moder forsørgede ansøgeren gennem månedlige overførsler til sin søster, som herefter tog sig af ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen, at ansøgeren to gange havde været indrejst i Danmark på et tremåneders turistvisum, samt at moderen i perioder havde været indrejst i Thailand for at passe ansøgeren. Udlændingenævnet fandt endvidere, at generelt dårlige økonomiske og sociale forhold i en ansøgers hjemland, herunder mulighederne for beskæftigelse, eller den herboendes arbejdsmæssige situation i Danmark, ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. ÅB/2013/33.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Chile. Ansøgeren, der er født 1978 i Danmark, indgav i marts 2013 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende moder, der havde boet i Danmark siden 1974 med undtagelse af ophold i udlandet i 1985, fra 1987 til 1991 og i 2003. Moderen var i 2000 blevet meddelt dansk statsborgerskab. Ansøgerens fader var bosiddende i Chile. Ansøgeren boede i Danmark fra sin fødsel i 1978 indtil juni 2002 med undtagelse af ophold i udlandet i 1985, fra 1987 til 1991 og igen fra 1992 til 1996, hvorefter ansøgeren udrejste til Chile. Ansøgeren indgav i marts 2013 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren led af skizofreni og bipolar lidelse og undergik behandling herfor i Chile.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og dennes herboende moder, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde vægt på** blandt andet, at ansøgeren på tidspunktet for afgørelsen var 34 år og dermed myndig, at ansøgeren og dennes moder ikke havde haft fælles husstand siden 2002, hvor ansøgeren udrejste af Danmark, og at ansøgeren først 11 år efter udrejsen ansøgte om at blive familiesammenført med sin moder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af sagen, at ansøgeren undergik relevant medicinsk behandling i Chile for sin sindslidelse. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen, at ansøgeren var født i Danmark og havde haft fast ophold her indtil 2002, at ansøgeren siden 2002 havde besøgt sin moder hvert år i Danmark, og at en stor del af ansøgerens familie opholder sig i Danmark, idet det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren fra sin fødsel og indtil 2002, hvor ansøgeren endeligt udrejste af Danmark, var registreret udrejst til Chile i samlet set 8 år, og at det – sammenlagt med de cirka 11 år ansøgeren havde været udrejst siden 2002 – betød, at ansøgeren havde opholdt sig størstedelen af sit liv i Chile. Ansøgerens tilknytning til Chile fandtes dermed at være stærkere end til Danmark. Udlændingenævnet bemærkede herudover, at ansøgerens fader var bosiddende i Chile, og at ansøgeren derfor ikke var uden familiært netværk. ÅB/2013/34.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Syrien. Ansøgeren, der er født i Syrien i 1990, indgav i juni 2012 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende fader, der i juli 2011 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af asyl. Ansøgerens fader led af svær depression og moderat PTSD. Ansøgeren flygtede sammen med sin moder og broder til Tyrkiet i 2011, hvor ansøgeren siden havde opholdt sig. Ansøgeren havde siden 2011 sammen med sin moder og broder boet hos noget familie i Tyrkiet og blev fortsat forsørget af sin fader. Ansøgeren havde, mens familien havde boet i Tyrkiet, passet sin syge moder. Ansøgeren led som følge af flugten fra Syrien af depression og angst.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og dennes herboende fader, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde vægt på** blandt andet, at ansøgeren på afgørelsens tidspunkt var 23 år og dermed myndig. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at det på afgørelsestidspunktet var tre år siden, at ansøgeren havde boet sammen med sin fader, og at ansøgeren på tidspunktet for faderens udrejse var 20 år gammel. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen, at ansøgerens moder var blevet meddelt opholdstilladelse og var indrejst i Danmark, og at ansøgerens fader fortsat forsørgede hende. Oplysninger om ansøgerens og hendes herboendes forældres helbredsmæssige forhold kunne heller ikke føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet fandt** herudover, at det forhold, at ansøgeren siden flugten til Tyrkiet havde draget omsorg for sin moder, ikke havde haft en sådan karakter og varighed, at ansøgeren, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, burde meddeles opholdstilladelse under henvisning til sin moder. ÅB/2013/35.

3.1.3. Anden familie

”Anden familie” kan f.eks. være forældre til i Danmark bosiddende mindreårige børn, forældre til i Danmark bosiddende voksne børn, eller voksne søskende. Idet praksis efter bestemmelsen hovedsageligt vedrører forældre, behandles disse separat i afsnit 3.1.3.1. nedenfor.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til familiesammenføring mellem voksne søskende kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en tyrkisk statsborger, der havde ansøgt om familiesammenføring under henvisning til ansøgerens herboende broder. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren var født i 1968 i Tyrkiet, at hun er mentalt retarderet og handicappet, at hun var blevet plejet af sin moder i Tyrkiet, at moderen i forbindelse med et visumophold her i landet havde fået en blodprop i hjernen, hvorfor hun ikke længere kunne pleje ansøgeren som hidtil, og at ansøgeren siden 2010 havde haft fire besøgsophold i Danmark af minimum tre måneders varighed. Det var endvidere oplyst, at den herboende broder er født i 1974, at han blev meddelt opholdstilladelse her i landet i 2000, at han har et herboende barn med sin ægtefælle, og at ansøgerens øvrige søskende alle er bosiddende i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke mellem ansøgeren og dennes herboende broder var etableret en helt særlig tilknytning, der ligger ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende broder havde etableret selvstændig familie her i landet, at ansøgeren ikke havde været en del af sin broders husstand, og at ansøgningen om familiesam-

menføring var indgivet mere end 12 år efter, at broderen var blevet meddelt opholdstilladelse her i landet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i forbindelse med ansøgerens visumophold i Danmark var blevet etableret et ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold mellem ansøgeren og den herboende broder. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at ansøgeren som handicappet ikke kunne anses for at være efterladt uden omsorgspersoner i hjemlandet, idet Udlændingenævnet henviste til, at ansøgerens moder fortsat var bosiddende i Tyrkiet, at ansøgerens handicap var diagnosticeret i Tyrkiet, og at ansøgeren havde et tyrkisk legitimationskort som handicappet, hvilket måtte ses som udtryk for, at ansøgeren i et vist omfang ville kunne modtage pleje i Tyrkiet af de tyrkiske sundhedsmyndigheder, og at ansøgeren efter det oplyste aldrig havde været undergivet den herboende broders pasning og pleje. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at generelt dårlige sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke kan begrunde opholdstilladelse efter bestemmelsen, og at det forhold, at ansøgeren på grund af sin mentale handicap måtte sidestilles med et mindreårigt barn ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke forelå et særligt beskyttelsesværdigt familieliv mellem ansøgeren og den herboende broder. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's handicapkonvention, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. ÅB/2013/36.

3.1.3.1. Forældre

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor en forælder søger om opholdstilladelse her i landet under henvisning til sine herboende børn. Der sondres mellem situationer, hvor det herboende barn er mindreårigt, og situationer, hvor det herboende barn er voksent.

3.1.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn

Der vil i visse situationer kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen til en forælder til et herboende mindreårigt barn.

Det er en forudsætning, at forælderen ikke udgør en familiemæssig enhed med barnets herboende anden forælder, og at forældrene ikke har opløst den familiemæssige enhed med det afgørende formål at opnå et bedre grundlag for meddelelse af opholdstilladelse til den ikke-herboende forælder. Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at det enten vil krænke barnets ret til at udøve sit hidtidige familieliv med begge sine forældre eller barnets selvstændige tilknytning til Danmark, hvis man i stedet henviste forælderen og barnet til at udøve familielivet i forbindelse med forældrens besøgsophold her i landet eller ved at bo sammen som en familie i et andet land.

Børn anses som udgangspunkt for at have en stærk selvstændig tilknytning til Danmark, hvis barnet har boet lovligt i Danmark i seks til syv år. Der vil kunne meddeles opholdstilladelse til forældre, hvis de f.eks. har et fast og regelmæssigt samvær med det herboende barn, og samværet har været udøvet kontinuerligt over tid.

Der vil f.eks. efter omstændighederne kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding under henvisning til udlændingens herboende barn, hvis f.eks.

- Barnet bor i Danmark sammen med sin anden forælder, der er fastboende i Danmark. Det vil her skulle vurderes, om samværet mellem barnet og den ansøgende forælder er af et sådant omfang og karakter, at den ansøgende forælder ikke kan henvises til at udøve samværet på besøgsophold her i landet.
- Barnet bor sammen med forælderen i Danmark, og barnet ikke er dansk statsborger, men meddelt opholdstilladelse under henvisning til enten samværet med sin herboende anden forælder eller sin stærke selvstændige tilknytning her til landet. Forælderen vil i denne situation skulle meddeles opholdstilladelse under henvisning til barnet.
- Barnet er anbragt uden for hjemmet, og den ansøgende forælder fortsat har samvær med barnet. Det vil være en konkret vurdering, om der kan meddeles opholdstilladelse.

Ved afgørelser, hvor barnets samvær med den ansøgende forælder er udslagsgivende, lægges der vægt på det aktuelle faktiske samvær mellem forælderen og barnet. Det vil være af afgørende betydning, om samværet kan anses for at være af sædvanligt omfang under henvisning til barnets alder. Det vil omvendt også blive tillagt vægt, hvis samværet alene er etableret eller øget med henblik på at forbedre forælderen mulighed for at opnå opholdstilladelse her i landet.

Hvis samværet er af et sådant omfang og karakter, at forælderen ikke kan henvises til alene at udøve det på besøgsophold her i landet, vil forælderen skulle meddeles opholdstilladelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en ghanesisk statsborger, der havde ansøgt om opholdstilladelse under henvisning til sit herboende mindreårige barn født i 2010, som er dansk statsborger. Ansøgeren blev i 2010 meddelt afslag på opholdstilladelse her i landet under henvisning til barnets moder, hvorefter ansøgeren udrejste til Ghana. Ansøgeren blev siden meddelt besøgsvisum á tre måneders varighed i henholdsvis 2011 og 2013. Det var til sagen oplyst blandt andet, at ansøgeren havde regelmæssigt samvær med sit barn, at han havde delt forældremyndighed over barnet, og at han så barnet gennemsnitligt hver anden dag. Det var endvidere oplyst, at barnet

var diagnosticeret med en række lidelser, i hvilken forbindelse barnet havde behov for ansøgerens tilstedeværelse i Danmark som personkonstant og stabiliserende faktor.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke imellem ansøgeren og dennes barn forelå en helt særlig tilknytning, der lå ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren først tre år efter barnets fødsel indgav ansøgning om familiesammenføring med barnet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ved ansøgerens visumophold i henholdsvis 2011 og 2013 og det i den forbindelse udøvede samvær med barnet ikke var etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kunne danne grundlag for, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke havde haft ophold i Danmark i hele 2012. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det forhold, at barnet var diagnosticeret med en række lidelser, i hvilken forbindelse barnet havde behov for ansøgerens tilstedeværelse i Danmark som personkonstant og stabiliserende faktor, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at barnet ikke var uden omsorgspersoner i Danmark. For så vidt angår Danmarks internationale forpligtelser, **fandt Udlændingenævnet**, at Danmark ikke var nærmest til at beskytte ansøgeren og barnets familieliv. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren og barnets moder havde etableret familielivet på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde en opholdstilladelse her i landet, og at ansøgeren på ansøgningstidspunktet ikke havde haft en berettiget forventning om at blive meddelt en opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren afbrød familielivet med barnet og dets moder, og at ansøgeren ikke havde haft ophold i Danmark i perioden fra april 2011 til marts 2013, hvorfor det ikke ville være uproportionalt at henvise ansøgeren til at udøve familielivet med barnet via besøgsophold. **Udlændingenævnet udtalte endvidere**, at FN's børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. ÅB/2013/37.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af samvær med den forælder, barnet ikke bor sammen med, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i december 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en polsk statsborger, der havde ansøgt om opholdstilladelse under henvisning til sit barn, der er dansk statsborger. I forbindelse med sagens behandling i Udlændingestyrelsen var det blevet oplyst, at barnet ikke havde samvær med sin fader, der ligeledes er dansk statsborger, og at barnet – der er født i 2010 – havde boet hele sit liv sammen med ansøgeren her i landet. I forbindelse med klagesagsbehandlingen indsendte ansøgeren en kopi af en samværsaftale udfærdiget af Statsforvaltningen, hvoraf det fremgik, at barnet skulle påbegynde samvær med sin fader, og at denne samværsordning gradvist skulle udvides.

Udlændingenævnet fandt herefter grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, således at disse oplysninger kunne inddrages i sagen. ÅB/2013/38.

Der henvises endvidere til den i afsnit 3.10.1. refererede afgørelse ÅB/2013/84 om betydningen af anbragte børn uden for hjemmet.

3.1.3.1.2. Forældre til herboende voksne børn

Der kan efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter en konkret vurdering gives opholdstilladelse til forældre til herboende voksne børn.

Dette vil som udgangspunkt være tilfældet, hvis forælderen allerede i hjemlandet gennem en længere periode har haft fælles bopæl med det herboende barn, der har fungeret som familiens overhoved, herunder har forsørget forælderen.

Det vil være en betingelse, at forælderen har været en sådan integreret del af det herboende barns husstand i hjemlandet, at forælderen kan anses for at være en del af en familiær enhed med den herboende. Det tillægges betydning, om den voksne forælder har indgivet ansøgningen om opholdstilladelse i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af, at det herboende voksne barn meddeles opholdstilladelse i Danmark, om forælderen har andre voksne børn i hjemlandet, om forælderen er selvforsørgende, og om forælderen har en ægtefælle.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende voksne børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en tyrkisk statsborger. Ansøgeren blev i 1977 meddelt opholdstilladelse her i landet, hvor ansøgeren havde haft fast ophold frem til 2006, hvor ansøgeren og dennes ægtefælle udrejste frivilligt til Tyrkiet. Ansøgeren har fem herboende voksne børn, som alle er danske statsborgere. Ansøgeren havde siden sin ægtefælles død modtaget penge til forsørgelse, bolig og transport fra den ene søn, ligesom ansøgeren modtog dansk folkepension. Ansøgeren havde endvidere gjort gældende, at denne havde en helt særlig tilknytning, der rækker ud over slægtskabet i sig selv, til den ene af sønnerne, som er spastisk lammet, idet ansøgeren frem til 2006 havde fungeret som primær omsorgsperson for denne.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og dennes to sønner eller øvrige voksne børn i Danmark, der ligger ud over, hvad der følger af slægtskabet

i sig selv. **Udlændingenævnet lagde blandt andet vægt på**, at ansøgerens børn havde stiftet selvstændig familie, at det sidste af ansøgerens børn fraflyttede ansøgerens adresse i 2006, at ansøgeren siden 2006 havde haft fast bopæl i Tyrkiet, hvortil ansøgeren frivilligt var udrejst med sin ægtefælle efter at have haft opholdstilladelse her i landet i cirka 29 år, at ansøgerens ophold hos den ene søn under visumbesøg her i landet ikke medførte, at ansøgeren havde været en del af dennes husstand, og at der uanset, at ansøgeren frem til 2006 havde fungeret som primær omsorgsperson for sin handicappede søn, ikke forelå en helt særlig tilknytning, der rækker ud over slægtskabet i sig selv, idet sønnen i 2006 stiftede selvstændig familie, hvorefter dennes ægtefælle havde fungeret som primær omsorgsperson for den voksne handicappede søn. FAM/2013/99.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en somalisk ansøger, der havde ansøgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til hendes herboende voksne datter. Den herboende datter havde efter det til sagen oplyste ikke delt husstand med ansøgeren siden 1991, og de pågældende havde efterfølgende alene haft kontakt én gang telefonisk i 1997 og cirka to til tre år forud for afgørelsen i Etiopien i forbindelse med den herboende datters indgåelse af ægteskab med sin ægtefælle. Ansøgeren oplyste herudover, at den herboende datter sendte 200 US \$ om måneden til ansøgeren til forsørgelse, mens den herboende datter oplyste, at hun ikke har forsørget ansøgeren.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå de i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse, idet **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren og den herboende datter ikke havde delt husstand siden 1991, og at parterne først den 29. juni 2012 havde ansøgt om at blive familiesammenført, samt at parterne siden 1991 havde haft yderst begrænset kontakt. **Udlændingenævnet fandt** således, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende datter, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen endvidere vægt på**, at ansøgeren efter det oplyste blev forsørget i Somalia af den herboende datters øvrige søskende, ligesom **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke mellem ansøgeren og den herboende datter forelå et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, som Danmark måtte anses for nærmest til at beskytte, uanset at den herboende datter måtte have sendt 200 US \$ om måneden til ansøgerens forsørgelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke ville være i strid med proportionalitetsprincippet at henvise ansøgeren og dennes datter til at udøve familielivet som hidtil. FAM/2013/21.

3.1.3.2. Søskende og andre nærtstående familiemedlemmer

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan der gives opholdstilladelse til mindreårige udlændinge, der skal opholde sig hos andre personer, der bor i Danmark, end forældremyndighedsindehaveren, i forbindelse med adoption eller plejeforhold, eller, hvis særlige grunde taler for det, hos den mindreårige udlændings nærmeste familie.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 20, skal der stilles et forsørgelseskrav og ved ophold hos barnets nærmeste familie tillige et boligkrav.

Udlændingebekendtgørelsens § 30, regulerer bestemmelsen mere detaljeret.

Nærmeste familie kan for eksempel være barnets biologiske forælder (hvis denne ikke har forældremyndighed over barnet), søskende, bedsteforældre og forældres søskende.

Det er generelt en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, at den herboende person, som er reference, er myndig.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til familiesammenføring med søskende efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til tre mindreårige afghanske statsborgere, som søgte om familiesammenføring med deres herboende bror. **Udlændingenævnet hjemviste** samtidig Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til de tre afghanske statsborgere. Ansøgernes herboende bror indgav i juni måned 2011 ansøgning om familiesammenføring på vegne af sine brødre. Ansøgerne havde ikke forinden opholdt sig i Danmark. Ansøgerne og deres herboende bror havde ikke været en del af samme husstand siden 2009. Familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, er ikke betinget af, at der foreligger et beskyttelsesværdigt familieliv, men alene af, at der er tale om ”nærmeste familie”, og at den herboende person kan forsørge ansøgerne. Ansøgernes herboende bror modtog på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse hjælp efter integrationsloven, men på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse modtog han Statens Uddannelsesstøtte.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, blandt andet vægt på, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgerne og deres bror, der lå ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, idet ansøgerne ikke havde boet sammen med deres bror, siden han forlod deres hjemby i Afghanistan i 2009, og da den herboende bror ikke havde forsørget ansøgerne. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var etableret et beskyttelsesvær-

digt familieliv mellem ansøgerne og den herboende bror, som Danmark var nærmest til at beskytte. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, blandt andet vægt på**, at der var sket ændringer i den herboende brors økonomiske forhold i forhold til tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, idet han ifølge udtræk fra eIndkomst siden november måned 2012 havde modtaget Statens Uddannelsesstøtte og således ikke længere modtog hjælp efter integrationsloven. Udlændingestyrelsen skulle således tage fornyet stilling til, om betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, herunder forsørgelseskravet, var opfyldt. FAM/2013/6.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, og § 9 c, stk. 1, til en cambodjansk ansøger, der på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var 12 år, og som havde ansøgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende voksne broder. Efter det til sagen oplyste var ansøgerens forældre, der var bosiddende i Cambodja, fattige og ville ikke længere tillade ansøgeren at gå i skole i Cambodja. Ansøgeren håbede derfor på et bedre liv i Danmark hos sin broder. Den herboende broder havde efter det oplyste siden sin indrejse i Danmark i 2009 haft kontakt med ansøgeren via Skype, telefon og e-mail, ligesom han havde besøgt ansøgeren én gang om året i Cambodja. Den herboende broder havde ikke under sit ophold i Danmark bidraget økonomisk til ansøgerens forsørgelse i Cambodja.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 30, stk. 1, nr. 2 eller 3, idet **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren ikke kunne fortsætte med at have ophold hos sine forældre i Cambodja, hvor ansøgerens øvrige søskende tillige var bosiddende. **Udlændingenævnet fandt** således, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren led alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Cambodja, herunder at ansøgeren var uden omsorgspersoner eller i øvrigt savnede grundlæggende omsorg i Cambodja. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 30, var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt**, at der endvidere ikke forelå de i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse, idet **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem den herboende broder og ansøgeren, der lå udover, hvad der fulgte af det oplyste slægtskab. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende broder og ansøgeren siden den herboende broders indrejse i Danmark i 2009 alene havde set hinanden én gang om året og derudover havde haft kontakt via Skype, telefon og e-mail, og at den herboende broder ikke havde bidraget økonomisk til ansøgerens forsørgelse i hjemlandet. FAM/2013/18.

3.2. Erhverv og beskæftigelse

Der kan efter udlændingelovens § 9 a, stk. 1, på nærmere betingelser gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2.

Der findes herefter en række ordninger, som gør det lettere for højt kvalificerede udlændinge at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, herunder greencardordningen og beløbsordningen, jf. nærmere afsnit 3.2.1 og 3.2.2. Der kan endvidere gives en opholds- og arbejdstilladelse, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn i øvrigt taler for det, jf. afsnit 3.2.3.

3.2.1. Greencard

Formålet med greencardordningen er at give udlændinge med særlige kvalifikationer, som er efterspurgt af danske arbejdsgivere, lettere adgang til at søge beskæftigelse i Danmark.

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der på baggrund af et af beskæftigelsesministeren fastsat pointsystem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen). Ansøgeren skal opnå mindst 100 point.

Der tildeles point og bonuspoint efter fem kriterier: ansøgerens uddannelse, sprogfærdigheder, arbejds erfaring, tilpasningsevne og alder. I afsnit 3.2.1.2.1. til 3.2.1.2.4. gennemgås de enkelte kriterier.

Et greencard giver en udlænding ret til at opholde sig her i landet med henblik på at søge og tage et hvilket som helst arbejde. Et greencard fritager udlændingen for krav om arbejdstilladelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 33, stk. 1, nr. 8, men giver ikke udlændingen mulighed for at drive selvstændig virksomhed i Danmark.

3.2.1.1. Betingelser for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af greencardordningen

Det er en betingelse for at få opholdstilladelse i medfør af greencardordningen, at ansøgeren

- opnår mindst 100 point efter pointsystemet,
- kan dokumentere at være i stand til at forsørge sig selv det første år i Danmark, jf. udlændingelovens 9 a, stk. 3, 1. pkt.
- under sit ophold i Danmark ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens 9 a, stk. 3, 2. pkt., og

- tegner en sygeforsikring, der dækker for perioden, indtil ansøgeren selv får ret til ydelser efter sundhedsloven, jf. udlændingebekendtgørelsens § 31, stk. 2.

Udlændingenævnet har i 2013 hovedsagligt haft anledning til at tage stilling til pointtildelingen.

3.2.1.2. Greencardordningens pointsystem og de enkelte kriterier

I bekendtgørelse om greencardordningens pointsystem, jf. bekendtgørelse nr. 640 af 25. juni 2008, er der fastsat regler om pointsystemet. Der henvises til bilag 1 i greencardbekendtgørelsen, hvor pointsystemet er gengivet skematisk. Greencardbekendtgørelsen er bilag 5 til årsberetningen.

3.2.1.2.1. Uddannelse

Ansøgeren kan – uanset antallet af uddannelser – kun opnå point for sit højeste uddannelsesniveau, jf. greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 1.

Ansøgeren opnår følgende point for uddannelse:

- Bachelorgrad/Afsluttet mellemlang videregående uddannelse: 30 point
- Bachelorgrad efterfulgt af en etårig masteruddannelse: 50 point
- Kandidatgrad: 60 point
- Ph.d.: 80 point

Der gives udelukkende point for afsluttede og anerkendte uddannelser. Der gives således ikke point for kurser.

Akademiske uddannelsers niveau kan variere fra land til land, og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering vurderer, om det er nødvendigt at få ansøgerens uddannelsesniveau vurderet af Styrelsen for Videregående Uddannelser (frem til den 1. oktober 2013 Styrelsen for Universiteter og Internationalisering). I sager, hvor ansøgeren – uanset om ansøgeren opnår det maksimale antal point for sin uddannelse – ikke vil kunne opnå mindst 100 point efter greencardordningen, kan Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering behandle sagen uden at høre Styrelsen for Videregående Uddannelser, idet det højeste antal point alene baseret på uddannelsens titel lægges til grund med forbehold for den manglende vurdering.

Udlændingenævnet lægger Styrelsen for Videregående Uddannelsers vurdering uprøvet til grund, da der er tale om en sagkyndig vurdering. Afgørelser truffet af Styrelsen for Videregående Uddannelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 7, stk. 2, i lov om vurdering af udenlandske uddannelseskvalifikationer m.v. (lovbekendtgørelse nr. 371 af 13. april 2007).

Ansøgeren skal som minimum have en uddannelse svarende til en dansk bachelorgrad for at kunne opnå opholdstilladelse, idet ansøgeren ikke opnår point for en uddannelse svarende til et lavere niveau. Såfremt ansøgeren ikke opnår point for sin uddannelse, kan betingelsen om, at ansøgeren skal opnå mindst 100 point for at få opholdstilladelse, ikke opfyldes, da de øvrige pointgivende færdigheder i henhold til greencardordningen tilsammen udgør højst 75 point.

Som eksempel herpå kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i juli 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Bangladesh.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for sit uddannelsesniveau og derfor ikke kunne opnå mindst 100 point, da de øvrige pointgivende færdigheder i henhold til greencardordningen tilsammen udgør højst 75 point. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at Styrelsen for Universiteter og Internationalisering med forbehold havde vurderet, at ansøgerens uddannelser i niveau ville svare til henholdsvis to år af en dansk bacheloruddannelse og et år af en dansk professionsbacheloruddannelse. **Udlændingenævnet fandt ikke anledning til at tage stilling til**, om ansøgeren kunne tildeles point for sprogfærdigheder, arbejds erfaring, tilpasningsevne eller alder, allerede fordi ansøgeren ikke kunne tildeles point for uddannelsesniveau og dermed ikke kunne opnå 100 point, hvilket er en betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. ERH/2013/58.

3.2.1.2.1.1. Bonuspoint for uddannelse

Der gives 10 bonuspoint for en uddannelse inden for et område, hvor der i Danmark er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 2.

Vurderingen af, om ansøgeren kan opnå bonuspoint for sin uddannelsesretning foretages i forhold til positivlisten. Positivlisten udarbejdes administrativt på baggrund af Beskæftigelsesregionens overvågning af arbejdsmarkedet (arbejdsmarkedsbalancemodellen). Det er Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, der udarbejder listen. Listen revideres to gange om året – den 1. januar og den 1. juli – og offentliggøres på udlændingemyndighedernes hjemmeside, nyidanmark.dk: <https://www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/arbejde/positivlisten/positivlisten-samlet-oversigt.htm>.

Ansøgeren kan opnå bonuspoint for en uddannelsesretning, uanset at det ikke er ansøgerens højeste uddannelsesniveau.

Ansøgeren kan opnå bonuspoint for sin uddannelsesretning omfattet af positivlisten, såfremt ansøgerens stillingsbetegnelse er omfattet af den positivliste, som var gældende på ansøgningstidspunktet eller de efterfølgende gældende positivlister.

Som eksempel på en afgørelse, hvor både den positivliste, som var gældende på ansøgningstidspunktet, samt alle de efterfølgende gældende positivlister blev vurderet, kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i januar 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Nepal. Ansøgeren indgav sin ansøgning i juni 2011.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren kunne tildeles i alt 95 point (50 point for uddannelse, 10 point for uddannelsesretning omfattet af positivlisten, 20 point for sprogkundskaber, 0 point for arbejdserfaring samt 15 point på baggrund af alder). Ansøgeren, der i to år og fem måneder havde studeret i Australien og under hele opholdet arbejdede som ”IT-administrator”, heraf 11 måneder på fuld tid, gjorde i klagen gældende, at der burde tildeles point for arbejdserfaring omfattet af positivlisten med henvisning til positivlistens stillingsbetegnelse ”Systemadministrator”, samt at der burde tildeles point for hele ansættelsesperioden på to år og fem måneder. **Udlændingenævnet fandt** blandt andet, at alle positivlister, der havde været gældende i perioden fra ansøgningens indgivelse til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering og frem til afgørelsestidspunktet i Udlændingenævnet, skulle tages i betragtning ved vurderingen af, om ansøgeren kunne tildeles point for arbejdserfaring inden for områder omfattet af positivlisten. På denne baggrund **fandt Udlændingenævnet**, at arbejdet som ”IT-administrator” – henset til ansøgerens arbejdsopgaver – kunne sidestilles med stillingsbetegnelsen ”Systemadministrator”, som var omfattet af positivlisten fra januar 2012 og af positivlisten fra juli 2012. ERH/2013/1.

For at opnå bonuspoint for uddannelsesretning skal ansøgerens uddannelse åbenbart lægge op til de stillingsbetegnelser, der er anført på den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller en efterfølgende positivliste.

Som eksempel kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i september 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højst ville kunne opnå i alt 85 point, idet ansøgeren opnåede 50 point på baggrund af højeste uddannelsesniveau, 20 point for engelske sprogfærdigheder og 15 point på baggrund af alder på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet fandt** blandt andet, at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens Bachelor of

Commerce og Master of Business Administration ikke åbenbart lagde op til de stillingsbetegnelser, der var anført på den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller efterfølgende gældende positivlister. Ansøgeren kunne allerede derfor ikke tildeles bonuspoint herfor.

ÅB/2013/39.

Ansøgeren kan endvidere alene tildeles bonuspoint for sin uddannelsesretning omfattet af positivlisten, såfremt ansøgeren opfylder de bestemte uddannelseskrav knyttet til det job, som er omfattet af den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller en efterfølgende positivliste.

Der kan henvises til **Udlændingenævnets omgørelse i oktober 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en ansøger fra Nepal, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, under henvisning til, at ansøgeren ville kunne opnå 85 point, herunder 30 point for uddannelsesniveau, 15 point for engelske sprogfærdigheder, 10 point for danske sprogfærdigheder, 15 point for tilpasningsevne og 15 point for alder, da ansøgeren var under 35 år på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren yderligere burde tildeles 10 bonuspoint for uddannelsesretning inden for et område omfattet af positivlisten, da Udlændingenævnet efter en konkret og individuel vurdering af ansøgerens uddannelser fandt, at uddannelserne kunne sidestilles med tre års IT-uddannelse, som var påkrævet i henhold til positivlisterne fra januar 2013 og juli 2013 for stillingsbetegnelserne inden for IT og teleteknik, herunder stillingsbetegnelsen IT konsulent. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren besad en Bachelor of Web Development, hvor adgangskravet var enten ”Multimedia Designer diploma (AP Degree)” eller ”The Computer Science diploma (AP Degree)”, og at uddannelsen var normeret til et år og seks måneder. Endvidere lagde Udlændingenævnet vægt på, at ansøgeren også besad en AP Graduate in Multimedia Design & Communication, og at denne uddannelse var normeret til to år. **Udlændingenævnet fandt** herudover, at ansøgeren kunne tildeles yderligere 5 point for hans engelske sprogkundskaber. Ansøgeren opnåede herefter samlet 100 point. ERH/2013/75.

Såfremt ansøgeren besidder en uddannelse inden for et erhverv, hvor der stilles krav om et uddannelsesniveau og en dansk autorisation, kan ansøgeren ikke tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten, såfremt ansøgeren ikke har opnået en dansk autorisation.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets stadfæstelse i oktober 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, under henvisning til, at ansøgeren højst ville kunne opnå i alt 95 point, herunder højst 60 point for uddannelsesniveau, hvis ansøgerens uddannelsesdokumenter havde været verificerede, 20 point for engelske sprogkundskaber, og 15 point for arbejds erfaring.

Udlændingenævnet fandt blandt andet, at der ikke kunne tildeles bonuspoint for uddannelsesretning. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der kræves en kandidatgrad og en dansk autorisation for at kunne bestride en stilling som læge, hvorved uddannelseskravet – som skal være opfyldt, for at der kan tildeles bonuspoint for uddannelsesretning – ikke var opfyldt, da ansøgeren ikke besad en dansk autorisation. ERH/2013/57.

3.2.1.2.1.2. Bonuspoint for anerkendt universitet

Der gives endvidere bonuspoint til ansøgeren, såfremt denne har afsluttet sin uddannelse på et anerkendt universitet efter den seneste QS World Ranking liste, jf. greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 3.

Der gives bonuspoint efter, hvilken placering det anerkendte universitet har på QS World Ranking liste:

- Såfremt universitetet er placeret i top 400, tildeles fem bonuspoint
- Såfremt universitetet er placeret i top 200, tildeles ti bonuspoint
- Såfremt universitetet er placeret i top 100, tildeles 15 bonuspoint

Såfremt ansøgeren besidder en uddannelse, som er sammensat fra flere uddannelsesinstitutioner, skal den uddannelsesinstitution, som udsteder det endelige eksamensbevis, lægges til grund. Ansøgeren kan således alene tildeles bonuspoint for anerkendt universitet, såfremt den udstedende uddannelsesinstitution befinder sig på listen.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets afgørelse fra maj 2013**, hvor nævnet **stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, under henvisning til, at ansøgeren højst ville kunne opnå i alt 85 point, idet han kunne opnå 50 point på baggrund af sit højeste uddannelsesniveau, 20 point for engelske sprogfærdigheder og 15 point på baggrund af alder på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet fandt blandt andet, at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for anerkendt universitet. Ansøgeren besad en Master of Science in Environmental Technology and Management fra De Montfort University, Leicester, Storbritannien, Aalborg Universitet og University of Applied Sciences, Emden, Tyskland, gennemført i perioden fra oktober 2009 til marts 2011. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uddannelsesbeviset for uddannelsen Master of Science in Environmental Technology and Management var udstedt af De Montfort University, som ikke fremgik af top 400 på den seneste QS World Ranking-liste, ligesom Aalborg Universitet havde oplyst, at

eksamensbeviset for denne uddannelse alene kunne udstedes af De Montfort University, der var udbyderen af uddannelsen, mens henholdsvis den danske og tyske uddannelsesinstitution var ”underleverandører” af de øvrige semestre og eventuelt også af afgangsprojektet. **Udlændingenævnet fandt**, at uanset at Aalborg Universitet fremgik af top 400 på den seneste QS World Ranking-liste, kunne ansøgeren ikke tildeles bonuspoint herfor, da uddannelsesbeviset var udstedt af De Montfort University og alene kunne udstedes af dette universitet. Aalborg Universitet havde således alene bidraget til uddannelsen fra De Montfort University med et semesters undervisning og afgangsprojektet. ÅB/2013/40.

3.2.1.2.2. Sprog

Ansøgeren kan opnå point for sine sprogfærdigheder i enten dansk, svensk eller norsk. Der gives endvidere point for sprogfærdigheder i enten engelsk eller tysk, jf. greencardbekendtgørelsens § 3.

Ansøgeren kan alene tildeles point for et af de skandinaviske sprog, og kun for enten engelsk eller tysk.

Ansøgeren tildeles følgende point for sprogfærdigheder:

- Fem point for Prøve i Dansk 1 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 1)
- Ti point for Prøve i Dansk 2 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 2)
- 15 point for Prøve i Dansk 3 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 3)
- 20 point for Studieprøven eller prøve på højere niveau (eller prøve i svensk/norsk svarende til Studieprøven eller prøve på højere niveau)/et års studier eller arbejde på dansk/svensk/norsk og
- Fem point for Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 1
- 10 point for Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 2
- 15 point for Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 3
- 20 point for prøve i engelsk eller tysk svarende til Studieprøven eller prøve på højere niveau/et års studier eller arbejde på engelsk eller tysk

Ansøgeren kan maksimalt tildeles 30 point for sprogfærdigheder.

I greencardbekendtgørelsen er det bestemt, hvilke sprogprøver der kan danne grundlag for point. Ansøgeren kan alene opnå point for godkendte sprogprøver.

På udlændingemyndighedernes hjemmeside www.nyidanmark.dk findes en oversigt over sprogprøver, der kan bruges som dokumentation for sprogfærdigheder ved ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen: <https://www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/arbejde/greencard-ordningen/oversigt-sprogproever.htm>

Ansøgeren kan endvidere dokumentere sine sprogfærdigheder ved en arbejdsgivererklæring, hvoraf det fremgår, at ansøgeren har haft dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk som arbejdssprog i mindst et år.

Ansøgeren kan yderligere dokumentere sine sprogfærdigheder ved et bevis for, at ansøgeren på et af de pågældende sprog har gennemført mindst et års studier på en videregående uddannelse afsluttet med en eksamen. Disse tilfælde betragtes som et niveau svarende til studieprøven.

Såfremt ansøgeren fremlægger flere forskellige former for dokumentation for sprogfærdigheder, som er modstridende i forhold til, hvor mange point ansøgeren kan tildeles for sine sprogfærdigheder, skal den mest aktuelle eller retningsvisende dokumentation lægges til grund.

Et eksempel herpå er i **Udlændingenævnets afgørelse fra april 2013**, hvor nævnet **stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencard ordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, under henvisning til, at ansøgeren højst ville kunne opnå i alt 85 point, herunder 50 point for uddannelsesniveau, 15 point for engelske sprogfærdigheder på baggrund af en IELTS (International English Language Testing System) test, 5 point for arbejds erfaring og 15 point på baggrund af alder på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet fandt blandt andet, at der alene kunne tildeles 15 point for sprog. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde indsendt dokumenter, der viste, at ansøgeren fra 2001 til 2004 havde gennemført en bacheloruddannelse på et universitet, hvor undervisningssproget var engelsk. Ansøgeren havde således gennemført mindst ét års studier på engelsk, hvilket ifølge greencardbekendtgørelsens pointsystem måtte anses for at svare til et færdighedsniveau i engelsk svarende til 20 point. Henset til, at ansøgeren i 2009 havde gennemført en engelsk IELTS test med resultatet 6.0 (svarende til Prøve i Dansk 3), og at denne test derfor ifølge greencardordningens pointsystem måtte svare til 15 point, fandt Udlændingenævnet, at ansøgeren alene kunne tildeles point derfor, da ansøgerens IELTS test udgjorde den seneste dokumentation for niveauet af ansøgerens engelske sprogfærdigheder. Ansøgerens bacheloruddannelse, som ansøgeren gennemførte i 2004, lå således fire år og seks måneder forud for den engelske IELTS test, som ansøgeren gennemførte i 2009. IELTS testen måtte således anses for at udgøre det mest retningsgivende niveau for ansøgerens aktuelle sprogfærdigheder. På denne baggrund tildelte ansøgeren alene 15 point for sprogkundskaber. ÅB/2013/41.

Et andet eksempel herpå er **Udlændingenævnets afgørelse fra marts 2013**, hvor nævnet **stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, under henvisning til, at ansøgeren

højest ville kunne opnå i alt 85 point, herunder 50 point for uddannelsesniveau, 15 point for engelske sprogfærdigheder på baggrund af IELTS test, 5 point for arbejdserfaring og 15 point på baggrund af alder på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet fandt, at der alene kunne tildeles 15 point for sprog. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren fra 2005 til 2007 havde gennemført en masteruddannelse på et universitet i Nepal, hvor undervisningssproget var engelsk. Ansøgeren havde således gennemført mindst ét års studier på engelsk, hvilket ifølge greencardbekendtgørelsens pointsystem anses for at svare til et færdighedsniveau i engelsk svarende til 20 point. Henset til, at ansøgeren i januar 2012 havde gennemført en engelsk IELTS test med resultatet 6.0, og at dette resultat ifølge greencardordningens pointsystem svarer til 15 point, **fandt Udlændingenævnet**, at ansøgeren alene kunne tildeles point herfor, da ansøgerens IELTS test udgjorde den seneste dokumentation for niveauet af hans engelske sprogfærdigheder. Ansøgerens masteruddannelse, som han gennemførte i 2007, lå fire til fem år forud for den engelske IELTS test, som ansøgeren gennemførte i januar 2012. IELTS testen ansås således for at udgøre det mest retningsgivende niveau for ansøgerens aktuelle sprogfærdigheder. ÅB/2013/42.

Hvis ansøgeren kan opnå 40 point for uddannelse på baggrund af, at ansøgeren besidder, hvad der svarer til en dansk bachelorgrad samt ti bonuspoint for sin uddannelsesretning, og hvis ansøgeren ikke opnår point for tilpasningsevne og for sprogfærdigheder i dansk/svensk/norsk og dermed højest kan opnå 20 point for sprogfærdigheder i engelsk eller tysk, kan betingelsen om, at en udlænding skal opnå mindst 100 point for at få opholdstilladelse, ikke opfyldes.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets stadfæstelse i august 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højest ville kunne opnå i alt 40 point for uddannelse, herunder højest 30 point for uddannelsesniveau og højest 10 bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten. **Udlændingenævnet lagde endvidere til grund**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for tilpasningsevne eller for sprogfærdigheder i hverken dansk, svensk eller norsk, og at ansøgeren derfor ikke ville kunne opnå mindst 100 point. **Udlændingenævnet fandt herefter ikke anledning til at tage stilling til**, om ansøgeren ville kunne tildeles point for arbejdserfaring, sprogfærdigheder i engelsk eller alder, idet ansøgeren alene ville kunne tildeles 30 point for sit uddannelsesniveau og højest 10 bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten, og idet ansøgeren ikke kunne tildeles point for tilpasningsevne og for sprogfærdigheder i dansk/svensk/norsk. Da de øvrige pointgivende færdigheder, herunder sprogfærdigheder i engelsk eller tysk, tilsammen højest ville kunne udgøre 50 point (20 point for sprogfærdigheder i

engelsk eller tysk, 15 point for arbejdserfaring og 15 point for alder), ville ansøgeren højst kunne opnå 90 point, og ansøgeren ville således ikke opnå 100 point, hvilket er en betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. ÅB/2013/43.

3.2.1.2.3. Arbejdserfaring

Ansøgeren kan få point for arbejdserfaring efter, hvor mange år ansøgeren inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse, har arbejdet som forsker eller inden for et område, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. greencardbekendtgørelsens § 4. Disse områder fremgår af positivlisten.

Ansøgeren opnår følgende point for arbejdserfaring som forsker eller inden for et område, der er omfattet af positivlisten:

- 10 point for et til to års arbejde inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse
- 15 point for tre til fem års arbejde inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse eller
- Fem point for tre til fem års anden arbejdserfaring inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse

Udlændingenævnet har i 2013 haft anledning til nærmere at tage stilling til, hvem der kan anses for forsker i greencardordningens forstand.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse i medfør af greencardordningen under henvisning til, at han ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at han skulle opnå mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren – ud over 60 point for uddannelse, 20 point for engelske sprogfærdigheder samt 15 point for alder på ansøgningstidspunktet, som Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde tildelt ham, og hvilket Udlændingenævnet kunne tiltræde – burde tildeles 10 point for arbejdserfaring som forsker på baggrund af hans beskæftigelse som Research Manager. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at det fremgik af arbejdsgivererklæringer fra ansøgerens arbejdsgiver, at ansøgerens arbejdsopgaver bestod af blandt andet at føre tilsyn med den daglige forskning, at udføre forskning samt at designe forskningseksperimenter, og at han som Research Manager havde medarbejdere til at hjælpe sig i de daglige forskningsaktiviteter. Herudover fulgte og hjalp han Junior Re-

searchers i deres forskning. **Udlændingenævnet fandt** på denne baggrund, at det af ansøgerens stillingsbeskrivelse som Research Manager fremgik, at han havde drevet selvstændig forskning og havde besiddet det overordnede ansvar for forskningen. ERH/2013/80.

Ifølge praksis tildeles der ikke point for arbejds erfaring som forsker, hvis der er tale om forskning udført som led i en uddannelse.

Såfremt ansøgeren har været beskæftiget inden for et erhverv, hvor der stilles krav om et bestemt uddannelsesniveau og en dansk autorisation, kan ansøgeren tildeles point for arbejds erfaring omfattet af positivlisten, uanset at ansøgeren ikke har opnået en dansk autorisation.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets hjemvisning i september 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren i perioden fra maj 2005 til december 2010 havde været beskæftiget som Regular Secondary Level English Teacher i Kathmandu, Nepal. **Udlændingenævnet fandt**, at der var tale om undervisning på folkeskoleniveau, jf. Styrelsen for Universiteter og Internationaliserings landehåndbog om Nepals uddannelsessystem, <http://landedatabase.ciriusintra.dk/> (vælg Nepal). **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at stillingen folkeskolelærer fremgik af positivlisten fra januar 2013, og at uddannelseskravet til folkeskolelærer var en professionsbachelor samt en dansk autorisation. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det fremgik af den til greencardbekendtgørelsens § 4 fastlagte praksis, at der kunne tildeles point for erhvervs erfaring, uanset om ansøgeren opfyldte kravet om en dansk autorisation. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren til Udlændingenævnet havde oplyst, at ansøgeren i 2008 havde gennemført en et-årig Bachelor of Education fra Tribhuvan University, Kathmandu, Nepal, og at Styrelsen for Universiteter og Internationalisering i juli 2013 telefonisk havde oplyst overfor Udlændingenævnet, at såfremt der forelå et verificeret eksamensbevis, og titlen på dette var "Bachelor of Education", ville det svare til en dansk professionsbachelor inden for det pædagogiske område. **Udlændingenævnet noterede sig i den forbindelse**, at ansøgeren havde afsluttet sin uddannelse Bachelor of Education i 2008, og at ansøgeren havde indgivet sin ansøgning om greencard i december 2010. Det kunne således ikke udelukkes, at ansøgeren ville kunne opfylde det tidsmæssige såvel som det uddannelsesmæssige krav om tre til fem års arbejde omfattet af positivlisten inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse. ÅB/2013/44.

Det er en betingelse for, at ansøgeren kan opnå point for arbejds erfaring inden for et område, der er omfattet af positivlisten, at den pågældende opfylder uddannelseskravet knyttet til stillingsbetegnel-

sen. Denne betingelse blev illustreret under afsnit 3.2.1.2.1.1. vedrørende bonuspoint for uddannelse ved Udlændingenævnets stadfæstelse i september 2013 i sagen ÅB/2013/39.

Der gives desuden point for anden arbejdserfaring i øvrigt, hvis man har tre til fem års arbejde inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse. Praktikophold og au pair ophold anses ikke for arbejde. Forfattervirksomhed og andre aktiviteter, der kan være vanskelige at timesætte, medregnes som udgangspunkt heller ikke.

For at kunne få point for arbejdserfaring skal der efter praksis være tale om arbejde af væsentligt omfang. Der gives ikke point for deltidsarbejde.

Eksempel herpå er **Udlændingenævnets afgørelse fra april 2013**, hvor **Udlændingenævnet stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, idet ansøgeren på det foreliggende grundlag højst ville kunne opnå i alt 85 point, idet ansøgeren opnåede 50 point på baggrund af højeste uddannelsesniveau, 20 point for engelske sprogfærdigheder og 15 point på baggrund af alder på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for anden erhvervs erfaring, der ikke var omfattet af positivlisten. **Udlændingenævnet bemærkede** herved, at der alene tildeles point for erhvervs erfaring af væsentligt omfang i mindst tre år inden for de seneste fem år inden ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens beskæftigelse på fuld tid i en række kortvarige ferieperioder under sine studier og en sammenlægning af ansøgerens deltidsbeskæftigelse ikke kunne anses for beskæftigelse af væsentligt omfang. **Udlændingenævnet fandt** allerede derfor, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for anden erhvervs erfaring. ÅB/2013/45.

Udlændingenævnet hjemviste i november 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at en ugentlig arbejdstid på 30 timer som udgangspunkt måtte kunne anses som beskæftigelse af væsentligt omfang, hvorfor Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering skulle tage fornyet stilling til, om ansøgeren kunne tildeles 5 point for anden arbejdserfaring. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren ved klagen havde fremsendt dokumentation i form af en arbejdsgivererklæring, hvoraf det fremgik, at ansøgeren blandt andet i en toårig periode havde haft en ugentlig arbejdstid på 30 timer. ERH/2013/92.

For at opnå point for arbejdserfaring skal ansøgeren endvidere have lovligt ophold med ret til arbejde i hele den pågældende arbejdsperiode, såfremt arbejdserfaringen er opnået i et andet land end ansøgerens hjemland. Der henvises til eksempel ÅB/2013/46 i afsnit 3.2.1.2.4.

3.2.1.2.4. Tilpasningsevne

Ansøgeren kan opnå point for tilpasningsevne, såfremt ansøgeren har gennemført mindst et års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz, jf. greencardbekendtgørelsens § 5.

Ansøgeren opnår fem point, såfremt vedkommende har gennemført mindst et års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz, hvorimod ansøgeren opnår ti point, såfremt vedkommende har gennemført mindst tre års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz.

Der kan alene tildeles point for tilpasningsevne for afsluttede uddannelser. Ansøgeren skal således have afsluttet et studieår med en eksamen. Det er ikke i den forbindelse et krav, at ansøgeren – såfremt studieåret er en del af en længere uddannelse – har afsluttet hele uddannelsen.

Ansøgeren kan endvidere opnå point for tilpasningsevne, såfremt ansøgeren har haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst et sammenhængende år, jf. greencardbekendtgørelsens § 5.

Ansøgeren opnår fem point, såfremt vedkommende har haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst et sammenhængende år, hvorimod ansøgeren opnår ti point, såfremt vedkommende har haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst to sammenhængende år.

For at opnå point for tilpasningsevne på baggrund af beskæftigelse eller videregående uddannelse skal der være tale om lovligt ophold.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets stadfæstelse i maj 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, under henvisning til, at ansøgeren højst ville kunne opnå i alt 95 point, idet ansøgeren ville kunne opnå 50 point på baggrund af højeste uddannelsesniveaue, såfremt ansøgeren havde fremsendt karakterudskrift, og såfremt ansøgerens uddannelsesdokumenter var verificerede, 0 point for uddannelsesretning omfattet af positivlisten, 20 point for engelske sprogfærdig-

heder, 5 point for arbejdserfaring, 5 point for tilpasningsevne og 15 point på baggrund af alder på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet fandt blandt andet, at der alene kunne tildeles 5 point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet lagde vægt** på, at for at kunne tildele ansøgeren 10 point for tilpasningsevne krævede det enten, at ansøgeren havde gennemført mindst tre års videregående uddannelse afsluttet med eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz, hvilket der ikke var dokumentation for, eller at ansøgeren havde haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst to sammenhængende år. Ansøgeren havde dokumenteret sammenhængende beskæftigelse i Storbritannien på baggrund af beskæftigelse i perioden fra september 2006 til februar 2008 svarende til omkring 17-18 sammenhængende måneder, hvor ansøgeren ifølge oplysningerne i passet havde lovligt ophold i Storbritannien. Ansøgeren havde ligeledes indsendt dokumentation for, at han havde været beskæftiget som ”Book Keeper” i perioden fra marts 2008 til oktober 2008. **Udlændingenævnet fandt**, at idet det ikke fremgik af kopien af ansøgerens pas, at ansøgeren i perioden fra marts 2008 til oktober 2008 havde haft lovligt ophold i Storbritannien med tilladelse til at arbejde, kunne ansøgerens beskæftigelse som ”Book Keeper” ikke lægges til grund. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at uanset om ansøgeren ville kunne dokumentere, at opholdet i Storbritannien i perioden fra marts 2008 til oktober 2008 havde været lovligt, ville ansøgeren på det foreliggende grundlag ikke kunne tildeles 10 point for tilpasningsevne, idet beskæftigelsen i Storbritannien ikke kunne ses at være sammenhængende. ÅB/2013/46.

Ansøgeren kan yderligere opnå fem bonuspoint for danskundskaber, som svarer til Prøve i Dansk 2 eller et højere niveau.

Såfremt ansøgeren alene opnår 30 point for uddannelse og ikke opnår point for tilpasningsevne, kan betingelsen efter greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at en udlænding skal opnå mindst 100 point for at få opholdstilladelse, ikke opfyldes, da de øvrige pointgivende færdigheder i henhold til greencardordningen tilsammen udgør højst 60 point.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets stadfæstelse i september 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings aføgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren højst kunne tildeles 30 point for uddannelse og ikke kunne tildeles point for tilpasningsevne, og at ansøgeren allerede derfor ikke kunne opnå mindst 100 point, da de øvrige pointgivende færdigheder efter greencardordningen tilsammen udgør højst 60 point. Ansøgeren havde en bachelorgrad og en Master of Business Administration. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren kunne tildeles 30 point for uddannelse, idet Styrelsen for Universiteter og Inter-

nationalisering havde vurderet, at ansøgerens Master of Business Administration i niveau ville svare til en dansk bacheloruddannelse. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for tilpasningsevne henset til, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have afsluttet en videregående uddannelse eller at have haft mindst et års lovligt ophold og beskæftigelse af væsentligt omfang i et EU/EØS-land eller Schweiz. **Udlændingenævnet fandt ikke anledning til at tage stilling til**, om ansøgeren kunne tildeles point for sprogfærdigheder, arbejdserfaring eller alder, da ansøgeren alligevel ikke ville kunne opnå 100 point, hvilket er en betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. ERH/2013/97.

3.2.2. Beløbsordning

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et af beskæftigelsesministeren fastsat mindstebeløb (beløbsordningen). Det er en betingelse, at udlændingen har indgået aftale om eller er tilbudt ansættelse med en årlig aflønning på mindst 375.000 kr., jf. udlændingebekendtgørelsens § 28.

Der indførtes i 2008 en bemyndigelsesbestemmelse, så integrationsministeren (nu beskæftigelsesministeren) fik bemyndigelse til løbende at justere beløbsgrænsen.

I vurderingen af, om betingelsen om en bestemt årlig aflønning er opfyldt, indgår både løn udbetalt i Danmark og løn udbetalt i udlændingens hjemland (ved udstationering). Der medregnes alene den indkomst, der er skattepligtig i Danmark, eller for så vidt angår indtægt udbetalt i udlandet, indkomst som ville være skattepligtig i Danmark. Løn udbetalt i form af f.eks. kost, logi, diæter, mv. og indbetalinger til arbejdsmarkedspension indgår således i beregningen. Det er endvidere en forudsætning, at der er proportionalitet mellem den udbetalte løn og løn i form af bolig, transport, telefon m.v. Normalt skal mere end halvdelen af lønnen udgøres af udbetalt løn.

Ved vurderingen af, om der kan meddeles opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, er det uden betydning, om der er herboende ledig arbejdskraft, og arbejdets karakter er uden betydning, men ansættelsen skal ske på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår efter danske forhold.

Som udgangspunkt vil der blive meddelt opholds- og arbejdstilladelse uden forudgående høring af Det Regionale Beskæftigelsesråd, medmindre der er tvivl om, hvorvidt der er tale om sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår. Hvis arbejdsgiveren er omfattet af en kollektiv overenskomst om løn- og ansættelsesforhold med en dansk lønmodtagerorganisation – enten gennem medlemskab af en ar-

bejdsgiverforening eller ved at have tiltrådt en gældende overenskomst – lægges det normalt til grund, at der er tale om sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.

Ansøgningen om opholdstilladelse skal vedlægges bl.a. en ansættelseskontrakt eller et ansættelsestilbud, som skal indeholde en stillingsbetegnelse og vilkår for ansættelsen. Ansøgningen skal indeholde oplysningerne omfattet af § 2, stk. 2, i lov om arbejdsgiverens pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet. Arbejdsgiveren skriver under straffeansvar i forbindelse med ansøgningen under på, at arbejdstageren får den løn, som fremgår af kontrakten.

Opholdstilladelsen skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 1. pkt.

I visse tilfælde kan det desuden være en betingelse, at en udlænding har fået en dansk autorisation. Dette gælder eksempelvis læger, som skal have autorisation af Sundhedsstyrelsen.

Hvis det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse må antages at være at opnå et længevarende ophold i Danmark, jf. nærmere i afsnit 3.2.2.1, meddeles der afslag.

3.2.2.1. Proforma

Ved behandlingen af ansøgningen om opholdstilladelse efter beløbsordningen vurderes det blandt andet, om det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse må antages at være at opnå et længevarende ophold i Danmark. Størstedelen af Udlændingenævnets klagesager i 2013 vedrørende beløbsordningen vedrørte denne såkaldte proforma-vurdering.

I henhold til praksis lægges der ved vurdering af proforma i forbindelse med ansøgning om opholdstilladelse efter beløbsordningen vægt på, om ansættelsestilbuddet synes at have et faktisk og reelt indhold, herunder hvad der i ansøgningen er oplyst om arbejdets karakter og indhold.

Endvidere indgår det i vurderingen, om ansøgeren er kvalificeret til det pågældende job, herunder om ansøgeren har oplyst om eller dokumenteret relevant uddannelse eller tidligere beskæftigelse.

Desuden lægges der vægt på det hidtidige forløb af ansøgerens ophold i Danmark, herunder hvor længe den pågældende har opholdt sig her i landet.

Endelig indgår oplysninger om den arbejdsplads, som har tilbudt ansøgeren den pågældende beskæftigelse, i vurderingen, herunder hvornår virksomheden er etableret, inden for hvilken branche,

hvad der er angivet som virksomhedens formål, om virksomhedens domicil er godkendt til erhverv, og om virksomheden må antages til at være i stand til at aflønne ansøgeren som angivet i ansøgningen og samtidig have et tilstrækkeligt indtægtsgrundlag til at opretholde virksomhedens fortsatte drift.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter beløbsordningen, hvor der indgik en proforma-vurdering, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til en statsborger fra Kina.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen som kok på en café. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgerens herboende ægtefælle var ejer af caféen, at ansøgerens seneste opholdstilladelse i Danmark var meddelt som medfølgende familie til ægtefællen, og at der således var en formodning for, at ansøgeren alene var tilbudt ansættelse til en månedsløn på 31.800 kr. med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark og således ligeledes med henblik på, at ægtefællen, der samtidig med ansøgeren havde indgivet en ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie, som følge deraf kunne meddeles opholdstilladelse som medfølgende familie. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens ægtefælle på tidspunktet for erhvervelsen af caféen havde opholdsgrundlag i Danmark som studerende, og at ægtefællen således hverken på daværende tidspunkt eller på tidspunktet for afgørelsen havde ret til at etablere og drive en selvstændig erhvervsvirksomhed, hvilket kræver særskilt opholds- og arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet tillagde det desuden en vis vægt**, at ansøgeren oprindeligt blev meddelt opholdstilladelse som studerende i Danmark, at han havde haft opholdstilladelse som medfølgende familie til ægtefællen, at ægtefællen nu havde søgt om opholdstilladelse som medfølgende familie til ansøgeren, og at ansøgeren og dennes ægtefælle således på skift havde haft opholdstilladelse som henholdsvis studerende i Danmark og som medfølgende familie. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, at ansøgeren var uddannet kinesisk kok på ”senior skill” niveau, og at han havde arbejdet som kok i Kina indtil sin indrejse i Danmark i marts 2006, da disse oplysninger ikke udelukkede formodningen for, at ansøgeren alene var blevet tilbudt ansættelsen med en indtjening på over 375.000 kr. om året med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen. Udlændingenævnet lagde således til grund, at både ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde forsøgt at omgå reglerne for opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det anførte om, at caféen blev drevet med et stort overskud, at virksomheden var i stand til at aflønne ansøgeren og opretholde den fortsatte drift, og at caféen havde indgået to større og langvarige leveringsaftaler, som sikrede en fast indtægt, ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen,

idet ansøgerens ægtefælle ikke havde haft ret til at etablere og drive caféen, da ægtefællen ikke havde opnået opholdstilladelse til at etablere og drive en selvstændig virksomhed i Danmark. ÅB/2013/47.

Udlændingenævnet stadfæstede endvidere i februar 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til en statsborger fra Tyrkiet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen som kok på en restaurant. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgerens ægtefælle var medejer af restauranten, at ansøgeren tidligere var blevet meddelt afslag på familiesammenføring til sin herboende ægtefælle, og at der således var en formodning for, at ansøgeren alene var tilbudt ansættelse efter beløbsordningen med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke forelå dokumentation for, hvorvidt ansøgeren havde gennemført en egentlig uddannelse som kok, eller om ansøgeren havde opnået erhvervs erfaring som kok. Der var således alene indsendt dokumentation på tyrkisk for, at ansøgeren havde arbejdet som kok i en toårig periode på et hotel i Tyrkiet. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt**, at det af det fremlagte perioderegnskab for restauranten fremgik, at virksomheden alene havde givet et overskud på ca. 500.000 kr. før skat, uden at der deri var indgået aflønning til fastansatte medarbejdere. Det måtte derfor antages, at medejerne selv bidrog aktivt til virksomhedens drift, og at der således ikke sås at være den fornødne økonomiske basis for at aflønne ansøgeren med 375.000 kr. om året. Der var til støtte for klagen anført blandt andet, at mange mindre danske enkeltmandsvirksomheder er kendetegnet ved et samarbejde mellem ægtefæller. Udlændingenævnet bemærkede hertil, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke var begrundet med, at ægtefæller ikke må arbejde sammen, men at en ansættelse af ens ægtefælle til en stilling, som denne ikke kan dokumentere at have hverken uddannelsesmæssig eller erhvervmæssig baggrund for at bestride, til en aflønning, der ligger væsentligt over den sædvanlige løn for kokke ansat på pizzeriaer/restaurant, og når der samtidigt tidligere er givet afslag på opholdstilladelse som familiesammenført, må anses for at være tilbudt med det formål alene at opnå opholdstilladelse i Danmark, hvorfor der var en formodning for, at ansættelsesforholdet var profort. ÅB/2013/48.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til en statsborger fra Tyrkiet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen som kok på et pizzeria. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at

ansøgeren tre gange tidligere var meddelt afslag på opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse som henholdsvis medhjælper og kok, at han en gang var meddelt afslag på familiesammenføring med sin nuværende herboende ægtefælle, at han fik inddraget sin opholdstilladelse som familiesammenført i sit første ægteskab på baggrund af proforma, samt at han er bror til arbejdsgiveren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at pizzeriaet angiveligt blev stiftet knapt fem måneder før ansøgningens indgivelse, at virksomheden ikke var registreret i CVR, og at ansøgerens årlige løn ville udgøre omkring 64 % af de forventede samlede personaleomkostninger for det første driftsår. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at det var anført, at ansøgeren skulle være ansat ved to pizzeriaer, ikke kunne føre til et andet resultat, da hans årlige lønomkostninger ikke kunne indeholdes i personaleomkostningerne, og at der ifølge likviditetsoversigten ikke var afsat 32.000 kr. i lønomkostninger til ham i samtlige måneder. **Udlændingenævnet tillagde det en vis vægt**, at ansøgeren er certificeret kok i Tyrkiet, men det kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen, da denne oplysning ikke afkræftede formodningen for, at ansøgeren alene var blevet tilbudt ansættelsen med en indtjening på over 375.000 kr. om året med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen. Det blev således lagt til grund, at ansøgningen var et forsøg på at omgå reglerne for opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. ERH/2013/82.

3.2.3. Konkret ansættelsestilbud

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, kan der efter ansøgning gives opholds- og arbejdstilladelse til en udlænding, hvis ”væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn i øvrigt taler for at imødekomme ansøgningen”. Bestemmelsen bruges både til at meddele opholds- og arbejdstilladelse til konkrete ansættelsestilbud og til selvstændig erhvervsdrivende.

Bestemmelsen giver mulighed for opholds- og arbejdstilladelse til det, der efter praksis betegnes som henholdsvis ”almindeligt lønarbejde” og ”ikke-almindeligt lønarbejde”. Praksis har på de forskellige områder udviklet sig over tid og har løbende ændret sig alt efter hvilke beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige forhold, der har gjort sig gældende.

Det kræver som udgangspunkt en arbejdstilladelse at udføre såvel lønnet som ulønnet/frivilligt arbejde i Danmark, jf. udlændingelovens § 13.

Efter udlændingelovens § 14, stk. 1, er en række udlændinge fritaget for kravet om arbejdstilladelse, herunder en udlænding, der allerede har en opholdstilladelse som familiesammenført, som flygtning eller en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, jf. udlændingelovens §§ 9 m og 9 n. Sådanne udlændinge behøver ikke arbejdstilladelse for at arbejde i Danmark.

Følgende fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6 (lovforslag nr. L 132 af 27. marts 2008, side 8):

”Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 1, [§ 9 a, stk. 2, nr. 6] gives med henblik på selvstændig erhvervsvirksomhed og lønnet eller ulønnet arbejde.

(...)

Ved lønnet arbejde skelner udlændingemyndighederne mellem almindeligt lønarbejde og ikke almindeligt lønarbejde.

(...)

Ikke almindeligt lønarbejde (f.eks. forsker eller cirkusartist) er kendetegnet ved, at arbejdet er så tæt knyttet til udlændingen som person, at kun den pågældende må antages at kunne varetage arbejdet. Beskæftigelsessituationen i Danmark er derfor ikke afgørende for, om der kan gives opholdstilladelse. Efter praksis gives opholdstilladelse med henblik på ikke almindeligt lønarbejde derfor normalt kun, hvis der er særlige grunde til, at arbejdet skal udføres af udlændingen, hvis der foreligger et konkret arbejdstilbud, og hvis løn- og ansættelsesvilkår er sædvanlige efter danske forhold.

Almindeligt lønarbejde er kendetegnet ved, at arbejdet lige så vel kan udføres af herværende dansk eller udenlandsk arbejdskraft eller arbejdskraft i EU i øvrigt som af en tredjelandsstatsborger, der ikke er bosat i Danmark.

Det er en betingelse, at arbejdet er af en sådan særlig karakter, at opholdstilladelse kan anbefales. Generelt vil der ikke blive givet tilladelse til udlændinge, som skal udføre sædvanligt faglært arbejde eller ufaglært arbejde. Endvidere skal udlændingen kunne fremvise et konkret arbejdstilbud, og løn- og ansættelsesvilkårene skal være sædvanlige efter danske forhold.”

Dette betyder, at der som udgangspunkt ikke meddeles opholdstilladelse til udlændinge, der skal udføre sædvanligt faglært eller ufaglært arbejde. Meddelelse af opholdstilladelse til almindeligt lønarbejde sker således alene, hvis det vurderes, at der er tale om arbejde af særlig karakter. Der vil derimod som udgangspunkt kunne meddeles opholdstilladelse til ikke almindeligt lønarbejde, når dette er tæt knyttet til udlændingen som person.

3.2.3.1. Almindeligt lønarbejde

For at kunne meddele opholds- og arbejdstilladelse til en udlænding, der er tilbudt beskæftigelse inden for det almindelig arbejdsmarked, skal følgende betingelser normalt være opfyldt:

- Der må ikke findes tilgængelig kvalificeret EU-, dansk eller herboende udenlandsk arbejdskraft, der kan varetage den tilbudte beskæftigelse.
- De væsentligste løn- og ansættelsesvilkår skal være sædvanlige efter danske forhold.
- Den tilbudte beskæftigelse skal være af en sådan særlig karakter, at det konkret vurderes, at opholds- og arbejdstilladelse kan anbefales.
- Der skal foreligge ganske særlige beskæftigelsesmæssige, produktionsmæssige eller erhvervmæssige hensyn.

- Ansøgeren skal være i besiddelse af ansættelseskontrakt/ansættelsestilbud og evt. autorisation eller anden nødvendig offentlig godkendelse.

Afgørelsen af, hvorvidt arbejdet er af særlig karakter, bygger på en konkret vurdering af sagens karakter og oplysninger, hvor udgangspunktet er, at den konkrete beskæftigelse skal være af en så kvalificeret karakter, at det bliver løftet fra at være sædvanligt faglært arbejde til at være af en særlig karakter, eksempelvis en kok inden for et specialiseret køkken, f.eks. det nordindiske.

Ved vurderingen af om arbejdet er af særlig karakter, kan der eksempelvis lægges vægt på, om ansøgeren besidder nogle særlige faglige kvalifikationer, som ikke er umiddelbart tilgængelige i Danmark eller i det øvrige EU.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af et konkret ansættelsestilbud efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina.

Udlændingenævnet fandt, at den beskæftigelse som pædagogmedhjælper til flersprogede børn, som ansøgeren var tilbudt, måtte betragtes som almindeligt lønarbejde inden for det almindelige arbejdsmarked, og at der ikke var væsentlige beskæftigelses- eller erhvervsmæssige hensyn, der talte for at meddele arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at den tilbudte beskæftigelse som pædagogmedhjælper måtte anses for ufaglært arbejde inden for det almindelige arbejdsmarked, og at der måtte anses at være tilgængelig og kvalificeret arbejdskraft i Danmark til at varetage det ufaglærte arbejde. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde en uddannelse som guldsmed, og at hun havde arbejdet i ti år som guldsmed i hjemlandet. ÅB/2013/49.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til en statsborger fra Ukraine.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke var væsentlige beskæftigelses- eller erhvervsmæssige hensyn, der talte for, at der skulle meddeles opholdstilladelse som landbrugsmedhjælper efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til ansøgeren, der på tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse var tilbudt beskæftigelse som landbrugsmedhjælper, som måtte betragtes som almindeligt lønarbejde inden for det almindelige arbejdsmarked. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den på tidspunktet for afgørelsen i styrelsen tilbudte beskæftigelse som land-

brugsmedhjælper måtte anses for at være sædvanligt faglært arbejde, ligesom **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige kvalifikationer. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at der måtte anses for at være tilgængelig herboende arbejdskraft eller kvalificeret arbejdskraft inden for EU/EØS som landbrugsmedhjælper. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at den til klagen vedlagte nye ansøgning om opholdstilladelse og ansættelseskontrakt, hvoraf det fremgik, at ansøgeren nu blev tilbudt ansættelse som fodermester ved samme virksomhed, medførte, at ansættelsesforholdet havde skiftet karakter i et sådant omfang, at der var tale om en ny ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, herunder især henset til at der var tale om en ny stillingsbeskrivelse sammenholdt med, at der ligeledes var tale om en ny stillingsbetegnelse og ny løn. Udlændingenævnet videresendte således den til klagen vedlagte nye ansøgning om opholdstilladelse og ansættelseskontrakt til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering til videre behandling. ERH/2013/77.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til en statsborger fra Ukraine.

Udlændingenævnet fandt, at den beskæftigelse som rejepiller og rengøringshjælp, som ansøgeren var tilbudt, måtte betragtes som almindeligt lønarbejde inden for det almindelige arbejdsmarked, og at der ikke var væsentlige beskæftigelses- eller erhvervmæssige hensyn, der talte for at meddele arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at den tilbudte beskæftigelse som rejepiller og rengøringshjælp måtte anses for ufaglært arbejde inden for det almindelige arbejdsmarked, og at der måtte anses at være tilgængelig og kvalificeret arbejdskraft i Danmark til at varetage det ufaglærte arbejde. ÅB/2013/50.

3.2.3.2. Specialiserede kokke

Udlændingenævnet har i løbet af 2013 haft anledning til at tage stilling til flere sager vedrørende kokke. Hvis det af en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse fremgår, at ansøgeren må anses som specialiseret kok, vil Det Regionale Beskæftigelsesråd ikke blive anmodet om en udtalelse vedrørende tilgængeligheden af arbejdskraft. Dette er sket for at tilgodese den etniske fødevarerbranche, idet Det Regionale Beskæftigelsesråd ikke kan vurdere tilgængeligheden af specialiserede kokke i Danmark eller EU/EØS, og idet en specialiseret kok må anses for at varetage arbejde af særlig karakter, der ikke umiddelbart kan varetages af en sædvanlig faglært kok.

Der vil som udgangspunkt kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse til en specialiseret kok, såfremt følgende fire kumulative betingelser er opfyldt:

- Ansøgeren har gennemført en relevant uddannelse af en vis varighed og med karakter af at være en egentlig faglig uddannelse,
- Ansøgeren har en solid og kvalificeret erhvervs erfaring indenfor branchen,
- Ansøgeren er tilbudt en løn, som i relation til lønniveauet i branchen afspejler det anførte stillingsindhold, og
- Restaurantens karakter underbygger, at den har en kvalitet og et speciale, som kan begrunde ansættelse af ansøgeren.

Det Regionale Beskæftigelsesråd høres derefter, om løn- og ansættelsesforholdene er sædvanlige efter danske forhold.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af et konkret ansættelsestilbud som kok efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i februar 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til en statsborger fra Indien, der var meddelt afslag på opholdstilladelse på baggrund af et ansættelsestilbud som kok ved en indisk restaurant.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at der siden Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse i maj 2012 var fremkommet nye oplysninger i sagen. I afgørelsen havde styrelsen anført blandt andet, at Arbejdsmarkedsstyrelsen (Det Regionale Beskæftigelsesråd) havde oplyst, at man ikke kunne anbefale opholds- og arbejdstilladelse, idet rådet vurderede, at der generelt set var tilgængelig herboende arbejdskraft. Det fremgik imidlertid på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse af Det Regionale Beskæftigelsesråds hjemmeside, at der i Region Hovedstaden/Sjælland var mangel på kokke. **Udlændingenævnet gjorde endvidere opmærksom på**, at styrelsens afslag truffet i maj 2012 i øvrigt var baseret på de samme faktiske omstændigheder som ansøgerens tidligere meddelte opholdstilladelse tilbage i oktober 2010 efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. Udlændingenævnet anmodede på denne baggrund Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om at tage stilling til, om de nye oplysninger, herunder det forhold, at ansøgeren tidligere havde fået meddelt opholdstilladelse på samme faktiske grundlag, kunne føre til ændret vurdering. ERH/2013/117.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervs mæssige hensyn, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til en statsborger fra Kina.

Udlændingenævnet fandt, at den beskæftigelse som sushi-kok, som ansøgeren var tilbudt, måtte betragtes som almindeligt lønarbejde, som ikke var af særlig karakter, inden for det almindelige arbejdsmarked, og at der ikke var væsentlige beskæftigelses- eller erhvervsmæssige hensyn, som talte for, at ansøgeren kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at den tilbudte beskæftigelse som sushikok ikke kunne anses for særligt kvalificeret arbejde, men alene måtte anses for at være sædvanligt faglært arbejde, og at der således ikke var oplyst om sådanne ekstraordinære omstændigheder, der kunne tale for at meddele ansøgeren opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at der for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, skal være væsentlige beskæftigelses- og erhvervsmæssige hensyn, der taler for at imødekomme ansøgningen. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren var i besiddelse af et uddannelsesbevis, hvoraf det fremgik, at han havde gennemført uddannelsen som kinesisk kok ("Fourth Level/Medium Skill Level"), samt at ansøgeren havde en uddannelse af kortere varighed inden for det japanske køkken. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var i besiddelse af sådanne særlige kvalifikationer inden for sushi-køkkenet, som måtte være nødvendige for varetagelsen af arbejdet som sushikok. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren alene havde dokumentation for, at han i en knapt etårig periode havde været beskæftiget som kok. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke havde en solid og kvalificeret erhvervserfaring fra branchen, **hvilket efter Udlændingenævnets vurdering indikerede**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige kvalifikationer. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at restaurantens karakter ikke underbyggede, at den havde en sådan kvalitet og speciale, at det kunne begrunde ansættelse af en specialiseret kok, som skulle varetage arbejde af særlig karakter. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at den tilbudte stilling som sushikok ikke kunne anses som beskæftigelse af særlig karakter, samt at ansøgeren ikke kunne anses som særligt kvalificeret kok. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at der var mangel på kvalificerede sushi-kokke i Danmark, at arbejdsgiveren forgæves havde søgt efter kvalificeret arbejdskraft i Danmark, samt at arbejdsgiveren havde opslået en stillingsannonce på Jobnet, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da det ikke ændrede ved det forhold, at den tilbudte beskæftigelse som kok ikke kunne anses for særligt kvalificeret arbejde, men alene måtte anses for at være sædvanligt faglært arbejde, samt at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige kvalifikationer. ÅB/2013/51.

3.3. Studie

Ifølge udlændingelovens § 9 i, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

En udlænding skal have en opholdstilladelse for at kunne opholde sig i Danmark med henblik på studie (studieopholdstilladelse).

Bemyndigelsesbestemmelsen i udlændingelovens nuværende § 9 i, stk. 4, 1. pkt, hvoraf det følger, at beskæftigelsesministeren (tidligere integrationsministeren) kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, blev indført ved lov nr. 89 af 30. januar 2007 i den dagældende § 9 c, stk. 6. På baggrund heraf blev bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende (studiebekendtgørelsen) indført. Bekendtgørelsen er ændret ved bekendtgørelse nr. 286 af 14. april 2009. Studiebekendtgørelsen er i vid udstrækning en kodificering af den praksis, der var gældende forud for bekendtgørelsens gennemførelse samt en videreførelse af udlændingebekendtgørelsens dagældende regler herom i §§ 28-30. Studiebekendtgørelsen er bilag 6 til årsberetningen, mens ændringsbekendtgørelsen er bilag 7.

Studiebekendtgørelsen indeholder regler om, hvilke uddannelser og kurser der kan danne grundlag for opholdstilladelse, samt øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, regler for forudningsafslag, regler om varigheden af studieopholdstilladelser m.v.

I henhold til studiebekendtgørelsens §§ 1-4, kan der gives midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til udlændinge, som ønsker at studere på en videregående uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1 og stk. 2, et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse, jf. § 2, et kursus på en folkehøjskole eller lignende (f.eks. en husholdnings- og håndarbejdsskole), jf. § 3, stk. 1, eller en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse, jf. § 4, stk. 1.

For at opnå opholdstilladelse som studerende skal udlændingen dokumentere at være optaget på en offentligt anerkendt uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 1, og at forsørgelsen under opholdet er sikret gennem egne midler, stipendium, studielån eller lignende, jf. studiebekendtgørelsens § 7, stk. 1.

Som et eksempel herpå **stadfæstede Udlændingenævnet i november 2013** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser fra januar 2013 om afslag på ansøgninger om opholdstilladelse som studerende i Danmark til fem libyske søskende i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens §§ 1-4. Ansøgerne havde ved ansøgningerne om studieopholdstilladelse oplyst, at de ønskede at studere 'Intensiv Cambridge English' ved Cambridge Institute i København, Danmark. Det fremgik endvidere af ansøgningerne, at kurset ved Cambridge Institute i København, Danmark, var lignende et folkehøjskolekursus og var arrangeret i henhold til lov om folkeoplysning. Ansøgerne havde til støtte for klagen blandt andet anført, at ansøgerne var optaget på

uddannelsen, og at en reference i Danmark havde påtaget sig det fulde ansvar for ansøgernes udgifter i forbindelse med opholdet i Danmark, herunder udgifter til uddannelsen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse som studerende på 'Intensiv Cambridge English' ved Cambridge Institute i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens §§ 1-4. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at uddannelsen ikke er en videregående uddannelse eller et adgangsgivende kursus i forbindelse med optagelse på en videregående uddannelse, hvorfor kurset allerede af denne grund ikke er omfattet af studiebekendtgørelsens §§ 1-2. Uddannelsen er heller ikke at betragte som en ungdoms- eller grunduddannelse eller en del af en gymnasial uddannelse, som er omfattet af studiebekendtgørelsens § 4, stk. 1-3. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at uddannelsen – uagtet at forstanderen fra Cambridge Institute havde udfyldt og signeret ansøgningsskemaet pkt. 13 – ikke er omfattet af studiebekendtgørelsens § 3, om kurser på højskoler eller lignende. Udlændingenævnet bemærkede hertil, at uddannelsen afholdes med tilskud efter lov om folkeoplysning og ikke efter lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler (frie kostskoler) som krævet i henhold til studiebekendtgørelsens § 3, stk. 1. ÅB/2013/52.

Til yderligere illustration kan nævnes, at **Udlændingenævnet i december 2013 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse fra november 2012 vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark til en pakistansk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens §§ 1-4.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at Aalborg Universitet i november 2013 havde oplyst, at ansøgeren var blevet udmeldt i februar 2013. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren fik job i marts 2013, og at ansøgeren i den forbindelse havde udmeldt sig fra studiet. ÅB/2013/53.

Udlændingen skal endvidere som betingelse for opholdstilladelsen være studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for opholdstilladelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 2. Uddannelsesinstitutionen er forpligtet til at underrette Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, hvis en udenlandsk studerende ikke længere er studieaktiv, jf. udlændingelovens § 44 d. Se nærmere i afsnit 3.10.2.4.2. om inddragelse af studieopholdstilladelse på grund af manglende studieaktivitet.

3.3.1. Arbejde ved siden af studiet

Arbejdstilladelse gives til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse som studerende på en videregående uddannelse (§ 1 i studiebekendtgørelsen), samt til studerende på et adgangsgivende kursus

med henblik på en videregående uddannelse (§ 2), men meddeles som udgangspunkt ikke til studerende på et kursus på en folkehøjskole eller lignende (§ 3), og der meddeles som udgangspunkt heller ikke arbejdstilladelse til studerende på en grund- eller ungdomsuddannelse (§ 4), jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1 og 2.

I visse særlige tilfælde kan der dog, hvis arbejdet har et fagligt og uddannelsesmæssigt formål, undtagelsesvist gives arbejdstilladelse, når udlændingen vil have et fagligt og studiemæssigt udbytte heraf, jf. udlændingebekendtgørelsen § 34, stk. 3. Arbejdstilladelsen stedfæstes i givet fald til et bestemt arbejdsforhold, jf. udlændingebekendtgørelsens § 35, stk. 1.

Arbejdstilladelse gives til beskæftigelse ved deltidsarbejde i indtil 15 timer ugentligt og med ret til fuldtidsbeskæftigelse i sommermånederne juni, juli og august, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

En udlænding, der meddeles opholdstilladelse til en videregående uddannelse (studiebekendtgørelsens § 1), meddeles samtidig opholdstilladelse for yderligere seks måneder efter afsluttet studie med henblik på at søge beskæftigelse her i landet, jf. studiebekendtgørelsens § 5. Der gælder de samme betingelser for retten til at arbejde i den seks måneders jobsøgningsperiode som under studietiden. Hvis udlændingen får tilbudt en fuldtidsstilling, skal der indgives en ny ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse.

Se nærmere i afsnit 3.10.2.4.1. om inddragelse af studieopholdstilladelse på grund af ulovligt arbejde.

3.3.2. Formodningsafslag

Efter studiebekendtgørelsens § 9 kan der ikke gives opholdstilladelse efter §§ 1-4, hvis der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark (formodningsafslag).

Ved vurderingen heraf kan der blandt andet indgå oplysninger om udlændingens uddannelsesmæssige baggrund og sprogkunderskaber, herunder om udlændingen besidder de forudsætninger, der må anses for nødvendige og sædvanlige for at kunne følge det uddannelsesforløb, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, og for i øvrigt at kunne begå sig i det danske samfund, og om det ønskede ophold har en naturlig sammenhæng med udlændingens hidtidige uddannelse, jf. studiebekendtgørelsen § 9, stk. 1, nr. 1.

Som et eksempel herpå **stadfæstede Udlændingenævnet i marts 2013** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse fra september 2012 om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som

studerende i Danmark til en pakistansk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens §§ 1-4. Der fremgik af ansøgningen, at ansøgeren i 2006 afsluttede en Bachelor of Arts fra University of the Punjab, Pakistan, og at ansøgeren i perioden fra 2007 til 2012 havde haft beskæftigelse inden for marketing og som 'Assistant Manager' ved et hotel i hjemlandet. Det fremgik yderligere af ansøgningen, at ansøgeren nu søgte om optagelse på uddannelsen Service Hospitality and Tourism Management ved Zealand Institute of Business and Technology, Campus Køge.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder, at der var en vis formodning for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kunne anses for at være et ønske om at gennemføre et studie ved Zealand Institute of Business and Technology, Campus Køge, men at ansøgeren ønskede at tage længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren under interviewet på ambassaden ikke kunne redegøre for det konkrete indhold af det studie, som ansøgeren ønskede at studere på i Danmark. **Ydermere tillagde Udlændingenævnet det en vis betydning**, at ansøgeren ikke kendte til indholdet af ansøgerens optagelsesbrev. **Udlændingenævnet tillagde det yderligere betydning**, at ansøgeren i 2010 havde ansøgt om opholdstilladelse i Sverige, men havde fået afslag, og at ansøgeren havde forespurgt om muligheden for at få job i Danmark efter afsluttet uddannelse. **Udlændingenævnet havde sluttelig tillagt det en vis betydning**, at ansøgeren havde fået kendskab til studiet gennem ansøgerens storebroder, som bor i Danmark med hele sin familie, og som ansøgeren havde til hensigt at bo sammen med under studieopholdet i Danmark. ÅB/2013/54.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om udlændingens tidligere ansøgninger om ophold i Danmark eller i det øvrige Schengenområdet, herunder navnlig ansøgninger om asyl eller ansøgninger om familiesammenføring med herboende personer, jf. studiebekendtgørelsen § 9, stk. 1, nr. 2.

Til illustration kan nævnes, at **Udlændingenævnet i marts 2013 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, til en kinesisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at der var en vis formodning for, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark som studerende på en AP Degree uddannelse (Academy Profession Degree – en videregående akademi-/voksenuddannelse) i Leadership and Management ved Zealand Institute of Business and Technology (ZIBAT), Campus Køge, ikke kunne anses at være, at ansøgeren ønskede at gennemføre uddannelsen, men at formålet måtte anses for at være et

ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren forud for den aktuelle ansøgning havde søgt ind på tre forskellige uddannelser inden for en periode på knap fire et halvt år, og at ansøgeren alene havde gennemført den ene af disse uddannelser, som var et adgangsgivende kursus. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke sås at være nogen naturlig sammenhæng mellem ansøgerens valg af uddannelser i henholdsvis Kina og Danmark, idet ansøgeren tidligere havde gennemført en videregående uddannelse i Kina med ”major” i Public Utilities Management vedrørende styring af offentlige forsyninger som vand, elektricitet og offentlig transport, og i Danmark havde gennemført et adgangsgivende kursus i General Computer Programming Skills, hvorefter ansøgeren ikke gennemførte uddannelsen AP Degree i Advanced Computer Programme, som han havde fået opholdstilladelse til. I stedet søgte ansøgeren om opholdstilladelse som studerende på AP Degree uddannelsen i Multimedia Design and Communication i Danmark, og endelig ved den aktuelle ansøgning søgte ansøgeren om opholdstilladelse som studerende på en AP Degree uddannelse i Leadership and Management ved ZIBAT, Campus Køge, der er en etårig voksen-/efteruddannelse inden for ledelse rettet mod folk med arbejds erfaring, som ønsker elementære redskaber til ledelse og styring, herunder opnåelse af kundskaber, der er med til at sikre faglig og personlig udvikling af ens medarbejdere. ERH/2013/5.

Til yderligere illustration henvises til, at **Udlændingenævnet i november 2013 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, til en kinesisk statsborger. Det fremgik af sagen, at ansøgeren i april 2009 blev meddelt endeligt afslag på ansøgning om familiesammenføring med sin herboende fader, og at ansøgeren i september 2010 blev meddelt opholdstilladelse som studerende i Danmark på en toårig uddannelse ved Erhvervsakademiet Lillebælt.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder, at der var en vis formodning for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning ikke var et ønske om at gennemføre et studie i Danmark, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren forud for ansøgningen havde været tilmeldt en toårig uddannelse i Danmark i hele den normerede studietid, og at der ikke forelå dokumentation for ansøgerens studieaktivitet i den periode, hvor ansøgeren havde været tilmeldt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren først søgte om opholdstilladelse til en ny uddannelse, efter at uddannelsesinstitutionen, hvor ansøgeren først havde været tilmeldt et studie, havde orienteret Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om, at ansøgeren var udmeldt, og at ansøgeren først ansøgte om opholdstilladelse på baggrund af en ny uddannelse på tidspunktet, hvor ansøgeren burde have afsluttet den først tilmeldte uddannelse. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at ansøgeren i april 2008 havde søgt om familiesammenføring i Danmark med sin herboende fader, at ansøgeren var godt 17 år på an-

søgningstidspunktet for hendes første studieopholdstilladelse, og at ansøgerens fader i forbindelse med ansøgerens ansøgning havde vedlagt en samtykkeerklæring, hvoraf det fremgik, at han mente, at han bedre kunne passe ansøgeren i Danmark. ÅB/2013/55.

Der er ikke tale om en udtømmende opregning af, hvilke forhold der kan lægges vægt på ved vurderingen af, om der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark, men derimod er med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark, eller er med henblik på at arbejde uden tilladelse dertil.

3.4. Medfølgende familie

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, kan få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 m.

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af studier på en videregående uddannelse og praktikanter, jf. udlændingelovens § 9 i og § 9 k kan endvidere få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 n.

Udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 m og § 9 n er fritaget for kravet om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7.

3.4.1. Retsregler for medfølgende familie på baggrund af beskæftigelse

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-6, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor.

Følgende fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 m (lovforslag L 104 af 12. marts 2011, punkt 13.2.5.):

”Efter gældende praksis omfatter begrebet »medfølgende familiemedlemmer« som altovervejende udgangspunkt alene hovedpersonens ægtefælle, registrerede partner eller faste samlever samt hovedpersonens mindreårige børn, og det stilles som betingelse, at familien bor samlet på fælles bopæl her i landet. Rent undtagelsesvis kan andre familiemedlemmer – efter en konkret vurdering af samtlige faktiske omstændigheder i sagen, herunder samfundets interesse i at sikre sig hovedpersonens erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige kvalifikationer – få opholdstilladelse.”

3.4.2. Retsregler for medfølgende familie til en studerende

Efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Der meddeles ikke opholdstilladelse som medfølgende familie til en studerende, der er i jobsøgningsperioden af sin opholdstilladelse. Såfremt den medfølgende familie har fået opholdstilladelse under studieperioden, vil den dog fortsat være gyldig i de seks måneder, som jobsøgningsperioden udgør.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at medfølgende familie til en studerende, der er i jobsøgningsperioden af sin opholdstilladelse, ikke kan meddeles opholdstilladelse, kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i oktober 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie (registreret partner), jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1, til en statsborger fra Kina.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som medfølgende registreret partner til sin partner, der havde opholdstilladelse som studerende i Danmark. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende partner, der var meddelt opholdstilladelse som studerende i Danmark for en periode på to år og seks måneder, inklusiv seks måneders jobsøgningsperiode, på tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse var i sin jobsøgningsperiode. Der kan ikke meddeles opholdstilladelse som medfølgende familie til en studerende, der er i jobsøgningsperioden, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som medfølgende registreret partner til sin herboende partner. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgningen var indgivet, før jobsøgningsperioden indtrådte, og at den herboende partner på tidspunktet for styrelsens afgørelse stadig studerede på sin uddannelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet der ikke var dokumentation for, at den herboende partner havde indgivet en ansøgning om forlængelse af sin studieopholdstilladelse. I øvrigt skal betingelserne for at meddele opholdstilladelse som medfølgende familie være opfyldt på afgørelsestidspunktet. ÅB/2013/56.

3.4.3. Betingelser

Ved fast samliv og længerevarende samliv forstås som udgangspunkt et samliv af mindst halvandet års varighed på samme adresse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorledes et samliv skal fortolkes, kan nævnes **Udlændingenævnets hjemvisning i juni 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende samlelever, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1, jf. § 9 i, stk. 1, til en russisk statsborger. Ansøgeren og hendes partner – der ligeledes var russisk statsborger, men havde opholdstilladelse som studerende i Danmark – havde ikke boet sammen i de seneste halvandet til to år forud for indgivelse af ansøgningen grundet igangværende studier i hver sit land, men de havde dog boet sammen i et år og elleve måneder forud for ansøgerens partners indrejse i Danmark. I adskillelisesperioden havde de opretholdt kontakten og besøgt hinanden jævnligt.

Udlændingenævnet fandt, at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ikke i tilstrækkeligt omfang havde begrundet, hvorfor det forhold ikke kunne føre til, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse som medfølgende samlelever. **Udlændingenævnet fandt**, at det efter en konkret og individuel vurdering måtte være muligt for samlevende at opretholde samlivet til trods for, at partnerne ikke er samlevende i perioden umiddelbart forud for ansøgningens indgivelse, men dog har dokumenteret, at de tidligere har været samlevende i halvandet til to år forud for ansøgningens indgivelse. I vurderingen af, om samlivet stadig er reelt og aktuelt, vil længden af adskillelsen, årsagen til adskillelsen – herunder om der er tale om sagligt begrundede forhold – og karakteren af det opretholdte samliv navnlig indgå. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren havde fremsendt yderligere dokumentation for, at ansøgeren og hendes partner havde været samlevende i hjemlandet i en periode på omkring to år forud for, at hendes partner flyttede til Danmark for at studere. Ansøgeren havde efterfølgende besøgt sin partner fire til fem gange i Danmark frem til ansøgningens indgivelse, hvilket var dokumenteret i form af stempler i pas for tre af besøgene, ligesom det i et vist omfang var dokumenteret, at ansøgerens partner havde besøgt ansøgeren i hjemlandet flere gange. Det var endvidere dokumenteret ved stempler i pas og flybilletter, at ansøgeren og hendes partner havde været på fælles ferie to gange, og at ansøgeren og hendes partner havde kommunikeret jævnligt pr. e-mail med hinanden, mens de boede hver for sig. Ansøgeren havde endvidere fremsendt dokumentation for, at ansøgeren havde færdiggjort sit studium i hjemlandet umiddelbart inden ansøgningens indgivelse, hvilket ifølge ansøgeren var en af grundene til, at ansøgeren ikke tidligere havde kunnet følge med sin partner til Danmark. ERH/2013/36.

Det er en betingelse for at meddele opholdstilladelse til den medfølgende familie, at familien kan forsørge sig selv og skal bo samlet i Danmark.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om en samlet bopæl, er **Udlændingenævnets stadfæstelse i oktober 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afslag på forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familie, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, til en statsborger fra Cameroun med opholdstilladelse efter greencardordningen.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen om ægteparrets samliv på fælles adresse ikke var opfyldt henset til, at det fremgik af Det Centrale Personregister, at ægteparret var registreret på to forskellige adresser, og at ægteparret ikke havde haft fælles adresse siden ansøgerens indrejse i Danmark i december 2012. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det ikke var tilstrækkeligt at dokumentere selve indgåelsen af ægteskabet, da dette ikke i sig selv dokumenterede et fælles samliv på fælles bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at betingelsen om at være registreret på samme adresse i Det Centrale Personregister var et fast krav, at dette ikke kunne fraviges selv under henvisning til, at ægteparret havde oplyst, at de var samlevende, uden at dette fremgik af Det Centrale Personregister. ÅB/2013/57.

Som et eksempel på, at det alene er hovedpersonen, som kan få sit mindreårige barn med til Danmark, kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i november 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie (barn), jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1, til en statsborger fra Nigeria.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familie til hovedpersonens ægtefælle i medfør af udlændingelovens § 9 n, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var under 18 år på ansøgningstidspunktet, og at der hverken forelå dokumentation for, at hovedpersonen besad den fulde forældremyndighed over ansøgeren, eller at ansøgerens biologiske moder havde givet tilladelse til, at ansøgeren måtte bo i Danmark. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere en vis betydning**, at hovedpersonen ikke havde fremlagt en verificeret farvekopi af ansøgerens fødselsattest, og at den fremlagte fødselsattest var en kopi, der sås at være udstedt ganske kort tid forud for ansøgerens indrejse. Det var indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at hovedpersonen havde fremlagt en skriftlig erklæring fra High Court of Justice, Nigeria, hvoraf det fremgik, at hovedpersonen var den biologiske fader til ansøgeren, og at han var eneansvarlig for ansøgerens opvækst. **Udlændingenævnet fandt** imidlertid ikke, at denne skriftlige erklæring var tilstrækkelig dokumentation for, at hovedpersonen var i besiddelse af den fulde forældremyndighed over ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at ansøgerens biologiske moder ved erklæring af december 2012 havde givet samtykke til, at ansøgeren kunne tage på juleferie i Danmark. Dette indikerede efter Udlændingenævnets opfattelse, at hovedpersonen og ansøgerens biologiske moder havde fælles forældremyndighed over ansøgeren, hvorefter det krævedes, at ansøgerens biologiske moder gav samtykke til, at ansøgeren kunne flytte til Danmark for at bo hos hovedpersonen og dennes ægtefælle. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at hovedpersonens ægtefælle i 2010 igangsatte en adoptionsproces, da Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå dokumentation for, at adoptionen var endelig og godkendt af den relevante myndighed i Nigeria. Det forhold, at hovedpersonen til støtte for ansøgningen blandt andet havde anført, at det ikke havde været muligt at få kontakt til ansøgerens biolo-

giske moder, og at ansøgerens bedstemoder på grund af helbredsmæssige årsager ikke længere var i stand til at tage sig af ansøgeren i hjemlandet, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med interviewet på ambassaden havde oplyst, at hun boede hos sin bedstemoder, og at det i forbindelse med visumansøgningen var muligt at få kontakt med ansøgerens biologiske moder. ÅB/2013/58.

Hvis hovedpersonen er meddelt opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, anses forsørgelseskravet som udgangspunkt for at være opfyldt. For udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, gælder der dog et supplerende selvforsørgelseskrav, jf. § 9 a, stk. 3, 2. pkt.

Den udenlandske studerende skal kunne dokumentere, at den pågældende er i stand til at forsørge sin familie under opholdet i Danmark. Den udenlandske studerende skal dokumentere, at den pågældende råder over 25.200 kr. for hvert medfølgende familiemedlem. Familien må ikke modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, som f.eks. kontanthjælp.

3.5. Au pair

Efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, kan der efter ansøgning meddeles opholdstilladelse til en udlænding med henblik på et au pair-ophold her i landet.

Opholdstilladelse som au pair blev frem til ændringslov nr. 418 af 12. maj 2012 meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

De nugældende regler på au pair-området og deres baggrund fremgår af lovforslag L 104 af 2. marts 2012, hvor man endvidere kan finde en beskrivelse af reglerne forud for lovændringen.

Praksis for meddelelse af opholdstilladelse som au pair tager udgangspunkt i Europarådets overenskomst af 24. november 1969 (au pair-konventionen).

Formålet med et au pair-ophold er, at udlændingen kan forbedre sine sproglige og faglige kundskaber samt udvide sin kulturelle horisont ved at opnå et bedre kendskab til Danmark. Såfremt der foreligger en formodning for, at ansøgeren ikke vil opnå et sprogligt eller kulturelt udbytte af au pair-opholdet, vil ansøgeren blive meddelt afslag på ansøgningen om opholdstilladelse.

Au pair er taget fra fransk og betyder ”på lige vilkår”, hvilket vil sige, at au pair-personen kan bo hos en værtsfamilie med børn under 18 år på lige fod med resten af familiens medlemmer.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgninger om opholdstilladelse som au pair, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne.

Udlændingenævnet fandt, at et au pair-ophold ikke kunne anses for at være en naturlig forlængelse af ansøgerens hidtidige livsforløb, og at ansøgeren derfor ikke kunne formodes at have til hensigt at opnå en kulturel udveksling i overensstemmelse med au pair ordningens formål. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde gennemført uddannelsen Bachelor of Science in Business Administration samt at hun efter at have afsluttet sin uddannelse havde arbejdet inden for sit fag i tre år. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der forelå en sammenhæng mellem ansøgerens uddannelsesmæssige baggrund og den stilling, som hun havde bestredet i tre år, hvorfor ansøgeren ikke kunne formodes at ville opnå en kulturel udveksling under au pair-opholdet.

ÅB/2013/59.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kunne anses at være et ønske om at udvide ansøgerens kulturelle horisont samt at forbedre ansøgerens sproglige og faglige kundskaber. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse var 28 år gammel, at ansøgeren havde afsluttet en fireårig Bachelor of Science in Commerce, og at ansøgeren siden februar 2007 havde haft tre ansættelser som henholdsvis regnskabsmedarbejder, kontomedarbejder og bogholder. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke forelå en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair-ophold og ansøgerens hidtidige livsforløb. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren måtte antages at være så godt etableret i hjemlandet, at et au pair-forløb ikke kunne anses som en naturlig forlængelse af det hidtidige livsforløb, og at ansøgeren derfor ikke kunne formodes at have til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair-ordningens ånd. ÅB/2013/60.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en ægyptisk statsborger. Ansøgeren havde oplyst i ansøgningen, at hun havde afsluttet ni års grundskole, tre års gymnasium, en fireårig Bachelor of Commerce samt en Post Graduate Diploma

in Hospital Administration. Ansøgeren havde ansøgt om opholdstilladelse som au pair hos en herboende ukrainsk statsborger, der arbejdede som læge i Danmark, og som ansøgeren havde lært at kende i Kairo via sin broder. Ansøgeren havde endvidere oplyst, at hun ønskede at opnå en kandidatgrad i hospital management under au pair-opholdet i Danmark. Den Danske Ambassade i Kairo gennemførte et interview med ansøgeren, hvoraf det fremgik, at ansøgeren kunne blive praktikant ved det hospital, hvor værtsmoderen arbejdede som læge, og at værtsmoderen ville hjælpe ansøgeren med at få undervisning inden for hospital management på hospitalet.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair til ansøgeren, idet flere momenter i sagen talte for, at ansøgeren ikke ville få et tilfredsstillende udbytte af opholdet, og at formålet med ansøgerens indrejse i Danmark ikke var at opleve et au pair-ophold. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren selv havde oplyst, at hun ønskede at opnå en kandidatgrad i Danmark, og at hun ønskede at være praktikant på et hospital under opholdet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgerens broder arbejdede i Danmark som læge, og at ansøgeren havde lært værtsmoderen at kende i Cairo gennem sin broder, talte for en formodning for, at formålet med ansøgningen var et ønske om at opnå længerevarende ophold i Danmark. ÅB/2013/61.

3.5.1. Krav og vilkår

Au pair-ordningen er underlagt en del krav og vilkår, som herunder gengives i uddrag.

Au pair-personen og værtsfamilien skal indgå en skriftlig kontrakt, som udfyldes i forbindelse med ansøgningen i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

Au pair-personen skal som udgangspunkt være fyldt 17 år, men endnu ikke være fyldt 30 år på ansøgningstidspunktet. Au pair-personen må som udgangspunkt ikke være gift, tidligere have været gift eller aktuelt være samlevende eller have børn, da det anses for uforeneligt med au pair-ordningens formål.

Som eksempel på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse som au pair, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 j, stk. 1, jf. § 26, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne.

Udlændingenævnet konstaterede, at ansøgerens opholdstilladelse beroede på urigtige oplysninger, hvorfor den kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 j, stk. 1. Udlændinge-

nævnet lagde vægt på, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde anført, at hun ikke havde børn, og at Den Norske Ambassade i Manila efterfølgende havde oplyst, at ansøgeren havde et barn i hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 26. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at der ikke forelå oplysninger omkring sådanne personlige forhold hos ansøgeren, herunder helbredsmæssige forhold, der ville kunne bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke ville skulle inddrages under henvisning dertil. ÅB/2013/62.

Der vil ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair, hvor et eller flere momenter i sagen taler for, at ansøgeren ikke vil få et tilfredsstillende udbytte af et au pair-ophold, og/eller at formålet med indrejsen i Danmark ikke er at opleve et au pair-ophold, medmindre konkrete omstændigheder vedrørende den pågældendes forhold rykker ved denne formodning.

Ved vurderingen heraf lægges der blandt andet vægt på: ansøgerens sprogkundskaber, idet ansøgeren skal kunne forstå og tale et rimeligt dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk; ansøgerens almene uddannelse, idet ansøgeren som udgangspunkt bør have gennemført skolegang svarende til 9. klassetrin; ansøgerens øvrige baggrund og opvækst; sammenhængen med ansøgerens hidtidige livsforløb; og ansøgerens begrundelse for at komme til Danmark som au pair, herunder om der forinden er knyttet en tæt forbindelse mellem ansøgeren og værtsfamilien.

Som eksempel på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgang om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en filippinsk statsborger. Ansøgeren havde oplyst i ansøgningen, at han på ansøgningstidspunktet havde afsluttet seks års grundskole, fire års gymnasium og to års erhvervsuddannelse, samt at han talte sprogene tagalog/filippinsk og engelsk. Den Norske Ambassade i Manila, Filippinerne, foretog ved ansøgningens indgivelse et interview med henblik på en vurdering af ansøgerens engelske sprogkundskaber. Den Norske Ambassade oplyste efterfølgende om, at ansøgeren ikke kunne besvare spørgsmålene på engelsk, og at ansøgningsskemaet var stemplet ”interview failed” to gange. Da ansøgeren blev foreholdt ambassadens vurdering af, at han ikke havde bestået sprogrøven, svarede ansøgeren på tagalog/filippinsk, at det var okay, og at han accepterede beslutningen. Den Norske Ambassade oplyste ved Udlændingenævnets telefoniske henvendelse, at ambassaden havde forsøgt at gennemføre et nyt interview med ansøgeren med en anden medarbejder på ambassaden, men at ansøgeren ikke havde bestået sprogrøven. Den Norske Ambassade oplyste endvidere, at ambassaden havde stillet simple engelske spørgsmål, men at ansøgeren hverken kunne forstå spørgsmålene eller svare på engelsk.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens uddannelse og øvrige baggrund, at ansøgeren ikke i fornødent omfang ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt eller kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. ÅB/2013/63.

Au pair-personen skal modtages i en familie med mindreårige børn, og au pair-personen må som udgangspunkt ikke være i familie med eller have samme nationalitet som et eller flere medlemmer af værtsfamilien.

Som eksempel på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Sri Lanka. Ansøgeren havde på ansøgningstidspunktet afsluttet 11 års skolegang og talte tamil og engelsk. Ansøgeren var i hjemlandet blevet interviewet i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse, og af referatet fra interviewet fremgik det, at ansøgeren besad meget svage engelske sprogkunderskaber og end ikke var i stand til at besvare de på engelsk stillede simple spørgsmål. Det fremgik endvidere af sagen, at værtsfaderen og værtsmoderen var tidligere srilankanske statsborgere, og at de havde svært ved at tale engelsk, hvorfor de foretrak en au pair fra hjemlandet.

Udlændingenævnet fandt, at der forelå en vis formodning for, at en ansøger, der søger om opholdstilladelse som au pair hos en værtsfamilie, hvor mindst et af familiemedlemmerne er eller oprindeligt har været af samme nationalitet som au pair-personen, ikke vil få et tilfredsstillende sprogligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgerens modersmål var tamil, at ansøgeren havde meget svage engelske kundskaber, at værtsfamilien havde svært ved at kommunikere på engelsk, og at der efter det oplyste blev talt tamil i værtsfamiliens hjem. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren efter det oplyste havde påbegyndt engelskundervisning, og at værtsfamilien havde planlagt, at ansøgeren skulle lære dansk under opholdet i Danmark. ERH/2013/52.

Au pair-personen skal foruden kost og logi modtage et fast månedligt minimumsbeløb i lommepenge, som minimum skal udgøre brutto 3.200 kr. (2013 niveau). Au pair-personen deltager som modydelse i de huslige pligter (for eksempel rengøring, tøjvask, madlavning, børnepasning) i minimum tre og maksimalt fem timer om dagen, maksimalt seks dage om ugen.

Au pair-personen skal have mindst en hel fridag hver uge og i øvrigt have fritid nok til at følge sprogkurser, udvikle sig fagligt og kulturelt samt mulighed for at dyrke sin religion.

Au pair-personen skal indtage en familiær stilling i værtfamilien, jf. ”på lige vilkår”, og må alene udføre opgaver i relation til daglig husførelse og børnepasning hos værtsfamilien. Ansættelsen betragtes i udlændingeretlig sammenhæng ikke som et arbejde, men ansættelsen betragtes som et normalt arbejdsgiver/lønmodtagerforhold i forbindelse med de danske skatteregler og ferielovgivning.

Mindst én forælder i værtsfamilien skal som udgangspunkt være dansk statsborger. Dette udgangspunkt fraviges, når værtsfamilien er EU-statsborgere, der har bopæl i Danmark, eller udlændinge med længerevarende ophold i landet.

Værtfamiliens bolig skal udover et beboelsesrum til au pair-personen indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum per to personer, som i Det Centrale Personregister er registreret på bopælen. Værtfamilien skal sørge for, at au pair-personen bliver til- og frameldt folkeregisteret og sygesikringen.

Som eksempel på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Uganda. Det fremgik ved opslag i Den Offentlige Informationsserver (OIS), som indeholder oplysninger fra Bygnings- og Boligregistret (BBR-registret), at værtsfamiliens bolig var 94 m², og at boligen bestod af fire værelser. Det fremgik endvidere ved opslag i Det Centrale Personregister, at der på værtsfamiliens adresse var registreret en værtsmoder og fire børn. Værtsmoderen havde til støtte for klagen anført, at hun sov sammen med et af børnene, at de øvrige tre børn samlet optog to værelser, og at ansøgeren således ville have sit eget værelse i boligen.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen om, at en au pair skal have sit eget værelse i værtsfamiliens bolig stillet til rådighed, og at boligen herudover som minimum skal indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum per to personer, som er registreret på adressen, ikke kunne anses for opfyldt.

Udlændingenævnet fandt således, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair i Danmark efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1. ÅB/2013/64.

Værtfamilien er forpligtet til at tegne en arbejdsskadeforsikring, en fritids- og ulykkesforsikring samt en forsikring, der dækker hjemtransport i tilfælde af au pair-personen død, alvorlig sygdom eller ulykke.

3.5.2. Varighed og opsigelse

Et au pair-ophold kan højst vare 24 måneder, jf. § 25, stk. 8, i udlændingebekendtgørelsen, dog ikke længere end kontrakten. Kommer au pair-personen fra et ophold hos en anden familie i Danmark, kan au pair-personen kun være hos den nye værtsfamilie i den resterende del af de 24 måneder.

Som eksempel på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ud fra tidligere ophold som au pair ved to forskellige familier måtte anses for at have haft fornøden mulighed for personlig udvikling, herunder at lære det danske sprog og lære om dansk kultur, hvorfor ansøgeren ikke ville kunne opnå tilstrækkelig læring og personlig udvikling ved endnu et au pair-ophold i landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet havde opholdt sig i Danmark i samlet 20 måneder hos to forskellige familier, og at ansøgeren således havde opnået kendskab til dansk sprog, kultur og samfundsforhold. Ansøgerens nye værtsfamilie havde til støtte for klagen anført, at ansøgeren ikke havde været au pair i alle de 24 måneder, som ansøgerens opholdstilladelse som au pair var udstedt til, og at ansøgeren derfor måtte have ret til at benytte sig af de resterende måneder. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse i 20 måneder på ansøgningstidspunktet og dette uanset, om ansøgeren reelt havde benyttet sig af opholdstilladelsen som au pair. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at en midlertidig opholdstilladelse som au pair meddeles i en afmålt periode til en bestemt navngiven familie, og at denne opholdstilladelse ikke kan overføres til en ny familie uden fornøden tilladelse fra udlændingemyndighederne. ÅB/2013/65.

Både au pair-personen og værtsfamilien kan opsiges kontrakten med to ugers varsel eller med øjeblikkelig virkning, hvis der sker alvorlig misligholdelse af kontrakten, eller hvis der er andre tvungne omstændigheder. En opsigelse af kontrakten vil medføre, at au pair-personens opholdstilladelse inddrages.

3.6. Praktikanter

Efter udlændingelovens § 9 k, stk. 1, kan en udlænding i uddannelsesmæssigt øjemed efter ansøgning få opholdstilladelse med henblik på at være praktikant her i landet.

Praksis på området er beskrevet i bemærkningerne til § 9 k i ændringslov nr. 418 af 12. maj 2012, der trådte i kraft den 15. maj 2012. Bestemmelsen er en videreførelse af tidligere praksis.

Arbejdstilladelse til praktikanter, der har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 k, stk. 1, meddeles efter udlændingebekendtgørelsens § 34, stk. 2.

Ansøgeren skal være fyldt 18 år, men må ikke være fyldt 35 år på ansøgningstidspunktet. Dette øvre alderskrav på 35 år gælder imidlertid ikke for lægepraktikanter.

Praktikopholdet skal have til formål at supplere ansøgerens allerede påbegyndte eller afsluttede uddannelse i hjemlandet. Praktikopholdet skal således have en faglig og tidsmæssig tilknytning til ansøgerens påbegyndte eller erhvervede uddannelse i hjemlandet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor der ikke forelå tilstrækkelig tidsmæssig tilknytning, kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i november 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som praktikant, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, til en statsborger fra Ukraine.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå en tilstrækkelig tidsmæssig sammenhæng mellem ansøgerens uddannelse og det tilbudte praktikophold, og at praktikopholdet ikke kunne anses at have til formål at supplere ansøgerens uddannelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en opholdstilladelse som praktikant er betinget af blandt andet, at praktikopholdet skal have en naturlig sammenhæng til udlændingens påbegyndte eller erhvervede uddannelse i hjemlandet, at ansøgeren afsluttede sin uddannelse i juni 2005, og at han først indgav ansøgning om praktikophold i Danmark i december 2012 – mere end syv år efter afslutningen af uddannelsen. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke forelå en naturlig tidsmæssig sammenhæng mellem ansøgerens uddannelse afsluttet i 2005, og ansøgerens ønsker i 2012/2013 om at supplere denne uddannelse med et praktikophold i Danmark. ÅB/2013/66.

Graden af faglig sammenhæng mellem ansøgerens uddannelse og de arbejdsopgaver, som praktikstedet har tilbudt, ses illustreret i **Udlændingenævnets stadfæstelse i oktober 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som landbrugspraktikant, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, til en statsborger fra Ukraine. Ansøgeren havde i Ukraine gennemført uddannelsen Mechanization and Electrification of Agriculture, som omhandlede fag inden for blandt andet teknik, mekanik og elektronik, herunder betjening og vedligeholdelse af landbrugsmaskiner, reparation af maskiner og udstyr samt mekanisme- og maskinteori. Praktikstedet drev malkekvæg- og planteavlslandbrug, og havde oplyst, at malkekvægsproduktion i Danmark i høj grad er mekaniseret og automatiseret, hvorfor praktikanten ville opnå en detaljeret viden om maskiner og

inventar i et moderne kvæghold, som formentlig ville være svær at opnå i Ukraine. Det fremgik af praktikstedets praktikgodkendelse, at praktikstedet var godkendt som praktikplads for elever under uddannelse inden for landbrug med speciale i husdyr.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå en sådan sammenhæng mellem ansøgerens landbrugsuddannelse og det tilbudte praktikophold, at praktikopholdet kunne anses for at have til formål at supplere ansøgerens uddannelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens arbejdsopgaver primært ville bestå i traktorkørsel, klargøring og vedligeholdelse, høst af foderafgrøder, bygninger og inventar, dræning og vanding, fodring, daglig pasning, malkning, afregninger og hygiejne, og at ansøgerens uddannelse Mechanization and Electrification of Agriculture, hvor hovedvægten af fagene omhandlede landbrugsmaskiner og dertilhørende mekanik, ikke kunne anses for at have en faglig sammenhæng med arbejdsopgaverne ved praktikstedet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at praktikstedet ikke var godkendt til at udbyde praktikpladser inden for specialet jordbrugsmaskinfører, hvorfor praktikstedet ikke kunne tilbyde en praktisk uddannelse inden for ansøgerens speciale. **Udlændingenævnet lagde ydermere vægt på**, at uanset om praktikstedet i altovervejende grad er mekaniseret og automatiseret, beskæftigede praktikstedet sig primært med kvægavl. Der kunne således ikke fraviges fra betingelsen om, at der skulle foreligge en overensstemmelse mellem landbrugspraktikantens uddannelsesmæssige baggrund og praktikstedets produktion. ÅB/2013/67.

Der kan endvidere henvises til praktikantsager om faglig tilknytning, hvor der i forbindelse med klagesagens behandling er indtrådt nova, herunder **Udlændingenævnets hjemvisning i november 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som landbrugspraktikant, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, til en statsborger fra Ukraine. Ansøgeren var af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering meddelt afslag på opholdstilladelse som praktikant under henvisning til, at der ikke forelå en naturlig faglig sammenhæng mellem ansøgerens uddannelse ”Laboratory assistant for chemical-biological analysis, Recorder of measurements and goods” og opholdet som praktikant ved et dansk landbrug, idet ansøgerens arbejdsopgaver ved det danske landbrug var beskrevet som fordring, reproduktion samt håndtering af dyr og avl.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgeren i forbindelse med klagen til Udlændingenævnet fremsendte dokumentation for at have skiftet uddannelsesretning til ”farming”. **På denne baggrund hjemviste Udlændingenævnet sagen til fornyet behandling** i Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering med henblik på, at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i første instans kunne vurdere, hvorvidt betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse som praktikant i medfør af udlændingelovens § 9 k, nu var opfyldt. ÅB/2013/68.

Praktikstedet skal i uddannelsesmæssig henseende være egnet til at modtage ansøgeren. Hvis der ikke udstedes praktikpladsgodkendelse inden for det pågældende erhvervsområde, skal der fremsendes en redegørelse med oplysninger om det faglige forløb for praktikopholdet, om hvem der superviserer ansøgeren under forløbet, og om hvorvidt virksomheden har erfaringer med praktikanter/elever. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering kan som supplement indhente oplysninger fra relevante faglige organisationer.

Praktikstedets specialegodkendelse inden for landbrug kan i nogle sager anses som udtryk for, om der foreligger en tilstrækkelig faglig sammenhæng. Som eksempel herpå kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i november 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som praktikant, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, under henvisning til, at ansøgerens igangværende kandidatuddannelse i Ukraine inden for landbrug hovedsageligt bestod af fag inden for mekanik, teknik og vedligeholdelse af landbrugsmaskiner, og at Fællesudvalget for Landbrugsuddannelser havde vurderet, at praktikpladsen ikke var godkendt som egnet til at modtage praktikanter med speciale som Jordbrugsmaskinfører.

Udlændingenævnet fandt, at den ukrainske ansøger ikke kunne gives opholdstilladelse som praktikant i medfør af udlændingelovens § 9 k, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der efter Udlændingenævnets opfattelse ikke fandtes en sådan faglig sammenhæng mellem ansøgerens igangværende uddannelse i hjemlandet og det tilbudte praktikophold, at praktikopholdet kunne anses for at have til formål at supplere ansøgerens påbegyndte uddannelse i hjemlandet. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at hans speciale var ”Machinery, Processes and Equipment for Farming”, at landbruget i Danmark var mekaniseret, og at ansøgeren havde haft fag, der havde relevans for praktikopholdet. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det ønskede praktiksted ikke var godkendt som værende egnet til at modtage praktikanter med speciale som Jordbrugsmaskinfører, og at praktikstedet hovedsageligt beskæftigede sig med kvægavl. ÅB/2013/69.

Som eksempel på en hjemvisning på grund af nova under henvisning til, at praktikstedet i klagen har præciseret praktikantens arbejdsopgaver, kan nævnes **Udlændingenævnets hjemvisning i august 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som praktikant i en designvirksomhed, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, til en statsborger fra Sydkorea. Ansøgeren havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse som praktikant ved en dansk designvirksomhed på baggrund af en afsluttet bacheloruddannelse inden for industrielt design og en afsluttet masteruddannelse inden for design. I ansøgningen var ansøgerens arbejdsopgaver som praktikant beskrevet som blandt andet ”find new suppliers, wrote product specifications, communicate with suppliers”. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde meddelt ansøgeren afslag på

ansøgningen under henvisning til, at der måtte være tale om en ordinær ansættelse, og at den tilbudte praktik derfor ikke kunne have et uddannelsesmæssigt øjemed.

Udlændingenævnet fandt, at afgørelsen ikke kunne stadfæstes henset til, at der på afgørelsestidspunktet forelå nye oplysninger vedrørende ansøgerens arbejdsopgaver i virksomheden, og at arbejdsopgaverne var præciseret til at omfatte blandt andet udarbejdelse af tekniske tegninger på baggrund af afdøde/nulevende arkitekter, udfærdigelse af detaljerede procesdiagrammer for produktionen samt case-opgaver. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at praktikopholdets formål var at opnå et indgående kendskab til udvikling af designprodukter af træ, idet praktikanten tidligere primært havde beskæftiget sig med materialerne stål og plastik. **Udlændingenævnet hjemviste herpå afgørelsen** til fornyet behandling i Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. ÅB/2013/70.

Løn- og ansættelsesforhold skal derudover være sædvanlige efter de til enhver tid gældende overenskomster for praktikanter. Praktikopholdet kan i nogle tilfælde være ulønnet, og i så fald skal ansøgeren dokumentere, at han/hun råder over midler svarende til taksten for Statens Uddannelsesstøtte på ansættelsestidspunktet.

Kortvarige kurser kan ikke sidestilles med en uddannelse, og kan derfor ikke danne grundlag for et praktikophold i Danmark. Dette gælder, selvom kurset har bestået af fag, som kan være relevante for det ønskede praktikophold.

Som eksempel på uddannelsesforløb, som kan danne grundlag for et praktikforløb, kan nævnes **Udlændingenævnets hjemvisning i maj 2013** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som landbrugspraktikant, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, til en statsborger fra Ukraine. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse som praktikant under henvisning til, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse i Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ikke havde opnået studiemæssige meritter, idet ansøgeren i juli 2012 påbegyndte uddannelsen ”Farmer” og allerede indgav ansøgningen i august 2012. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering fandt endvidere, at uddannelsen ikke kunne sidestilles med et egentligt uddannelsesforløb, da uddannelsen var kortvarig, og at ansøgeren således ikke kunne anses for at have påbegyndt eller erhvervet en egentlig kompetencegivende uddannelse i hjemlandet, hvorfor ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som praktikant ikke kunne imødekommes.

Udlændingenævnet lagde i afgørelsen vægt på, at ansøgeren i forbindelse med klagen havde fremsendt yderligere dokumentation for uddannelsesforløbet, hvoraf uddannelsens varighed på fire til fem år fremgik, og at ansøgeren kunne dokumentere at have gennemført den teoretiske del af ”Farmer”-uddannelsen. **Udlændingenævnet hjemviste derfor sagen til fornyet behandling** i Sty-

relsen for Fastholdelse og Rekruttering med henblik på, at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i første instans kunne vurdere, hvorvidt ansøgeren nu opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse som praktikant, jf. udlændingelovens § 9 k. ÅB/2013/71.

3.7. Religiøse forkyndere

Efter udlændingelovens § 9 f, kan der meddeles opholdstilladelse til religiøse forkyndere, missionærer, eller personer, der skal virke inden for et religiøst trossamfund.

Ved en religiøs forkynder forstås en udenlandsk forkynder, der her i landet skal forkynde et religiøst budskab.

Ved en missionær forstås en udlænding, der her i landet skal udbrede en bestemt religion eller tro med tilknytning til et herværende trossamfund.

Ved en udlænding, der skal virke inden for et religiøst samfund, forstås nonner og munke, der traditionelt alene virker internt i et ordenssamfund og ikke virker hverken som forkynder eller missionær. Det er en betingelse, at udlændingens virke har et religiøst sigte. En udlænding, der alene skal varetage praktiske eller administrative opgaver, falder uden for bestemmelsen.

Desuden stilles der en række supplerende betingelser, herunder bl.a. krav om dokumentation for tilknytning til folkekirken eller et godkendt eller anerkendt trossamfund, forholdsmæssighed mellem trossamfundets størrelse og antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter bestemmelsen, jf. § 9 f, stk. 2, samt krav om en bestået danskprøve inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen, jf. § 9 f, stk. 4.

For en udtømmende gennemgang af de supplerende betingelser, herunder i forhold til medfølgende familie, henvises der til udlændingelovens § 9 f, stk. 2-7.

Opholdstilladelse efter § 9 f, stk. 1, kan efter praksis og som udgangspunkt alene forlænges indtil en samlet varighed på kumulativt tre år.

Herudover kan opholdstilladelse til en religiøs forkynder efter § 9 f, stk. 1, nr. 1, der under opholdet er meddelt vielsesbemyndigelse, dog forlænges uden øvre tidsbegrænsning.

Udlændingenævnet har 2013 truffet en enkelt afgørelse vedrørende udlændingelovens § 9 f, stk. 4.

Udlændingenævnet stadfæstede således i februar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens 9 f, stk. 1, nr. 2, til en statsborger fra Nigeria. Ansøgeren, der er født i 1981 i Nigeria, blev i december 2011 meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark som religiøs missionær tilknyttet et godkendt trossamfund. Ved meddelelsen af opholdstilladelsen blev ansøgeren vejledt om, at forlængelse af opholdstilladelsen var betinget af, at ansøgeren senest seks måneder fra meddelelsen af opholdstilladelsen bestod en indvandringsprøve i dansk og danske samfundsforhold (indvandringsprøven). Udlændingestyrelsen vejledte endvidere om afholdelsen af denne prøve og tilmelding hertil. Indvandringsprøven skulle således være bestået senest i juni 2012. Udlændingestyrelsen meddelte i august 2012 ansøgeren afslag på forlængelse af opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 4, da prøven ikke var bestået. Ansøgeren forsøgte at bestå prøven i august 2012, men dumpede, hvorpå han bestod prøven i september 2012. Der blev under klagen henvist til, at ansøgeren var blevet misinformeret af sin bopælskommune om, at den for en forlængelse krævede indvandringsprøve var lig med den ordinære danskuddannelses modul 1, og at ansøgerens trossamfund intet kendskab havde til den indførte indvandringsprøve.

Udlændingenævnet fandt, at grundlaget for forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse ikke var til stede, idet ansøgeren ikke inden juni 2012 bestod indvandringsprøven. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren skulle være blevet misinformeret af sin bopælskommune om, at den for en forlængelse krævede indvandringsprøve var lig med den ordinære danskuddannelses modul 1, og at ansøgerens trossamfund intet kendskab havde til den indførte indvandringsprøve, ikke kunne føre til ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på blandt andet**, at ansøgeren sammen med meddelelsen af sin opholdstilladelse i december 2011 blev vejledt om indvandringsprøven, herunder fristen for aflæggelsen heraf og hos hvem, prøven skulle aflægges, og at ansøgeren ikke inden for den stillede frist havde bestået denne prøve. FAM/2013/112.

3.8. Afvisning af indgivelse af ansøgning for børn/ægtefæller

En ansøgning om familiesammenføring kan afvises efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 21 og § 9 c, stk. 6, hvis udlændingen f.eks. ikke har lovligt ophold på ansøgningstidspunktet, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning under behandling. Det vil skulle vurderes, om en ansøgning bør tillades indgivet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser.

Såfremt en ansøgning om familiesammenføring afvises i henhold til ovennævnte bestemmelser, betyder det, at Udlændingestyrelsen ikke realitetsbehandler ansøgningen, hvorfor ansøgeren må udrejse og henvises til eventuelt at indgive en ny ansøgning fra hjemlandet.

Udgangspunktet er dog, at en ansøgning om ægtefællesammenføring eller familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan indgives her i landet, såfremt der er tale om en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark i medfør af en opholdstilladelse, et visum eller et visumfrit ophold, medmindre der er særlige grunde, der taler herimod.

De særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil f.eks. være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis ansøgeren allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om.

Såfremt der er tale om en udlænding, der ikke har lovligt ophold i Danmark, en udlænding, der har fået fastsat en udrejsefrist, eller en udlænding, der har en anden ansøgning under behandling, kan en ansøgning ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende reference, og hvor ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold her i landet, hvorfor ansøgningen afvistes, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en ansøgning om ægtefællesammenføring til en statsborger fra Vietnam, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 21. Ansøgeren havde i oktober 2012 søgt om at kunne indgive ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab her i landet. Ansøgerens visum til Schengenområdet var udløbet fire dage før indgivelsen af ansøgningen. Ansøgerens ægtefælle (den herboende ægtefælle) havde et herboende mindreårigt særbarn, som boede hos den herboende ægtefælle. Der forelå ikke oplysninger om, hvorvidt særbarnet havde samvær med dets anden biologiske forælder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, idet ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse ikke havde lovligt ophold i Danmark. Udlændingenævnet fandt endvidere, at ansøgningen ikke kunne tillades indgivet under hensyn til, at ansøgerens ægtefælle havde et herboende mindreårigt særbarn, idet der ikke forelå oplysninger om, hvorvidt særbarnet havde samvær med dets anden biologiske forælder, hvorfor ansøgerens ægtefælle ikke var forhindret i at rejse ud af landet sammen med ansøgeren. FAM/2013/66.

Som eksempler på afgørelser, hvor en mindreårig udlænding havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder, og hvor ansøgningen

blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold her i landet, hvorfor ansøgningen afvistes, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en ansøgning om familiesammenføring fra en mindreårig tyrkisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Ansøgeren indgav i 2007 som otte-årig ansøgning om familiesammenføring med sin herboende fader. Ansøgeren blev i november 2007 meddelt afslag på denne ansøgning. I november 2008 indgav ansøgeren på ny ansøgning om familiesammenføring med sin herboende fader i Danmark. I november 2009 blev ansøgeren af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på denne ansøgning og blev i den forbindelse pålagt at udrejse i december 2009. I maj 2010 stadfæstede det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2009, og ansøgeren blev i den forbindelse pålagt at udrejse af Danmark straks. I september 2011 opretholdt Københavns Byret det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelse fra maj 2010, og i februar 2012 stadfæstede Østre Landsret denne afgørelse. I august 2012 indgav ansøgeren på ny ansøgning om opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, med henvisning til sin herboende fader. I december 2012 afviste Udlændingestyrelsen at behandle ansøgerens ansøgning under henvisning til, at denne blev det indgivet under ansøgerens ulovlige ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Til støtte for klagen blev anført blandt andet., at ansøgeren havde gået i dansk skole i knap fem år, at ansøgeren havde venner og fritidsinteresser her i landet, og at ansøgerens moder boede i Tyrkiet og ikke magtede at tage sig af ansøgeren.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, idet ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse ikke havde lovligt ophold i Danmark. Udlændingenævnet fandt endvidere, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning skulle tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren havde opholdt sig ulovligt i Danmark siden december 2009, hvorfor ansøgeren ikke kunne antages at have haft en berettiget forventning om at kunne indgive ansøgning om familiesammenføring her i landet. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren senest indrejste i Danmark i en alder af 10 år, og at ansøgerens moder havde været på tre visumophold i Danmark under ansøgerens ophold her i landet. Udlændingenævnet fandt det således ikke uproportionalt at henvise ansøgeren til at indrejse i Tyrkiet for dér at indgive ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2013/72.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en ansøgning om familiesammenføring fra en mindreårig tyrkisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Ansøgeren indgav i 2007 som otteårig ansøgning om familiesammenføring med sin herboende fader. Ansøgeren blev i marts 2008 meddelt afslag på denne ansøgning, og i august 2008 stad-

fæstede det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved ansøgeren blev pålagt at udrejse straks. I juli 2009 indgav ansøgeren på ny ansøgning om familiesammenføring med sin herboende fader, og i februar 2010 blev ansøgeren meddelt afslag på denne ansøgning. Ansøgeren blev i den forbindelse pålagt at udrejse af Danmark senest i marts 2010. I maj 2010 stadfæstede det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration Udlændingestyrelsens seneste afgørelse og pålagde i den forbindelse ansøgeren at udrejse af Danmark straks. I februar 2012 opretholdt Københavns Byret det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelse fra maj 2010. I august 2012 indgav ansøgeren sin seneste ansøgning om familiesammenføring i Danmark med henvisning til sin herboende fader, og i december 2012 afviste Udlændingestyrelsen at tage ansøgningen under behandling under henvisning til, at den blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Til støtte for klagen blev det anført blandt andet, at ansøgeren havde gået i dansk skole i knap tre år, at ansøgeren havde hele sin omgangskreds og venner her i landet, at ansøgerens moder havde boet i Tyrkiet og nu boede i Schweiz, og at hun var uden midler.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, idet ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse ikke havde lovligt ophold i Danmark. Udlændingenævnet fandt endvidere, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning skulle tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren havde opholdt sig ulovligt i Danmark siden marts 2010, hvorfor ansøgeren ikke kunne antages at have haft en berettiget forventning om at kunne indgive ansøgning om familiesammenføring her i landet. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren senest indrejste i Danmark i en alder af 11 år, og at der til sagen var fremlagt dokumentation for ansøgerens moders opholdssted i Tyrkiet. Udlændingenævnet fandt det således ikke uproportionalt at henvise ansøgeren til at indrejse i Tyrkiet for dér at indgive ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2013/73.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at en ansøgning om opholdstilladelse – på trods af at ansøgeren havde lovligt ophold på ansøgningstidspunktet – ikke burde tillades indgivet her i landet, da der forelå særlige grunde, der talte herimod, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en ansøgning om familiesammenføring fra en libanesisk statsborger. Ansøgeren blev i september 2012 meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren og dennes herboende ægtefælle ikke opfyldte tilknytningsskravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7, og under henvisning til, at den herboende reference havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5. Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013

Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2012. I august 2013 indgav ansøgeren på ny ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. Vedlagt ansøgningen var bl.a. dokumentation for, at den herboende reference senest i juli 2013 havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse – på trods af, at ansøgeren havde lovligt ophold i Danmark på ansøgningstidspunktet – ikke burde tillades indgivet her i landet, da særlige grunde talte herimod. Udlændingenævnet fandt endvidere, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgningen burde tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Udlændingestyrelsen i september 2012 meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse under henvisning til de på ansøgningstidspunktet gældende regler, idet ansøgeren og dennes ægtefælle ikke opfyldte det dagældende tilknytningskrav og under henvisning til de gældende regler, idet ansøgerens ægtefælle inden for de sidste tre år havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, og at Udlændingenævnet i februar 2013 stadfæstede disse afgørelser. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at det i forbindelse med ansøgerens seneste ansøgning var dokumenteret, at ansøgerens ægtefælle senest i juli 2013 havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik. Udlændingenævnet fandt således, at de forhold, der begrundede Udlændingestyrelsens afslag som stadfæstet af Udlændingenævnet i februar 2013, ikke havde ændret sig i en sådan grad, at der var grundlag for, at ansøgerens seneste ansøgning burde tillades indgivet her i landet. Det forhold, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde tre fællesbørn født i henholdsvis 2003, 2004 og 2011, der indrejste i Danmark i 2011, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til børnenes alder og længden af deres ophold i Danmark. ÅB/2013/74.

Med vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, sigtes navnlig til EMRK artikel 8 om hensynet til familiens enhed, herunder om det må anses for uforholdsmæssigt, at en ansøger skal afvente resultatet af sin ansøgning i udlandet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at Danmarks internationale forpligtelser kunne tilsige, at en ansøgning burde tillades indgivet her i landet, på trods af, at ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet **omgjorde i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning efter udlændingelovens § 9, stk. 21.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgningen skulle tillades indgivet her i landet henset til, at den herboende ægtefælle havde oplyst at have et 5-årigt særbarn, at den herboende ægtefælle havde regelmæssigt samvær med sit særbarn samt delt forældremyndighed, og at særbarnet opholdt sig 14 dage og 14 nætter i en periode på 28 dage hos den herboende ægtefælle. Udlændingenævnet fandt

således, at det var bedst i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser at tillade ansøgningen indgivet i Danmark. FAM/2013/37.

3.8.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning på erhvervs- og studieområdet m.v.

Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark er – for så vidt angår erhvervs- og studiesagerne² – reguleret i indtil flere paragraffer i udlændingeloven, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4 (erhverv), § 9 i, stk. 2 (studerende), § 9 j, stk. 2 (au pair), § 9 k, stk. 2 (praktikant og volontør), § 9 l, stk. 2 (working holiday), § 9 m, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse) og § 9 n, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med studie- eller praktikantopholdstilladelse).

3.8.1.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af erhverv

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 1. pkt., kan en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 og 6, kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a³, § 4 b⁴ eller § 5, stk. 2⁵, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6⁶, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f⁷ eller 9 i-9 n⁸, og hvis ingen særlige grunde taler herimod.

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 2. pkt., kan en udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6.

Det fremgår af lovforarbejderne (lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, afsnit 6.1.2.) til loven, at særlige grunde, der kan tale imod, at ansøgningen kan indgives her i landet, kan være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse. Ansøgningen skal afvises, hvis udlændingen klart ikke er kvalificeret til det job, der henvises til i ansøgningen, eller

² Forstået bredt som alle de sager, der kan påklages til Udlændingenævnet fra Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, herunder erhverv, studie, au pair, m.v.

³ Udlændingelovens §§ 1-3 a, omhandler skandinaviske statsborgere (§ 1), udlændinge omfattet af EU-reglerne i forhold til ophold i indtil 3 måneder (§ 2), udlændinge med opholdsret i et andet Schengenland (§ 2 a og § 2 b), udlændinge fritaget for visum (§ 3) og udlændinge med opholdsret som følge af et nationalt visum (§ 3 a).

⁴ Udlændingelovens § 4 b omhandler udlændinge, der i særlige tilfælde har fået deres ret til ophold her i landet i medfør af §§ 2-3 a forlænget.

⁵ Udlændingelovens § 5, stk. 2, er en bemyndigelsesbestemmelse for justitsministeren til at fastsætte regler om fritagelse for opholdstilladelse for visse børn under 18 år.

⁶ Udlændingelovens § 6 omhandler udlændinge omfattet af EU-reglerne.

⁷ Udlændingelovens §§ 7 og 8 omhandler asyl, § 9 omhandler familiesammenføring, § 9 a omhandler erhverv, § 9 b omhandler humanitær opholdstilladelse, § 9 c omhandler ganske særlige grunde, § 9 d omhandler opholdstilladelse til visse tidligere danske statsborgere, § 9 e omhandler opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien og § 9 f omhandler religiøse forkyndere.

⁸ Udlændingelovens § 9 i omhandler studerende, § 9 j omhandler au pair, § 9 k omhandler praktikanter og volontører, § 9 l omhandler working holiday, § 9 m omhandler medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med erhvervsopholdstilladelse, og § 9 n omhandler medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med studieopholdstilladelse, en praktikantopholdstilladelse eller en volontøropholdstilladelse.

der i øvrigt er grund til at antage, at aftalen eller tilbuddet om job er proforma. Det vil også tale imod at tillade ansøgningen indgivet, hvis ansøgeren allerede har fået afslag på det, der ansøges om. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold eller har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, ikke indgives her i landet, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 3. pkt. Bestemmelsen er absolut og betyder, at der ikke er nogle særlige grunde, der kan bevirke, at en ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse kan indgives her i landet, hvis udlændingen ikke har lovligt ophold eller har fået fastsat en udrejsefrist.

Som et eksempel på afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afvisning af indgivelse af en udlændings ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse som kok, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4, til en statsborger fra Vietnam. **Udlændingenævnet stadfæstede** endvidere Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser om afvisning af indgivelse af udlændingens medfølgende families ansøgninger om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens 9 m, stk. 2.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at når der er fastsat en udrejsefrist, kan en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 1-4 og 6, ikke indgives her i landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ultimo juni 2012 inddrog ansøgerens opholdstilladelse og i den forbindelse fastsatte en udrejsefrist til medio september 2012, og at ansøgeren ansøgte om en ny opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, knap en uge, før udrejsefristen udløb. Der var således allerede fastsat en udrejsefrist på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgerens ægtefælle og to børns ansøgninger indgivet samme dag om opholdstilladelse som medfølgende familie til ansøgeren ikke kunne indgives og blive behandlet her i landet, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ultimo juni 2012 inddrog den medfølgende families opholdstilladelser og i den forbindelse fastsatte en udrejsefrist til medio september 2012, og at familien ansøgte om ny opholdstilladelse knap en uge, før udrejsefristen udløb. Der var således allerede fastsat en udrejsefrist på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at familiens ansøgninger skulle tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at børnene alene havde opholdt sig her i landet i knap fire år på tidspunktet for styrelsens afgørelser. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der var truffet afgørelse om afvisning både for moderen og for børnene, som alle forud herfor havde fået fastsat en udrejsefrist. Familien kunne således udrejse sammen. På den baggrund

kunne det ikke føre til en ændret vurdering, at det var anført, at ansøgerens børn var velintegrerede i det danske samfund, at de ikke havde tilknytning til skolesystemet i Vietnam, og at det efter det anførte ville medføre psykiske gener for børnene at udrejse og efterfølgende muligvis rejse tilbage til Danmark. ÅB/2013/75.

3.8.1.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier

Efter udlændingelovens § 9 i, stk. 2, kan en ansøgning efter § 9 i, stk. 1, kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af nærmere angivne bestemmelser i udlændingeloven. Efter § 9 i, stk. 2, 1. pkt., skal ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, kun kunne indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller §§ 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod.

Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det, jf. § 9 i, stk. 2, 2. pkt.

Ved formuleringen om, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet her i landet, er der navnlig sigtet til ansøgninger om familiesammenføring, hvor det på baggrund af en umiddelbar vurdering ikke kan afvises, at der er et beskyttelsesværdigt familieliv, som er omfattet af EMRK artikel 8.

Som et eksempel på afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse som studerende kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afvisning af indgivelse af en udlændings ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 2, til en statsborger fra Tyrkiet. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse som studerende her i landet, jf. udlændingelovens § 9 i, stk.2.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at udlændinge, der har fået en afgørelse med en udrejsefrist, kun kan indgive ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Det gælder, selvom udrejsefristen ikke er udløbet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i februar 2013 havde meddelt ansøgeren afslag på en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse og i den forbindelse havde fastsat en

udrejsefrist til ultimo marts 2013, og at ansøgeren forsøgte at indgive en ny ansøgning om opholdstilladelse som studerende primo marts 2013. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke tilsagde, at ansøgeren skulle tillades at indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark. På den baggrund kunne det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i forbindelse med klagen havde anført blandt andet, at ansøgeren havde boet i Danmark siden 2007, at han var i gang med en gymnasial uddannelse i Danmark, som han forventede at afslutte to måneder senere, og at han mente at have overholdt lovreglerne ved at have indgivet ansøgningen 21 dage før udrejsefristens udløb. ÅB/2013/76.

3.9. Tidsbegrænset opholdstilladelse

Udlændingelovens bestemmelser om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse - også kaldet permanent opholdstilladelse - er senest blevet ændret ved lov nr. 572 af 18. juni 2012. De nye regler gælder for alle ansøgninger indgivet fra og med den 1. juli 2012.

Udlændingenævnet har i 2013 i visse sager truffet afgørelse efter både de tidligere gældende regler og de nugældende regler. Dette har været tilfældet, hvor ansøgningen om tidsbegrænset opholdstilladelse er indgivet forud for den 1. juli 2012.

Tidsbegrænset opholdstilladelse meddeles i henhold til udlændingelovens § 11, stk. 1-16. Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, kan der bl.a. meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, når en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst fem år og i hele perioden har haft opholdstilladelse i medfør af nærmere angivne bestemmelser. Det er endvidere en betingelse, at der ikke er grundlag for at inddrage udlændingens nuværende opholdstilladelse. Derudover stilles der en række supplerende betingelser for, at der kan meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse.

Der vil kunne dispenseres fra de supplerende betingelser, hvis det f.eks. følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention. Derudover findes der en række dispensationsgrunde for særlige grupper af udlændinge, herunder f.eks. unge, der er mellem 18 og 19 år på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet har i 2013 haft anledning til at tage stilling til en række af de betingelser, der stilles for at meddelelse tidsbegrænset opholdstilladelse.

3.9.1. Forfalden gæld til offentlige myndigheder – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4

En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, før eventuel forfalden gæld til det offentlige er tilbagebetalt. Dog kan en udlænding meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse på trods af forfalden gæld til det offentlige, hvis den manglende afvikling af gælden skyldes, at der er givet henstand med gælden. Det er dog samtidig en forudsætning, at gælden ikke overstiger 100.000 kr.

Følgende typer gæld er omfattet, jf. bemærkningerne til Lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, afsnit 4.2.1.3:

- 1) tilbagebetalingspligtige ydelser efter lov om social service eller lov om aktiv socialpolitik,
- 2) børnebidrag, der er udbetalt forskudsvis af det offentlige efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag,
- 3) daginstitutionsbetaling,
- 4) tilbagebetaling af for meget udbetalt boligstøtte, jf. § 47 i lov om individuel boligstøtte
- 5) tilbagebetaling af boligtilskudslån, og
- 6) skatter og afgifter, medmindre skatte- eller afgiftsrestancen skyldes forhold, der ikke kan lægges an-
søgeren til last.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til kravet om ingen forfalden gæld til det offentlige, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Iran. Ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Danmark i november 2001 som ægtefællesammenført. Ansøgeren indgav i august 2012 en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark og oplyste i den forbindelse at have gæld til det offentlige på 12.000 kr. I slutningen af august 2013 udgjorde gælden 2.184 kr., og ansøgeren havde en afdragsordning, hvorefter ansøgeren hver måned afdrog på gælden med 1.000 kr.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren efter det oplyste havde gæld til det offentlige, og at det forhold, at ansøgeren havde en afdragsordning, ikke kunne føre til et andet resultat, idet ansøgeren ikke herved var meddelt henstand, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4. FAM/2013/83.

3.9.2. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5

En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i 3 år forud for det tidspunkt, hvor udlændingen indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, og ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Bestemmelsen svarer således til udlændingelovens § 9, stk. 5.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, til en statsborger fra Iran. Den pågældende var oprindeligt meddelt midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 3. Den pågældende indgav i september 2012 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen modtog i januar 2013 oplysninger fra kommunen om, at den pågældende havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik siden oktober 2012.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, om, at en ansøger ikke må have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil ansøgeren vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke var opfyldt. FAM/2013/43.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en irakisk statsborger. Ansøgeren var i 2004 meddelt midlertidig opholdstilladelse som familiesammenført i medfør af den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 3, som senest var blevet forlænget indtil 2015. Ansøgeren indgav i november 2012 en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren havde blandt andet i perioden fra oktober 2010 til februar 2011 modtaget cirka 40.000 kr. efter lov om aktiv socialpolitik § 25, hvilket ansøgeren frasagde sig i marts 2011, idet ansøgeren overfor kommunen oplyste, at ansøgeren ville søge om tidsubegrænset opholdstilladelse. Om baggrunden for modtagelsen af ydelser har ansøgeren oplyst, at disse blev modtaget, idet ansøgeren var arbejdsløs, og at ansøgerens ægtefælle var taget tilbage til hjemlandet for at passe sin fader, hvorfor ægtefællen ikke kunne bidrage til at forsørge ansøgeren.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren havde modtaget offentlig hjælp inden for de seneste tre år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse, og at der ikke i sagen var oplyst om forhold, som kunne føre til en fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at modtagelsen af offentlig hjælp skyldtes ansøgerens manglende mulighed for selvforsørgelse, der var begrundet i blandt andet ansøgerens ægtefælles forhold. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren selv overfor kommunen frasagde sig kontanthjælp med henblik på at søge om tidsubegrænset opholdstilladelse, og at ansøgeren derfor var bekendt med, hvilken betydning modtagelsen af ydelser kunne have for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. ÅB/2013/77.

3.9.3. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7

En udlænding kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter de nugældende regler, hvis udlændingen har bestået en Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Efter de tidligere gældende regler var der et krav om bestået prøve i Dansk 2.

En oversigt over prøver på et tilsvarende eller højere niveau end Prøve i Dansk 1 fremgår på www.nyidanmark.dk: <http://www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/permanent-ophold/proeve-i-dansk-1.htm>.

Det er en betingelse, at udlændingen har afsluttet og bestået en egentlig danskprøve, idet de godkendte danskprøver har karakter af en eksamen og derfor ikke kan erstattes af enkelte modultests eller standpunktskarakterer.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til sprogkravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens tidligere gældende § 11, stk. 4, nr. 7 (krav om bestået Prøve i Dansk 2), til en irakisk statsborger. Ansøgeren led af skizofreni, og det blev til sagen oplyst, at der var sammenhæng mellem ansøgerens diagnose og hans neurokognitive vanskeligheder, herunder hans funktionelle IQ, samt at der ikke umiddelbart var udsigt til forbedring af hans funktionelle IQ.

Udlændingenævnet fandt på den baggrund, at det måtte anses for bedst stemmende overens med Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, at fravige kravet om bestået danskprøve, jf. den tidligere gældende udlændingelovs § 11, stk. 12. FAM/2013/14.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en irakisk statsborger. Ansøgeren var i 2006 meddelt midlertidig opholdstilladelse som familiesammenført i medfør af den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 1, som senest var blevet forlænget indtil juli 2014. Ansøgeren indgav i november 2012 en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren, som led af PTSD, havde bestået modul 2 af danskuddannelse 2, og hans niveau var af sprogcenteret vurderet til at svare til modul 4 af danskuddannelse 2. Ansøgeren havde fra 2009 til 2012 i perioder været i arbejdsmarkedspraktik samt i skånejob.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at de godkendte danskprøver har karakter af en eksamen, og at de derfor ikke kan erstattes af de enkelte modultests, der aflægges løbende under danskundervisning. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at der ikke var grundlag for at fravige betingelsen i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 14, under henvisning til, at ansøgerens PTSD-lidelse ikke kunne anses for at være af en så alvorlig karakter, at ansøgeren måtte anses for omfattet af FN's handicapkonvention. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde fulgt danskundervisning, ligesom ansøgeren havde været henholdsvis i arbejdsmarkedspraktik og i skånejob, og at ansøgeren derfor ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var udelukket fra på et senere tidspunkt at kunne bestå Prøve i Dansk 1. ÅB/2013/78.

3.9.4. Beskæftigelse og uddannelsesmæssige krav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8

Det er et krav for at kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har haft ordinær beskæftigelse, udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed eller været under uddannelse i Danmark i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Beskæftigelseskravet kan opfyldes ved såvel fuldtidsbeskæftigelse som ved deltidsbeskæftigelse af et vist omfang, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5.

En udlænding, som har haft fuldtidsbeskæftigelse i form af mindst 30 timers beskæftigelse om ugen her i landet i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, opfylder således beskæftigelseskravet. Det er således ikke en betingelse, at der har været uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse i 3 år.

Fuldtidsbeskæftigelse og deltidsbeskæftigelse kan kombineres således, at perioder med fuldtidsbeskæftigelse kan suppleres af perioder med deltidsbeskæftigelse.

Ansættelsesforhold i udlandet, hvor en udlænding har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed af ansættelsesforholdet, dog højst med 2 år, jf. § 11, stk. 5, nr. 3.

Uddannelse er nærmere beskrevet i § 11, stk. 6. Uddannelsen omfatter f.eks. afsluttede gymnasiale uddannelser og erhvervsuddannelser opnået her i landet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 1.

En videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS), jf. § 11, stk. 6, nr. 2. Det betyder, at optagelse på en videregående uddannelse – det vil sige en lang videregående uddannelse, en professionsbacheloruddannelse, en erhvervsakademiuddannelse, en videregående kunstnerisk uddannelse eller en anden videregående uddannelse – som udbydes på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, ved beregningen af kravet om 3 års beskæftigelse eller uddannelse inden for de seneste 5 år indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.

Uddannelsesforløb i udlandet som led i en videregående uddannelse her i landet, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet, dog højst med 1 år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til beskæftigelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en religiøs forkynder. Ansøgeren, som er filippinsk statsborger, var i januar 2007 blevet meddelt midlertidig opholdstilladelse som religiøs forkynder i medfør af udlændingelovens § 9 f, som senest var blevet forlænget indtil januar 2015. Udlændingestyrelsen havde i august 2012 meddelt afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse både efter de på ansøgningstidspunktet gældende regler og efter de tidligere gældende regler for tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren hverken opfyldte beskæftigelseskravet efter det ene eller det andet regelsæt.

Udlændingenævnet fandt det ikke dokumenteret, at ansøgeren opfyldte beskæftigelseskravet. Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde vedlagt en arbejdsgivererklæring, hvoraf det fremgik, at ansøgeren siden 2006 havde arbejdet 37 timer om ugen, hvilket ikke blev understøttet af de ligeledes til ansøgningen vedlagte lønsedler, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde arbejdet 0-38 timer om måneden og fået udbetalt en løn, der modsvarede de beskedne antal arbejdstimer. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det ikke alene på baggrund af en arbejdsgivererklæring kunne lægges til grund, at ansøgeren havde arbejdet 37 timer om ugen, da de fremsendte lønsedler ikke

dokumenterede, at ansøgeren havde haft en arbejdstid, der kunne sidestilles med ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller ordinær deltidsbeskæftigelse. FAM/2013/19.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Kina. Ansøgeren blev i 2005 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren havde inden for de sidste fem år blandt andet gennemført et grundforløb til en erhvervsrettet uddannelse samt startet i skolepraktik. Ansøgeren havde ikke dokumenteret at have gennemført et relevant hovedforløb.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde blandt andet vægt på**, at grundforløb alene kan indgå i beregningen af en udlændings samlede uddannelse, hvis udlændingen efterfølgende har gennemført et relevant hovedforløb. ÅB/2013/79.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Kina, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren blev i 2002 meddelt opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som medfølgende ægtefælle til en studerende. I 2006 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som studerende efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. I august 2010 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie til en person med erhvervstilladelse. Ansøgeren indgav i juli 2012 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren har under sit ophold blandt andet fuldført en videregående uddannelse fra september 2005 til august 2010. Udlændingestyrelsen meddelte i januar 2013 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse havde opfyldt kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, om at have været under uddannelse eller i beskæftigelse i mindst tre år inden for de seneste fem år. Det fremgår dog af ordlyden af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, at udlændingen skal have været under uddannelse eller i beskæftigelse i mindst tre år inden for de seneste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse. Efter ordlyden er der således tale om en løbende fem-årig periode frem til afgørelsestidspunktet. På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse opfyldte ansøgeren ikke kravet om at have været under uddannelse eller i beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år, og Udlændingestyrelsen meddelte derfor ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren opfyldte heller ikke kravet på Udlændingenævnets afgørelsestidspunkt. Udlændingenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. FAM/2013/68.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en ansøger fra Somalia, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren blev i 2002 meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 2. Ansøgeren havde siden 2008 modtaget undervisning på VUC.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren alene havde deltaget i enkeltfagsundervisning. Udlændingenævnet bemærkede, at enkeltfag og kurser ikke kan medregnes efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. 11, stk. 6, nr. 1, at det alene er uddannelsesforløb, hvor en ansøger har færdiggjort en gymnasial uddannelse eller erhvervsuddannelse, som indgår i beregningen af beskæftigelseskravet, og at et endnu ikke afsluttet uddannelsesforløb, hvor der alene er bestået enkelte fag, således ikke kan medregnes. ÅB/2013/80.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra USA. Ansøgeren blev i 2005 meddelt opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, som ægtefællesammenført. Udlændingestyrelsen havde i juni 2013 meddelt ansøgeren afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse både efter de på ansøgningstidspunktet gældende regler og de på afgørelsestidspunktet gældende regler for tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren hverken opfyldte beskæftigelseskravet efter det ene eller det andet regelsæt. Ansøgeren havde ikke været i beskæftigelse eller under uddannelse inden for de sidste fem år forud for afgørelsestidspunktet. Ansøgeren var sygdomsramt.

Udlændingenævnet fandt det ikke dokumenteret, at ansøgerens helbredsmæssige problemer var af en sådan karakter og af et sådant omfang, at beskæftigelseskravet burde fraviges hverken efter det ene eller det andet regelsæt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren ville være afskåret fra at kunne opfylde beskæftigelseskravet på et senere tidspunkt eventuelt i form af ikke fysisk hårdt arbejde. ÅB/2013/81.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, nr. 8, til en statsborger fra Kosovo. Ansøgeren havde i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse fra oktober 2012 over for Udlændingestyrelsen oplyst, at han i perioden fra 2009 til juni 2012 var ansat i 12½ timer om ugen, og at han siden oktober 2012 var ansat i 50 timer om måneden, idet han agerede som hjælper og støtteperson for sin ægtefælle, som var psykisk syg. Ansøgeren forventede dog, at hans ægtefælle i fremtiden ville få det bedre, således at han i fremtiden ville kunne komme i fuldtidsarbejde.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, idet han efter egne oplysninger var ansat på deltid med et timeantal på under 15 timer om ugen. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, (Lovforslag nr. L 180 fremsat den 26. april 2012, afsnit 3.5.2) følger, at udlændinge, som har haft deltidsbeskæftigelse i form af 15 til 30 timers beskæftigelse om ugen her i landet i 5 år forud for meddelelsen af tidsbegrænset opholdstilladelse, opfylder beskæftigelseskravet. Det til sagen oplyste om, at ansøgeren grundet hans ægtefælles helbredsmæssige forhold arbejdede på deltid, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der herved ikke var oplyst om forhold, som kunne føre til, at ansøgeren på et senere tidspunkt ikke ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. FAM/2013/85.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Filippinerne. Ansøgeren blev i 2005 meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Udlændingestyrelsen havde i november 2012 meddelt ansøgeren afslag på meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse både efter de på ansøgningstidspunktet gældende regler og de på afgørelsestidspunktet gældende regler for tidsbegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren hverken opfyldte beskæftigelseskravet efter det ene eller det andet regelsæt. Ansøgeren var bosat i Danmark og havde siden 2007 været fuldtidsbeskæftiget i Sverige.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens fuldtidsbeskæftigelse i Sverige i fem år inden for de sidste fem år ikke kunne indgå i beregningen af beskæftigelseskravet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det af ordlyden af de regler der gjaldt på ansøgningstidspunktet, såvel som af bemærkningerne til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010 fremgår, at det er en ufravigelig betingelse for tidsbegrænset opholdstilladelse, at ansøgeren har haft ordinær beskæftigelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af ordlyden af de regler der gjaldt på afgørelsestidspunktet, såvel som af forarbejderne til lov nr. 572 af 18. juni 2012 fremgår, at det er et krav for at få tidsbegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har haft ordinær beskæftigelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt** derfor, at ansøgeren med sin beskæftigelse i Sverige ikke opfyldte beskæftigelseskravet hverken efter det ene eller det andet regelsæt. ÅB/2013/82.

3.9.5. Aktuel beskæftigelse eller uddannelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9

Udover kravet til tre års uddannelse eller beskæftigelse inden for de seneste fem år gælder der efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, tillige et krav om, at ansøgeren fortsat på afgørelsestidspunktet er i beskæftigelse eller under uddannelse.

Følgende fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9 (lovforslag nr. L 180, fremsat den 26. april 2012, under de særlige bemærkninger til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9):

”Efter den foreslåede § 11, stk. 3, nr. 9, er det en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

...

Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet, hvis udlændingen kan godtgøre at være lønmodtager i en uopsagt tidsubegrænset stilling og ikke at arbejde i en virksomhed, som er under likvidation, tvangsopløsning, har anmeldt betalingsstandsning eller er under konkurs, eller hvis udlændingen kan godtgøre at være selvstændig erhvervsdrivende, som ikke er under likvidation, tvangsopløsning, har anmeldt betalingsstandsning eller er under konkurs, eller hvis udlændingen på anden måde kan godtgøre, at udlændingen forventer at være tilknyttet arbejdsmarkedet ved meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingen må antages at være under uddannelse, hvis udlændingen kan godtgøre at være optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution.”

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til kravet til aktuel beskæftigelse eller uddannelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en serbisk statsborger, der i 2007 blev meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, som familiesammenført med sin herboende ægtefælle. Udlændingestyrelsen meddelte i april 2013 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse aktuelt var i beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. Ansøgeren var på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ansat i et løntilskudsjob.

Udlændingenævnet fandt det ikke dokumenteret, at ansøgeren opfyldte beskæftigelseskravet. Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke aktuelt var ansat i en tidsubegrænset stilling, idet han var ansat i et job med løntilskud, og at ansøgeren ikke sås at være under uddannelse på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution. **Udlændingenævnet henviste til**, at det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, at udlændingen kan antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet, hvis udlændingen kan godtgøre at være lønmodtager i en uopsagt tidsubegrænset stilling, og at en udlænding kan antages at være under uddannelse, hvis udlændingen kan godtgøre at være optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution. FAM/2013/51.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en thailandsk statsborger, der i 2007 blev meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, som familiesammenført med sin herboende ægtefælle. Udlændingestyrelsen meddelte i juli 2013 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse aktuelt var under uddannelse på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution eller i beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. Ansøgeren var på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse under uddannelse til social- og sundhedshjælper, som først forventedes afsluttet i marts 2014.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse opfyldte betingelsen om aktuelt at være under uddannelse eller i beskæftigelse. **Udlændingenævnet henviste til**, at det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, at det alene er uddannelser på en videregående uddannelsesinstitution, der kan indgå i forhold til opfyldelse af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det følger af udlændingelovens § 11, stk. 6, at erhvervsuddannelser, hvorunder social- og sundhedshjælperuddannelsen henhører, alene kan indgå i beskæftigelses-/uddannelseskrauet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, hvis uddannelsen er afsluttet. Da ansøgeren således på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse fortsat var under uddannelse til social- og sundhedshjælper, opfyldte ansøgerens uddannelsesforløb ikke kriterierne efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. FAM/2013/48.

3.9.6. Dispensationsadgang for unge mellem 18 og 19 år

Efter udlændingelovens § 11, stk. 10, kan der dispenseres fra beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8 og 9, hvis den unge udlænding søger om tidsubegrænset opholdstilladelse mellem det 18. og 19. år. Det er endvidere en betingelse, at den unge udlænding har været i uafbrudt uddannelse eller i uafbrudt fuldtidsbekæftigelse siden afslutningen af folkeskolen.

Som eksempler på afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 10, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren afsluttede i juni 2011 folkeskolen, hvorefter han i november 2011 påbegyndte et uddannelsesforløb. Ansøgeren var i den mellem-liggende periode volontør på et værksted, hvor han ikke modtog løn for sit arbejde. Ansøgeren ind-

gav i juli 2012 en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i forbindelse med, at han fyldte 18 år.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke var omfattet af de lempeligere regler for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse for unge udlændinge, der indgiver en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse forud for det fyldte 19. år, såfremt udlændingen har været i uafbrudt uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, jf. udlændingelovens § 11, stk. 10. **Udlændingenævnet lagde** herved vægt på, at ansøgeren ikke havde været i uafbrudt uddannelse eller fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, idet ansøgerens volontørstilling på et værksted ikke kunne anses som ordinær fuldtidsbeskæftigelse, da ordinær beskæftigelse skal være aflønnet efter gældende overenskomst eller udført under sædvanlige løn- og ansættelsesforhold. **Udlændingenævnet fandt** endvidere på baggrund sagens oplysninger, herunder ansøgerens egne oplysninger, at ansøgeren ikke havde været i ordinær beskæftigelse eller under uddannelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. FAM/2013/98.

Udlændingenævnet hjemviste i november 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren havde ikke over for Udlændingestyrelsen dokumenteret, at han var omfattet af dispensationsadgangen i udlændingelovens § 11, stk. 10.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren var omfattet af de lempeligere regler for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse for unge udlændinge, der indgiver en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse forud for det fyldte 19. år, såfremt udlændingen har været i uafbrudt uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, jf. udlændingelovens § 11, stk. 10. **Udlændingenævnet lagde** herved vægt på, at ansøgeren til Udlændingenævnet havde indsendt dokumentation for, at han havde været under uddannelse siden afslutningen af folkeskolen. ÅB/2013/83.

3.9.7. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 14

Der kan dispenseres fra betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det. Udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-3, kan der således ikke dispenseres fra.

Det vil skulle afgøres i forhold til hver enkelt bestemmelse, om der er grundlag for at fravige betingelsen i forhold til et handicap/helbredsmæssigt forhold. Såfremt en udlænding på grund af et han-

dicap f.eks. er afskåret fra at opfylde beskæftigelseskravet, vil der således ikke heraf kunne sluttes, at den pågældende f.eks. også skal være fritaget fra danskprøvekravet eller krav om forfalden gæld.

Som eksempel på en afgørelse vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 14, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren, der er tunesisk statsborger, var udsat for en arbejdsulykke i 2009 og pådrog sig dermed et erhvervsevnetab på 65 %. Det fremgik af sagens oplysninger, at en overlæge på en arbejdsmedicinsk afdeling fandt, at ansøgeren hverken på afgørelsestidspunktet eller på et senere tidspunkt ville være i stand til at opfylde beskæftigelseskravet.

Udlændingenævnet fandt på den baggrund, at det måtte anses for bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, at dispensere fra beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. § 11, stk. 14. FAM/2013/73.

3.9.8. Særligt vedrørende flygtninge – udlændingelovens § 11, stk. 15

De udlændinge, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste otte år, og som i hele denne periode har haft opholdstilladelse som flygtninge eller med beskyttelsesstatus, kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, uanset at betingelserne vedrørende henholdsvis gæld til det offentlige, modtagelse af sociale ydelser, beståelse af Prøve i Dansk 1, eller kravet om at være i beskæftigelse eller under uddannelse på tidspunktet, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles jf. § 11, stk. 3, nr. 4, 5 og 7-9, ikke er opfyldt, hvis udlændingen har udvist vilje til integration i det danske samfund.

Som eksempel på en afgørelse vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 15, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Rwanda. Ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Danmark i juli 2004 i medfør af udlændingelovens § 8, og var indrejst i Danmark i april 2005. Udlændingestyrelsen havde i januar 2013 meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse (beskæftigelseskravet).

Udlændingenævnet fandt grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse og fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse under henvisning til beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren siden april 2005 havde boet lovligt i Danmark på baggrund af opholdstilladelsen meddelt efter udlændingelovens § 8, at ansøgeren havde gennemført en gymnasial uddannelse i Danmark, og at ansøgeren på afgørelsestidspunktet var studerende på Københavns Universitet. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund, at ansøgeren var omfattet af persongruppen i udlændingelovens § 11, stk. 15, hvorefter der kan dispenseres fra nogle af betingelserne for tidsbegrænset opholdstilladelse, herunder beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, såfremt udlændingen har boet lovligt her i landet i mindst 8 år og i hele den periode har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, hvis udlændingen har udvist vilje til integration i det danske samfund. FAM/2013/72.

3.10. Inddragelse/nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

3.10.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse, der er meddelt på baggrund af familiesammenføring, og som er meddelt med henblik på varigt ophold for en tidsbegrænset periode, kan forlænges efter ansøgning, hvis betingelserne for familiesammenføring fortsat er opfyldt. Hvis betingelserne for familiesammenføring ikke længere er opfyldt, vil opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget eller blive inddraget.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold således forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, også anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer mv.

Det er en løbende betingelse for opholdstilladelser meddelt på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at ægteskabet består, og at der er fortsat samliv på fælles bopæl. Hvis samlivet ophæves mellem ægtefællerne, vil det skulle vurderes, om opholdstilladelsen skal inddrages eller nægtes forlænget. Det samme gælder, hvis en anden løbende betingelse for opholdstilladelse ikke er opfyldt.

Hvis samlivsophævelsen mellem ægtefællerne skyldes vold udøvet af den ene ægtefælle, skal der tages særlige hensyn til dette i vurderingen. Dette følger af udlændingelovens § 19, stk. 7.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt på grund af samlivsophævelse, og der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19, stk. 6 og § 26, stk. 1, til en ansøger fra Thailand. Ansøgeren, der tidligere havde været au pair i Danmark i perioden fra november 2006 til marts 2008, fraflyttede sin og sin tidligere ægtefælles fælles bopæl i januar 2011 efter ca. halvandet års samliv, og parret blev i maj 2011 skilt. Under sagens behandling i Udlændingenævnet oplyste ansøgeren, at hun siden begyndelsen af 2011 var samlevende med en herboende dansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og hendes ægtefælle ikke længere var samlevende på fælles bopæl på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at hun var separeret fra sin ægtefælle, og at ansøgeren og hendes ægtefælle ikke længere var samlevende. **Endvidere lagde Udlændingenævnet vægt på**, at parret på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse var skilt, og at parret ifølge Det Centrale Personregister ikke boede på samme adresse. **Udlændingenævnet fandt således**, at grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var til stede, hvorfor opholdstilladelsen ikke kunne forlænges uanset længden på knap 7 år af ansøgerens samlede ophold i Danmark og det nye samlivsforhold, samt at der i øvrigt ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen måtte antages at være særligt belastende for ansøgeren. Det forhold, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark som au pair, havde haft selvstændig virksomhed i Danmark og havde påbegyndt en uddannelse i Danmark, kunne ikke føre til et andet resultat. Udlændingenævnet bemærkede, at det forhold, at ansøgeren siden begyndelsen af 2011 havde samlevet med en anden person, ikke kunne føre til, at den opholdstilladelse

delse, der var meddelt på baggrund af ægteskab med ansøgerens tidligere ægtefælle, skulle forlænges. FAM/2013/29.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at en inddragelse af en udlændings opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende, hvorfor udlændingens opholdstilladelse ikke burde inddrages på trods af, at udlændingen havde ophævet samlivet med sin ægtefælle, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en albansk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, jf. § 26, stk. 1. Udlændingen indrejste i Danmark i 2008, indgik ægteskab med en dansk statsborger og meddeltes opholdstilladelse under henvisning hertil. Udlændingen blev kort tid efter ansat i et håndværksfirma og havde efter det oplyste siden været fastansat i denne stilling. Parret, der i 2010 fik et fællesbarn, ophævede samlivet i 2011 efter cirka tre års samliv, og Udlændingestyrelsen inddrog i januar 2012 udlændingens opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at udlændingens tilknytning til arbejdsmarkedet gennem fem år sammenholdt med et – om end begrænset – samvær med fællesbarnet og oplysninger til sagen om, at udlændingen havde modtaget danskundervisning og talte dansk på sin arbejdsplads, indebar, at udlændingen efter en samlet vurdering havde opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at opholdstilladelsen ikke burde inddrages under henvisning til hensynene i udlændingelovens § 26. I Udlændingenævnets vurdering indgik således udlændingens beskæftigelse også efter tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, der under Udlændingenævnets behandling var tillagt opsættende virkning. FAM/2013/47.

Som et andet eksempel på, at Udlændingenævnet har fundet, at en inddragelse af en udlændings opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende, hvorfor udlændingens opholdstilladelse ikke burde inddrages på trods af, at udlændingen havde ophævet samlivet med sin ægtefælle, kan nævnes følgende afgørelse, hvorved betydningen af, at en udlænding har børn i Danmark, som er anbragt uden for hjemmet, og som udlændingen har samvær med, blev vurderet:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en pakistansk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 26, stk. 1. Ansøgeren blev i 2008 meddelt opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført. Opholdstilladelse blev betinget af blandt andet, at ansøgeren samlevede på fælles bopæl med sin ægtefælle. Ansøgeren havde to børn, født henholdsvis i juni 2005 og i december 2010, sammen med sin ægtefælle. I august 2010 ophævede ansøgeren samlivet med sin ægtefælle, idet ansøgeren flyttede på krisecenter sammen med parrets ældste datter. I november 2010 blev parret separeret, og i novem-

ber 2012 blev parret skilt. Ansøgeren havde til sagen anført, at samlivsophævelsen skete som følge af både fysisk og psykisk vold udøvet af hendes ægtefælle mod hende og parrets ældste barn. Ansøgeren havde meldt dette til politiet, men det fremgik af sagen, at politiet indstillede efterforskningen på grund af manglende beviser. I februar 2011 blev parrets yngste barn anbragt uden for hjemmet. I oktober 2011 blev parrets ældste barn ligeledes anbragt uden for hjemmet. Ansøgeren havde løbende haft samvær med sine to børn, og på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var samværet senest fastlagt således, at ansøgeren havde samvær med sine børn hver for sig i en time om måneden med nogle dages mellemrum.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren samlevede med sin ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingenævnet fandt derudover, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgerens ægtefælle havde udøvet fysisk og psykisk vold mod ansøgeren og parrets ældste barn. Udlændingenævnet fandt imidlertid, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, såfremt hun fortsat skulle have mulighed for at udøve samvær med sine børn i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i forbindelse med afgørelsen vægt på**, at ansøgerens mulighed for at gennemføre samværet med sine børn i Danmark ville blive vanskeliggjort i et sådant omfang, at det ville være uforholdsmæssigt byrdefuldt for ansøgeren, såfremt hun henvistes til at udøve samvær med sine børn under besøgsophold. ÅB/2013/84.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, på baggrund af ægteskab, ikke længere var opfyldt, idet ansøgerens ægtefælle var afgået ved døden, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19, stk. 6 og § 26, stk. 1, til en thailandsk ansøger og hendes datter. Ansøgeren og hendes datter indrejste i Danmark i november 2010, og i januar 2011 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse under henvisning til sit ægteskab med en dansk statsborger. Samtidig blev ansøgerens datter på fem år meddelt opholdstilladelse under henvisning til sin moder. I maj 2012 afgik ansøgerens ægtefælle ved døden. Ansøgeren havde under sit ophold i Danmark gået på sprogskole og var påbegyndt en uddannelse som social- og sundhedshjælper. Ansøgerens datter havde under sit ophold i Danmark gået i børnehave og talte flydende dansk. Ansøgerens moder og to søstre var bosiddende i Thailand, og ansøgeren havde kontakt med dem cirka en gang om ugen.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for ansøgerens opholdstilladelse som følge af, at hendes ægtefælle var afgået ved døden, ikke længere var opfyldt, og at hendes opholdstilladelse derfor

kunne nægtes forlænget, da der var grundlag for at inddrage den. I forhold til ansøgerens datter fandt Udlændingenævnet, at hendes opholdstilladelse kunne nægtes forlænget, idet ansøgeren ikke længere kunne anses for fastboende i Danmark, hvilket var en betingelse for ansøgerens datters opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens og hendes datters opholdstilladelser måtte antages at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Thailand, og at hun alene havde haft opholdstilladelse i Danmark i cirka to år og to måneder på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse, hvorfor hun måtte antages at have en stærkere tilknytning til Thailand end til Danmark. Udlændingenævnet lagde derudover vægt på, at ansøgerens datter blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som femårig, og at hun alene havde opholdt sig i Danmark i lidt over to år på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at der ikke forelå oplysninger i sagen om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige oplysninger, der kunne begrunde, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens og hendes datters opholdstilladelser måtte antages at virke særligt belastende. ÅB/2013/85.

Hvis en udlænding oplyser, at samlivsophævelsen skyldes vold, vil det være en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 7, at den pågældende kan godtgøre, at der har været tale om voldsudøvelse, og *at* det er voldsudøvelsen, der er den reelle årsag til, at udlændingen ikke længere samlever på fælles bopæl med ægtefællen/partneren/samleveren.

Som dokumentation for voldsudøvelsen kan udlændingen fremlægge politirapporter, udtalelser fra læger, krisecentre mv. Det afhænger herefter af en konkret vurdering, hvorvidt voldsudøvelsen må anses for godtgjort. Trusler og grove psykiske overgreb anses også for at være vold, men kan være svært at dokumentere.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at en udlændings opholdstilladelse kunne nægtes forlænget på trods af en påstået voldsudøvelse, idet denne voldsudøvelse ikke kunne lægges til grund, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse på baggrund af ægteskab til en statsborger fra Montenegro under henvisning til, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke længere var samlevende på fælles bopæl, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19, stk. 6. Ansøgeren blev i januar 2010 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med den herboende ægtefælle. I januar 2010 indrejste ansøgeren i Danmark, i december 2010 fraflyttede ansøgeren parrets fælles bopæl, og i marts 2012 blev parret separeret.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse ikke kunne forlænges, idet der var grundlag for at inddrage den, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19, stk. 6. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. stk. 7, jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren var fraflyttet den fælles bopæl i december 2010, og at parret således ikke længere var samlevende på den fælles bopæl. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark i en alder af 38 år, at hun alene havde haft opholdstilladelse i Danmark i ca. et år, da hun fraflyttede den fælles bopæl, og i ca. tre år, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse om nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse, samt at ansøgeren alene havde haft ophold i Danmark i ca. tre et halvt år på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse. Udlændingenævnet henviste i øvrigt til ansøgerens relativt korte ophold i Danmark og fandt på den baggrund ikke, at ansøgeren gennem beskæftigelse eller dansk kundskaber kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for at være særligt belastende. **Det indgik i Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren havde gjort gældende, at hun havde været udsat for psykisk og fysisk vold af den herboende ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det ikke kunne dokumenteres, at samlivet blev ophævet som følge af voldsudøvelse, og lagde herved vægt på blandt andet, at det ikke af lægejournal eller lignende var dokumenteret, at ansøgeren havde været udsat for vold. **Endelig lagde Udlændingenævnet vægt på**, at det var den herboende ægtefælle og ikke ansøgeren, der ophævede samlivet. FAM/2013/54.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at samlivsophævelsen var forårsaget af voldsudøvelse, og at en udlændings opholdstilladelse derfor ikke burde nægtes forlænget under henvisning til, at udlændingen havde ophævet samlivet med sin ægtefælle, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt. og stk. 7, jf. § 26, stk. 1, til en kvindelig irakisk ansøger og hendes og den herboende ægtefælles to børn. Ansøgerne var i april 2008 blevet familiesammenført til den herboende ægtefælle/fader, men i december 2009 flyttede ansøgerne på krisecenter med hjælp fra kommunen. Udlændingestyrelsen havde i marts 2012 meddelt afslag på forlængelse af opholdstilladelse under henvisning til, at den kvindelige ansøger ikke længere var samlevende med hendes tidligere ægtefælle, og børnene blev meddelt afslag under henvisning til, at de ikke længere havde bopæl samme sted som den biologiske fader.

Udlændingenævnet fandt, at de kommunale akter, som var indhentet til brug for behandlingen af sagen, udgjorde tilstrækkelig dokumentation for, at der havde været tale om et voldeligt ægteskab.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at den kvindelige ansøger løbende havde oplyst kommunen om volden – også før hun og børnene flyttede på krisecenter. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at kommunen havde anmodet om politiets assistance i forbindelse med flytningen til krisecenteret. Udlændingenævnet fandt således, at sagen skulle tilbagesendes til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen skulle forlænge ansøgernes opholdstilladelser samt fastsætte de nærmere betingelser herfor. FAM/2013/2.

En opholdstilladelse som familiesammenført til en ægtefælle, samlever eller registreret partner betinges som udgangspunkt af, at udlændingen og dennes partner ikke modtager offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden frem til, at udlændingen meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at denne betingelse ikke var opfyldt, og der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en thailandsk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 4. Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført i 2009. Ansøgeren og hendes herboende ægtefælle havde sammen en datter, der på afgørelsestidspunktet var fire år og seks måneder, og som var dansk statsborger. Ansøgeren fraflyttede i juni 2011 den fælles bopæl og modtog i perioden fra medio juni 2011 til ultimo august 2011 ydelser efter integrationsloven til forsørgelse. I september 2011 genoptog parret samliv på fælles bopæl. Det var en løbende betingelse for ansøgerens opholdstilladelse, at ansøgeren og hendes herboende ægtefælle ikke modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden, indtil ansøgeren meddeltes tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnets flertal fandt, at betingelserne for at inddrage ansøgerens opholdstilladelse var til stede, da den løbende betingelse om, at ansøgeren eller ansøgerens ægtefælle ikke må modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden, indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke længere var opfyldt, og at der ikke forelå sådanne særlige omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde boet en stor del af sit voksne liv i Thailand, at ansøgerens og hendes ægtefælles fællesbarn ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at det måtte anses for uproportionalt at henvise ansøgerens ægtefælle og fællesbarnet til at udrejse til Thailand for dér at udøve familielivet med ansøgeren, og at ansøgeren ikke gennem beskæftigelse eller danskundskaa-

ber kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. FAM/2013/11.

3.10.2. Forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier

En udlænding, som har en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på at studere, kan, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, få forlænget sin opholds- og arbejdstilladelse.

Betingelsen for at få forlænget sin opholdstilladelse er først og fremmest, at man stadig opfylder betingelserne for sin oprindelige opholdstilladelse. Det betyder, at man stadig skal være ansat i det samme job, hos den samme arbejdsgiver og på de samme arbejdsvilkår. De præcise betingelser for en opholdstilladelse fremgår af brevet, som ansøgeren fik sammen med opholds- og arbejdstilladelsen. Ansøgningen om forlængelse kan tidligst indgives tre måneder, før opholdstilladelsen udløber, jf. udlændingebekendtgørelsens § 28, stk. 8, 1. pkt. Såfremt ansøgeren er studerende ved en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, kan ansøgningen dog indgives fire måneder, før opholdstilladelsen udløber, jf. udlændingebekendtgørelsens § 29, stk. 8, 3. pkt. Det er af afgørende betydning, at en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse indgives, inden den tidligere opholds- og arbejdstilladelse udløber. Hvis ansøgningen indgives for sent, vil ansøgningen blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 2 og 3, da ansøgeren i så fald opholder sig ulovligt i Danmark.

3.10.2.1. Forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen

Opholdstilladelse efter greencardordningen gives første gang for højst tre år. Inden de tre år er forløbet, kan man ansøge om forlængelse for en periode på op til et år. Inden denne periode er forløbet, kan man ansøge om forlængelse for en periode på op til fire år ad gangen, jf. § 25, stk. 4, i udlændingebekendtgørelsen. Dette gælder, uanset hvornår den første ansøgning om opholdstilladelse er indgivet.

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 9, kan en opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1, forlænges, hvis udlændingen:

- er i fast beskæftigelse af et vist omfang på tidspunktet for afgørelse om forlængelse eller
- har været i fast beskæftigelse af et vist omfang og er blevet uforskyldt ledig i indtil 3 måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Bestemmelsen blev indført i udlændingeloven ved lov nr. 486 af 17. juni 2008. Følgende fremgår af lovbemærkningerne hertil (lovforslag nr. L 132 af 28. marts 2008, den foreslåede § 9 a, stk. 23):

”Ved fast beskæftigelse af et vist omfang skal som udgangspunkt forstås, at udlændingen skal have været i beskæftigelse i omkring 12 måneder op til afgørelsen om forlængelse, og der skal være tale om beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang. Hvis udlændingen alene har haft beskæftigelse i et ubetydeligt omfang, f.eks. under 10 timer om ugen, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt ikke kunne forlænges. Det er ikke en betingelse, at der har været tale om samme ansættelsesforhold.

Det må bero på en konkret vurdering, om udlændingen er blevet uforskyldt ledig. Det forudsættes i den forbindelse, at begrebet uforskyldt ledig fastlægges i overensstemmelse med begrebet ikke selvforskyldt ledighed i arbejdsløshedsforsikringslovgivningen.

Bortset fra at udlændingen ikke skal opfylde det pointkrav, der er gældende på tidspunktet for afgørelsen om forlængelse af opholdstilladelsen, skal de øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse være opfyldt.

Udlændingen skal således bl.a. fortsat være selvforsørgende, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 3. Dette indebærer, at opholdet er betinget af, at udlændingen ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, idet der dog kan modtages enkeltydelser af mindre beløbsmæssig karakter, der ikke er direkte relateret til forsørgelse.”

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Indien.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om forlængelse fra november 2012, da det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren havde været uden lønindkomst i marts, april og september 2012. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder og var blevet uforskyldt ledig i indtil tre måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren ifølge opslag i eIndkomst havde lønindkomst i august 2011 svarende til tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om forlængelse i august 2011. Det fremgik endvidere af eIndkomst, at ansøgeren i indtil tre måneder forud for tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om forlængelse – svarende til perioden fra maj 2011 til august 2011 – havde haft lønindkomst i juni og juli 2011, mens ansøgeren ikke havde haft lønindkomst i maj 2011. I den 12 måneders periode, som lå forud for en eventuel uforskyldt ledighedsperiode i indtil tre måneder forud for ansøgningens indgivelse – svarende til perioden fra maj 2010 til maj 2011 – havde ansøgeren ifølge opslag i eIndkomst ikke haft nogen lønindkomst i hele

perioden, og ansøgeren havde ved lønsedler alene dokumenteret lønindkomst for perioden fra november 2010 til december 2010. **Udlændingenævnet kunne således ikke lægge til grund**, at ansøgeren var blevet uforskyldt ledig i indtil tre måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om forlængelse, herunder i maj 2011, hvor ansøgeren ikke havde lønindkomst. **Udlændingenævnet fandt** således, at ansøgeren ikke var omfattet af udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke kunne anses for omfattet af den i lovbemærkningerne til bestemmelsen i § 9 a, stk. 9, beskrevne situation, hvoraf det fremgår, at en udlænding, der på tidspunktet for afgørelsen om forlængelse er blevet uforskyldt ledig, som udgangspunkt vil kunne få sin opholdstilladelse forlænget for højst et år. **Udlændingenævnet fandt**, at lovgiver med den beskrevne situation i lovbemærkningerne har villet tage hensyn til de udlændinge, som i perioden mellem ansøgningstidspunktet og afgørelsestidspunktet er blevet uforskyldt ledige, og som derfor ikke er omfattet af situationerne i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1 eller nr. 2. **Udlændingenævnet fandt** endvidere, at den beskrevne situation må forstås således, at udlændingen skal have været i beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder på det tidspunkt, hvor udlændingen bliver uforskyldt ledig, for at opholdstilladelsen kan forlænges. **Udlændingenævnet fandt** ud fra en formålsfortolkning af lovbemærkningerne, at ansøgeren måtte kunne anses for omfattet af den i disse bemærkninger beskrevne situation, idet ansøgeren var blevet uforskyldt ledig mellem ansøgnings- og afgørelsestidspunktet – uanset at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse fra november 2012 igen var kommet i arbejde. **Udlændingenævnet fandt** dog, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været i beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder på det tidspunkt, hvor ansøgeren blev uforskyldt ledig. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at ansøgeren blev uforskyldt ledig i august 2012 og ikke i 12 måneder forud herfor havde været i beskæftigelse, idet ansøgeren i den pågældende periode ifølge opslag i eIndkomst ikke havde haft lønindkomst i marts, april og maj 2012. ERH/2013/35.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Indien.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om forlængelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde oplyst – hvilket fremgik af ansøgerens lønsedler og ved opslag i eIndkomst – at ansøgeren ikke havde haft lønindkomst i perioderne fra juli 2012 til august 2012, hvilket ansøgeren havde oplyst var grundet ferie, og fra september 2012 til november 2012, hvilket ansøgeren havde oplyst var grundet besøg i hjemlandet, herunder sygdom i perioden fra september 2012 til oktober 2012. **Udlændingenævnet havde noteret**, at det af ansøgerens pas fremgik, at ansøgeren udrejste af Danmark allerede i august 2012. **Udlændingenævnet lagde såle-**

des til grund, at ansøgeren samlet set ikke havde haft lønindkomst i svarende til godt 14 uger inden for de seneste 12 måneder forud for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse i juni 2013, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren havde været syg i omkring fem uger af denne periode, mens ansøgeren ikke havde dokumenteret, at dette skulle have hindret ansøgeren i at rejse tilbage til Danmark og genoptage sit arbejde. **Udlændingenævnet fandt** på denne baggrund, at ansøgeren – uanset at en del af de 14 uger måtte have været ferie og sygdom – efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder ikke havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om forlængelse. **Udlændingenævnet havde noteret**, at det fremgik af ansøgerens lønsedler, at ansøgeren endvidere ikke havde haft lønindkomst i uge 26 og 27 i 2012. Udlændingenævnet fandt ikke anledning til at høre ansøgeren herom, idet det ikke kunne ændre ved sagens udfald. ÅB/2013/86.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre styrelsens afgørelse, for så vidt angik vurderingen af, om ansøgeren havde haft beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang svarende til mindst 10 timer om ugen i perioden fra september 2012 til og med februar 2013. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse i medfør af greencardordningen under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 1, om, at ansøgeren skal have haft beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang svarende til mindst 10 timer om ugen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ved personlig henvendelse i Udlændingenævnet i september 2012 havde fremlagt et brev, hvoraf det fremgik, at der var sket fejlindberetning af ansøgerens løntimer til eIndkomst for perioden fra september 2012 til februar 2013, og at det korrekte timeantal for ansøgerens beskæftigelse var mellem 45 timer og 70 timer om måneden, hvilket var korrigeret i eIndkomst. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ved e-mail i september 2013 til Udlændingenævnet havde fremsendt en udskrift fra SKAT, hvoraf det fremgik, at han i perioden fra september 2012 til marts 2013 havde haft 45 løntimer om måneden. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren havde haft beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang svarende til mindst 10 timer om ugen i perioden fra september 2012 til februar 2013. ÅB/2013/87.

3.10.2.2. Beskæftigelse

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af en udlændings opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til en statsborger fra Filippinerne, der havde været meddelt opholdstilladelse som International Sales Manager ved en marketings- og konsulentvirksomhed siden januar 2010.

Udlændingenævnet fandt, at grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var til stede, og tilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren hver måned kontinuerligt havde modtaget en månedsløn på 32.500 kr. i overensstemmelse med vilkårene for hendes ansættelse og med betingelsen for udstedelsen af hendes opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** oplysninger fra SKAT om, at der i perioden fra januar 2010 til oktober 2010 alene var indberettet lønindkomst for 195.000 kr., og at der i 2011 kun var indberettet lønindkomst for juli 2011. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at lønudbetalingen i 2011 først fandt sted efter at Udlændingenservice havde anmodet om ansøgerens bemærkninger til, at der på daværende tidspunkt ikke var registreret lønindkomst for 2011. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren over for politiet havde oplyst, at hun ikke på noget tidspunkt havde arbejdet fra virksomhedens firmaadresse, men i stedet havde arbejdet fra sin private adresse, at hun ikke var i stand til at give en nærmere beskrivelse af arbejdsopgaverne over for politiet, at hun efter omkring to måneders ansættelse i virksomheden ikke udførte arbejdet godt nok, men ikke blev fyret, idet hun i så fald ville miste sin opholdstilladelse, og at hun fortsat fik udbetalt løn, men at hun skulle betale noget af den udbetalte løn tilbage til ejeren af virksomheden. **Udlændingenævnet fandt** på baggrund af disse oplysninger, at ansøgeren ikke løbende havde varetaget den stilling, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde oplyst, at hun havde fulgt alle regler under sit ophold i Danmark, at hun under afhøringen ved politiet havde følt sig presset, og at hun havde arbejdet som International Sales Manager i virksomheden. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige – herunder helbredsmæssige – forhold, der kunne bevirke, at opholdstilladelsen ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren var født i 1981 i Filippinerne, hvor hun var statsborger og havde taget sin uddannelse og arbejdet. Udlændingenævnet fandt herefter, at ansøgeren fortsat hav-

de en væsentlig tilknytning til sit hjemland. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens søn var født i 2012 i Danmark, og at sønnens ophold i Danmark således havde været af kort varighed. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse alene havde haft ophold her i landet i cirka fire år, og at hun således ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af opholdstilladelsen ville være særligt belastende for hende. Som følge af at opholdstilladelsen efter beløbsordningen blev inddraget, bortfaldt også ansøgerens arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 21. ÅB/2013/88.

3.10.2.3. Retsgrundlag vedrørende forlængelse af studieopholdstilladelse

En studieopholdstilladelse kan forlænges, såfremt ansøgeren fortsat opfylder betingelserne for den oprindelig opholds- og arbejdstilladelse, herunder at ansøgeren overholder de i tilladelsen angivne vilkår for tilladelsen.

Studieopholdstilladelse til en videregående uddannelse kan maksimalt forlænges i yderligere et år, såfremt ansøgeren er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den normerede studietid med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 5 og 7.

Opholdstilladelse til gæstestuderende kan forlænges med et år til højst at vare i alt to år, hvis udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på den videregående uddannelse, ikke overstiger den normerede studietid med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 6 og 8.

Opholdstilladelse til et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse kan ikke forlænges ud over kursets varighed, som højst må vare et år, jf. studiebekendtgørelsens § 11.

Opholdstilladelse med henblik på deltagelse i et kursus på folkehøjskoler eller lignende kan højst gives for sammenlagt 18 måneder uden mulighed for forlængelse, jf. studiebekendtgørelsens § 12.

Opholdstilladelse med henblik på at studere på en grund- og ungdomsuddannelse kan kun i meget sjældne tilfælde – f.eks. ved alvorlig sygdom – forlænges med yderligere et år, jf. studiebekendtgørelsens § 13, stk. 3 og 4, til at følge samme skoleår.

3.10.2.3.1. Forlængelse af studieopholdstilladelse til en videregående uddannelse

Til illustration kan nævnes, at **Udlændingenævnet i marts 2013 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse fra maj 2012 om afslag på en ansøgning om forlængelse af en studieopholdstilladelse som studerende i Danmark til en camerounsk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5. Det fremgik af sagen, at Udlændingesservice i september 2009 meddelte ansøgeren opholds- og arbejdstilladelse som studerende, at uddannelsen var normeret til to år, at ansøgeren således forventedes at afslutte uddannelsen i juni 2011, at Aalborg Universitet overfor Udlændingestyrelsen havde oplyst, at ansøgeren forventedes at afslutte uddannelsen i januar 2013, hvilket var 18 måneder senere end oprindeligt planlagt, og at ansøgeren således ville overskride den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end ét år.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen blandt andet vægt på, at der på tidspunktet for styrelsens afgørelse forelå oplysninger om, at ansøgeren ikke kunne nå at færdiggøre uddannelsen ved Aalborg Universitet inden for den normerede studietid, og at ansøgeren ligeledes ville overskride den studiemæssige fremgang med mere end de tilladte 12 måneder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den normerede studietid for uddannelsen var to år, at opholds- og arbejdstilladelsen var udstedt specifikt med henblik på at studere på denne uddannelse, og at det fremgik af opholdstilladelsen, at hvis ansøgeren skiftede uddannelse, skulle ansøgeren forinden den nye uddannelse påbegyndtes, indgive en ny ansøgning om opholdstilladelse. Det fremgik af sagen, at Udlændingesservice i september 2009 meddelte ansøgeren opholds- og arbejdstilladelse som studerende, at uddannelsen var normeret til to år, at ansøgeren således forventedes at afslutte uddannelsen i juni 2011, at Aalborg Universitet overfor Udlændingestyrelsen havde oplyst, at ansøgeren forventedes at afslutte uddannelsen i januar 2013, hvilket var 18 måneder senere end oprindeligt planlagt, og at ansøgeren således ville overskride den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere en ét år. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det er en løbende betingelse for en opholds- og arbejdstilladelse med henblik på studier, at udlændingen er studieaktiv, og at ansøgeren ikke sås at have været studieaktiv i perioden fra september 2009 til februar 2010 og i perioden fra maj 2011 til januar 2012. ÅB/2013/89.

Til yderligere illustration kan henvises til, at **Udlændingenævnet i september 2013 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse fra oktober 2013 om afslag på ansøgning om forlængelse af en studieopholdstilladelse som studerende i Danmark til en nepalesisk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1, og 5. Ansøgeren blev i august 2009 af Udlændingesservice meddelt en opholds- og arbejdstilladelse som studerende på uddannelsen MA-programme in Development and International Relations ved Aalborg Universitet, gældende i perioden fra september 2009 til december 2011 inklusiv seks måneders jobsøgnings-

tilladelse. Uddannelsen var normeret til to år, og ansøgeren ville påbegynde studiet i september 2009 og forventedes derved at afslutte uddannelsen i juni 2011. I december 2011 indgav ansøgeren en ansøgning om forlængelse af ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse som studerende ved Aalborg Universitet med henblik på at færdiggøre studierne. I forbindelse med ansøgerens ansøgning om forlængelse oplyste Studienævnet ved Aalborg Universitet til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering blandt andet, at ansøgeren ikke havde bekræftet et afleveringstidspunkt for ansøgerens speciale, og at der ingen studieaktivitet havde været i 2011.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse som studerende ikke kunne forlænges yderligere, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1, og 5.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at en opholds- og arbejdstilladelse som studerende alene kan forlænges med yderligere et år, såfremt udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1, og 5. ÅB/2013/90.

3.10.2.4. Retsgrundlag vedrørende inddragelse af en studieopholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 59, stk. 2, eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der tages hensyn til, om inddragelsen af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer mv.

Efter udlændingelovens § 21, bortfalder en arbejdstilladelse, når udlændingens opholdstilladelse inddrages.

3.10.2.4.1. Studerendes ulovlige arbejde

For ulovligt arbejde kan både udlændingen og arbejdsgiveren straffes med bøde eller fængsel indtil henholdsvis et år og to år, jf. udlændingelovens § 59, stk. 2, og stk. 4, og en studieopholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænget, såfremt udlændingen er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, eller over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10.

Som et eksempel på nægtelse af forlængelse af en studieopholdstilladelse grundet den studerendes ulovlige arbejde kan nævnes, at **Udlændingenævnet i juli 2013 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af en opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 1. pkt., jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 1, jf. § 10, stk. 5, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, til en statsborger fra Filippinerne.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgeren havde arbejdet mere end de tilladte 15 timer om ugen i månederne september 2008 til december 2008, januar 2009 til maj 2009, september 2009 til december 2009, januar 2010 til maj 2010, september 2010 til december 2010, januar 2011 til maj 2011, september 2011 til december 2011 og januar 2012 til februar 2012. **Udlændingenævnet fandt**, at som følge af at ansøgeren over for Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde erkendt at have arbejdet mere end de tilladte 15 timer om ugen – dog med ret til beskæftigelse på fuld tid i månederne juni, juli og august – i perioden fra september 2008 til februar 2012 og således at have arbejdet i strid med betingelserne for arbejdstilladelsen, kunne ansøgeren ikke meddeles forlængelse af sin opholdstilladelse som studerende. Det kunne ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark siden 2002, at ansøgeren – da den pågældende blev opmærksom på forholdet – straks ændrede sin arbejdstid, eller at ansøgeren forventede at afslutte sin uddannelse i januar 2014. ERH/2013/116.

Som et eksempel på, at en studieopholdstilladelse blev inddraget, fordi ansøgeren havde arbejdet ulovligt, kan nævnes, at **Udlændingenævnet i oktober 2013 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som studerende på en videregående uddannelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, jf. 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, til en statsborger fra Nepal.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende i Danmark kunne inddrages henset til, at ansøgeren havde arbejdet i strid med betingelserne for arbejdstilladelsen. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at betingelserne for ansøgerens opholdstilladelse skriftligt havde været tilkendegivet over for ansøgeren, ligesom det var angivet, at tilsidesættelse kunne medføre inddragelse af opholdstilladelsen som studerende. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren ifølge oplysninger fra SKAT i to måneder – uden for sommermånederne juni, juli og august – havde arbejdet mere end de tilladte 15 timer pr. uge. Ansøgeren havde endvidere overfor politiet og overfor Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering erkendt at have arbejdet mere end det tilladte – i hvert fald i én måned. Ansøgeren havde desuden oplyst til styrelsen, at ansøgeren havde betalt en bøde på 1000 kr. herfor. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland, og at ansøgeren, der kun havde haft opholdstilladelse i Danmark i omkring 13 måneder på tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse, ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af opholdstilladelsen ville være særligt belastende for ansøgeren. ERH/2013/78.

3.10.2.4.2. Studieaktivitet

Udlændingen skal som betingelse for opholdstilladelsen være studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for opholdstilladelsen, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 2.

Uddannelsesinstitutionerne er forpligtet til at underrette Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, hvis en udenlandsk studerende ikke længere er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, der danner grundlag for opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens § 44 d.

Til illustration kan nævnes, at **Udlændingenævnet i august 2013 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse fra december 2012, hvorved en pakistansk ansøgers opholdstilladelse som studerende blev inddraget, og ansøgerens arbejdstilladelse var som følge heraf bortfaldet.

Udlændingenævnet fandt, at som følge af, at ansøgeren ikke længere var studerende ved Copenhagen School of Design and Technology, var grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. **Udlændinge-**

nævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren var blevet udmeldt fra uddannelsen, at ansøgeren efterfølgende havde søgt optagelse på en anden uddannelse, og at ansøgeren ved meddelelsen af den oprindelige opholdstilladelse var blevet vejledt om, at opholdstilladelsen blandt andet var betinget af, at ansøgeren ikke skiftede uddannelse. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Pakistan, hvor ansøgeren havde boet indtil udrejsen til Danmark som 26-årig, og hvor ansøgeren havde gennemført en toårig videregående uddannelse og havde arbejdet som bogholder, samt at ansøgeren var pakistansk statsborger. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund, at ansøgeren fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i lidt over et år og ni måneder, og således ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse ville virke særligt belastende for ansøgeren. ÅB/2013/91.

3.11. Bortfald

3.11.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse udstedt på baggrund af familiesammenføring kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark eller, hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse bortfalder automatisk, såfremt udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt. En opgivelse af bopæl foreligger, hvis udlændingen ved egne handlinger tilkendegiver dette, f.eks. ved fraflytning til udlandet, afhændelse af bolig og ejendele, opgivelse af arbejde eller framelding til folkeregister eller fagforening.

En opholdstilladelse bortfalder endvidere, hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse i Danmark i under to år, har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, eller hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse her i landet i over to år, og som har en opholdstilladelse, der er meddelt med mulighed for varigt ophold, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2.-3. pkt.

Derudover bortfalder en opholdstilladelse for et barn under 18 år, når den mindreårige udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 sammenhængende måneder på genopdragelsesrejse eller et andet udenlandsophold af negativ betydning for barnets skolegang og integration, jf. § 17, stk. 2.

Bortfald af opholdstilladelsen sker ”ex lege”, når betingelserne i § 17 er opfyldt.

Det er muligt at ansøge om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse.

Såfremt den pågældende udlænding har ansøgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse, før opholdstilladelsen er udløbet eller bortfaldet, kan det efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Det fremgår af forarbejderne til § 17, stk. 3, at det vil være afgørende for, om opholdstilladelse meddelt til et mindreårigt barn skal anses for bortfaldet, om barnet har ønsket at vende tilbage til Danmark inden for tidsfristen, men på grund af uforudsete omstændigheder, som barnet ikke selv har været herre over, har været forhindret heri. I den forbindelse kan det have betydning, om barnet imod sin vilje har været sendt på genopdragelsesrejse i hjemlandet.

I forbindelse med vurderingen af, om en mindreårig udlændings opholdstilladelse skal anses for bortfaldet, skal udlændingemyndighederne af egen drift vurdere, om der er grundlag for at meddele udlændingen en ny opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt.

Det fremgår af forarbejderne, at udlændingemyndighederne i den forbindelse skal tage stilling til, om barnets tarv taler for at meddele en ny opholdstilladelse efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1. Se også afsnit 3.1.2.1.4.

Ved vurderingen af barnets tarv skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold her i landet set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. I den forbindelse skal det indgå, hvor barnet har haft hovedparten af sin opvækst, og hvor barnet har gået i skole. Der skal endvidere lægges vægt på barnets sproglige færdigheder, herunder om barnet taler dansk, og om barnet taler det sprog, der tales i barnets hjemland.

Det kan tillige indgå, om barnet er sendt på en genopdragelsesrejse mod sin vilje, og om barnet har nær familie i hjemlandet, hos hvem barnet har opholdt sig.

Det fremgår endvidere af forarbejderne, at udlændingemyndighederne – hvis omstændighederne i det konkrete tilfælde taler for det – endvidere af egen drift tager stilling til spørgsmålet om ny op-

holdstilladelse i forbindelse med en bortfaldsafgørelse, uanset at udlændingen på ansøgningstidspunktet er fyldt 18 år, hvis den oprindelige opholdstilladelse var givet til udlændingen som mindreårig på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder. Omstændighederne kan f.eks. tale for, at vurderingen foretages ex officio, hvis udlændingen forlod Danmark som mindreårig, og hvis ansøgningen om, at den oprindelige opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, er indgivet kort tid efter, at udlændingen er fyldt 18 år.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til bortfald på familiesammenføringsområdet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt. Ansøgeren indgik i oktober 2004 ægteskab med en dansk statsborger i Bosnien-Hercegovina, hvor parret blev forældre til to fællesbørn. Ansøgeren blev herpå i januar 2008 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægtefællesammenføring, hvilken opholdstilladelse senest blev forlænget i december 2009 som gyldig frem til oktober 2011. Ansøgerens ægtefælle udrejste efterfølgende i september 2010 til Afghanistan, hvorefter parret blev skilt i november 2010, og ansøgeren i juni 2011 udrejste til Bosnien-Hercegovina med parrets fællesbørn. I november 2011 indgav ansøgeren ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse i Danmark. I februar 2012 vejledte Udlændingestyrelsen ansøgeren om, at hun skulle ansøge om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse. I februar 2012 indgav ansøgeren en ansøgning om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse i Danmark. Det fremgik af ansøgningen blandt andet, at hun i august 2011 var nedkommet med et barn i Bosnien-Hercegovina, hvorfor hun var forhindret i at returnere til Danmark, idet barnet ikke havde fået udstedt bosniske rejsedokumenter, og at formålet med rejsen til Bosnien-Hercegovina var at indgå ægteskab med en bosnisk statsborger og nedkomme med barnet i Bosnien-Hercegovina, hvor hendes nye ægtefælle var bosiddende, at det var planen at returnere til Danmark, og at hun forinden udrejsen opgav sit lejemål i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet ex lege, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., idet hun havde opgivet sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juni 2011 udrejste til Bosnien-Hercegovina, hvor hun forinden opsagde sit lejemål i Danmark, og at ansøgeren indrejste i Bosnien-Hercegovina sammen med sine to børn med det formål at indgå ægteskab med en bosnisk statsborger og nedkomme med sit tredje barn, **hvormed Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren både etablerede og fortsat udøvede familieliv i Bosnien-Hercegovina og således frivilligt opgav sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet henviste herudover til**, at grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse i Danmark allerede ophørte i november 2011, da ansøgeren blev skilt fra sin tidligere ægtefælle. Det forhold, at ansøgeren efter eget udsagn var udrejsehindret på grund af sit tredje barns manglende rejsedokumenter,

fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, idet der ikke herved var tale om en for ansøgeren uforudset hindring. FAM/2013/114.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til en statsborger fra Australien efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt. Ansøgeren blev født i 1993 i Danmark, men udrejste til Australien i november 1998. I marts 2003 indrejste ansøgeren på ny i Danmark, og han blev i maj 2003 meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og denne tidsbegrænsede opholdstilladelse blev i november 2006 forlænget gældende til juli 2011. Ansøgeren udrejste i februar 2008 af Danmark til Australien sammen med sin mor, stedfar og lillebror og indrejste i Danmark på ny i december 2009. Ansøgeren indgav i august 2012 ansøgning om, at hans tidligere opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, idet han havde opholdt sig i mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for landet. **Udlændingenævnet lagde blandt andet vægt på**, at hovedformålet med ansøgerens udrejse var at bosætte sig i Australien, hvorfor han opgav sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke under henvisning til udlændingelovens § 17, stk. 3, var grundlag for at bestemme, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgerens tidsbegrænsede opholdstilladelse fra maj 2003 og af Udlændingestyrelsens afgørelse om forlængelse af opholdstilladelse fra november 2006, at opholdstilladelsen ville bortfalde, såfremt ansøgeren opgav sin bopæl i Danmark, eller hvis ansøgeren havde et længerevarende ophold uden for Danmark. Det forhold, at det efter det oplyste var ansøgerens mor, som besluttede, at ansøgeren skulle udrejse og bosætte sig i Australien, **fandt Udlændingenævnet ikke** kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da hverken ansøgeren eller hans mor havde været forhindret i at kontakte de danske udlændingemyndigheder med henblik på at søge om bevarelse af opholdstilladelsen. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren havde tilbragt en cirka lige så stor del af sine formative år i Danmark som i Australien, men at dette ikke kunne føre til en anden vurdering henset til længden og karakteren af ansøgerens ophold i Australien. FAM/2013/64.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til en statsborger fra Serbien efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt. Ansøgeren, der er født i februar 1967 i Serbien, indrejste i Danmark i juni 1990, hvor han i januar 1992 blev meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse. Ifølge stemplerne i ansøgerens pas var han herefter i august 2009 udrejst af Danmark til Serbien sammen med sin familie. I januar 2013 genindrejste ansøgeren i Danmark, hvor han i februar 2013 indgav ansøgning om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse i Danmark. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgerens længerevarende ophold i

Serbien skyldtes, at han dér i perioden fra august 2009 til september 2012 havde siddet varetægtsfængslet og efterfølgende afsonet en fængselsstraf for et strafbart forhold, som ansøgeren efter eget udsagn ikke havde begået, og under hvilken fængsling og afsoning ansøgeren ikke havde haft mulighed for at kontakte de danske udlændingemyndigheder med henblik på ansøgning om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som udgangspunkt måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., idet Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde opholdt sig uden for Danmark i tre år og fem måneder. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at han var blevet uretmæssigt dømt, og at han derfor havde opholdt sig ufrivilligt uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger i sagen om, at ansøgeren i forbindelse med frihedsberøvelsen, straffesagen og den senere afsoning heraf i Serbien skulle have været forhindret i at kontakte de danske udlændingemyndigheder med henblik på ansøgning om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse i Danmark, uagtet at begivenheden var uforudset for ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i øvrigt forelå sådanne særlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, at ansøgeren alligevel burde meddeles dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. FAM/2013/113.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse i mere end fire år til en ægtefælle til en dansk statsborger, der arbejdede for en international børnehjælpsorganisation i udlandet. Ansøgeren blev i 1994 meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende ægtefælle, og ansøgeren blev i 1997 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. I maj 2008 blev ansøgeren meddelt dispensation fra bortfald af opholdstilladelsen grundet ansøgerens ægtefælles arbejde i udlandet gældende fra april 2008 til december 2009. I august 2012 søgte ansøgeren på ny om dispensation fra bortfald indtil december 2014 under henvisning til sin ægtefælles fortsatte arbejde i udlandet. Ansøgerens ansøgning blev delvist imødekommet af Udlændingestyrelsen, idet dispensation blev meddelt frem til den 1. april 2013, således at den samlede dispensation gjaldt i fire år, da ansøgeren senest var udrejst af Danmark i marts 2009.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren kunne meddeles dispensation fra bortfald i mere end fire år under henvisning til ansøgerens ægtefælles arbejde for en international organisation i udlandet, hvorfor dispensationen fra bortfald blev gjort gældende frem til december 2014. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at udlandsopholdet skyldes et velbegrundet formål af arbejdsmæssig karakter. FAM/2013/25.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse i mere end fem år til en registreret partner til en dansk statsborger, der arbejdede for internationale organisationer i udlandet. Ansøgeren blev i december 2002 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., hvilken opholdstilladelse senest i februar 2007 blev forlænget som gyldig frem til november 2009. Ifølge Det Centrale Personregister udrejste ansøgeren herefter i februar 2008 til Mozambique i forbindelse med sin partners udstationering for forskellige internationale organisationer. Udlændingestyrelsen meddelte efterfølgende i januar 2008, i februar 2010 og i maj 2011 ansøgeren dispensation fra bortfald af opholdstilladelsen i Danmark. Det fremgik af sagens akter, at Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2011 om dispensation fra bortfald var betinget af, at ansøgeren fortsat skulle opholde sig i Schweiz, hvor parret opholdt sig på daværende tidspunkt, at ansøgerens partner fortsat skulle have ansættelse ved en international hjælpeorganisation i Schweiz, at ansøgeren skulle returnere til Danmark forinden dispensationsperiodens udløb i august 2011, såfremt ovennævnte grundlag for dispensationen ophørte, og at ansøgeren inden udløbet af dispensationsperioden skulle ansøge om yderligere dispensation, såfremt ansøgeren måtte ønske dette. Ansøgeren opholdt sig herefter i Den Centralafrikanske Republik i perioden fra august 2011 til december 2012, hvor han genindrejste i Danmark som led i sin partners ansættelse ved en international organisation. Ansøgeren indgav herpå i januar 2013 ansøgning om yderligere dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse. Det fremgik af ansøgningen blandt andet, at det ikke var ansøgerens hensigt at forblive så længe i udlandet, og at ansøgeren og dennes partner som følge af borgerkrig var blevet evakueret fra Den Centralafrikanske Republik. Ansøgeren gjorde under klagen gældende, at han i hele perioden fra sin udrejse og frem til 2011 løbende havde ansøgt om dispensation fra bortfald.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark ikke skulle anses for bortfaldet, idet **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren forinden sin udrejse til Schweiz var blevet meddelt dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse grundet sin partners udstationering for en international organisation, og at ansøgerens yderligere ophold i Den Centralafrikanske Republik ligeledes skyldtes ansøgerens partners udstationering for en international organisation. **Udlændingenævnet lagede derfor til grund**, at ansøgeren – såfremt han havde ansøgt om yderligere dispensation fra bortfald – ville kunne være blevet meddelt dispensation, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde endvidere til grund**, at grundlaget for dispensation fra bortfald – partners udsendelse for en international organisation – fortsat bestod, indtil ansøgeren genindrejste i Danmark i december 2012. FAM/2013/115.

3.11.2. Erhverv, studier m.v.

En opholdstilladelse kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier m.v. er meddelt med henblik på midlertidigt ophold i Danmark. I praksis sondres der ved opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold i højere grad end ved en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold, f.eks. familiesammenføring, om der er søgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse forud for udrejsen af Danmark eller først efter udrejsen. Hvis der først er søgt om dispensation efter udrejsen af Danmark, meddeles der som udgangspunkt kun dispensation fra bortfald, hvis den pågældende havde til hensigt at vende tilbage til Danmark inden for seks måneder, og den pågældende blev forhindret i at vende tilbage til Danmark på grund af uforudsete begivenheder, som ikke kunne kontrolleres, f.eks. sygdom, frihedsberøvelse, krigstilstand, naturkatastrofer eller problemer med udrejse af opholdslandet. Hvis der søges om dispensation fra bortfald før udrejsen, vil der efter praksis kunne gives dispensation, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som f.eks. pasning af nære alvorligt syge familiemedlemmer.

Som et eksempel på bortfald af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2013 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om bortfald af en udlændings opholdstilladelse og afslag på dispensation fra bortfald, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., og § 17, stk. 3, til en statsborger fra Pakistan, der havde været meddelt opholdstilladelse efter greencardordningen efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, siden september 2010.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse var bortfaldet, idet ansøgeren måtte anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren i november 2011 udrejste af Danmark og opgav sin bolig her i landet. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ifølge CPR udrejste af landet i november 2011, samt at ansøgeren forud for udrejsen af Danmark i november 2011 oplyste kommunen om, at han forlod sin bopæl, og at han havde en plan om at finde en ny bopæl, når han kom tilbage til Danmark. Opholdstilladelsen bortfaldt således allerede ved udrejsen, idet ansøgeren havde opgivet sin bopæl. **Udlændingenævnet fandt** endvidere, at ansøgeren ikke kunne meddeles dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt**, at det af ansøgeren anførte om, at han i forbindelse med udrejsen til Pakistan kontaktede kommunen og oplyste om en c/o adresse til postforsendelse samt oplyste, at det ikke var ansøgerens intention at udrejse permanent af Danmark, ikke kunne føre til en ændret

vurdering, idet ansøgeren ikke inden udrejsen rettede henvendelse til udlændingemyndighederne om sin sag, ligesom han valgte ikke at vende tilbage til Danmark på det oprindeligt planlagte tidspunkt i februar 2012. Ansøgeren rettede heller ikke i forbindelse med sin optagelse på et kursus i Pakistan henvendelse til de danske udlændingemyndigheder om sin sag, uanset at ansøgeren da vidste, at han ikke ville genindrejse i Danmark i februar 2012 som planlagt. **Udlændingenævnet tog således i betragtning**, at ansøgeren efter det oplyste havde til hensigt at rejse til Pakistan for at besøge sin familie i en periode på mellem tre til seks måneder, at ansøgeren under opholdet besluttede sig for at videreudanne sig, og at ansøgerens ophold i Pakistan varede i fem måneder og 24 dage. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens ophold i Danmark forud for udrejsen i november 2011 udgjorde ca. 13 måneder, og at ansøgeren ikke havde nogen familiemæssig tilknytning til Danmark, hvorfor han således ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at det skulle kunne begrunde, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet fandt** i den forbindelse, at ansøgerens ophold i udlandet med henblik på besøg af familie og dernæst med henblik på at gennemføre et kursus sammenholdt med, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter greencardordningen, ikke vurderedes at tjene et velbegrundet formål, som kunne begrunde dispensation fra bortfald. ÅB/2013/92.

3.12. Administrativ udvisning med indrejseforbud

Udlændingelovens regler om administrativ udvisning findes i lovens §§ 25-25 b. Domstolenes adgang til udvisning reguleres i udlændingelovens §§ 22-24 samt § 25 c. En udvisning ledsages af et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, hvoraf også længden af indrejseforbuddet fremgår.

En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste seks måneder, kan udvises administrativt på baggrund af f.eks. berigelseskriminalitet eller besiddelse af narkotika, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, eller på baggrund af ulovligt arbejde eller subsistensløshed, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2.

Ved lovligt ophold forstås ophold med gyldig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 27. Et processuelt ophold sidestilles ikke i denne forbindelse med lovligt ophold, uanset at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet.

En udlænding kan endvidere udvises administrativt for ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 25 b.

Udlændingenævnet er som udgangspunkt ikke tillagt kompetence til at behandle klagesager vedrørende EU-statsborgere. En undtagelse hertil er dog området for administrativ udvisning, idet Udlændingenævnet er klageinstans for afgørelser om administrativ udvisning af EU-statsborgere.

Forud for en afgørelse om udvisning skal der foretages en vurdering af udlændingens forhold og tilknytning til Danmark, jf. udlændingelovens § 26.

Ved administrativ udvisning af en EU-statsborger skal det tillige indgå i vurderingen, om den administrative udvisning kan anses for proportional og forenelig med EU-retten, herunder reglerne om fri bevægelighed.

Det følger blandt andet af praksis fra EU-Domstolen, at undtagelsesbestemmelser til den frie bevægelighed skal fortolkes snævert, og at medlemsstaternes udvisning af EU-borgere under henvisning til den offentlige orden forudsætter, at der aktuelt foreligger en "virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn", jf. f.eks. sag C-348/91, Donatalla Calfa, præmis 25. Ved vurderingen af, om der kan ske udvisning, skal der overordnet set ske en vægtning af udlændingens ret til fri bevægelighed over for karakteren og grovheden af det udøvede kriminelle forhold, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Indrejseforbud, der meddeles på baggrund af en administrativ udvisning, jf. udlændingelovens § 25 a og § 25 b, gives for to år.

En udvisningssag starter ved politiets forelæggelse for Udlændingestyrelsen af en sag på baggrund af en konkret politiforretning. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om administrativ udvisning, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

3.12.1. Tyveri m.v.

Som eksempler på sager hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en borger er blevet administrativt udvist for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en rumænsk statsborger under henvisning til udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1. Den pågældende modtog i juni 2012 et tiltalefrafald for bedrageri. Senere i juni 2012 blev den pågældende anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 279, ved at have udgivet sig for at være døvstum og komme fra en forening for døve børn med handicap, med det formål at få personer til at donere penge. Den pågældende blev ved anholdelsen fundet i besiddelse af et stykke papir med computerteksten "Certifikat af foreningen Regionale for døve børn med handicap, vi ønsker en international institution, og af en national FN" og med kolonner med plads til navne på personer og donationsbeløb. Det fremgik af sedlen, at fem personer havde doneret i alt 700 kr. Den pågældende oplyste overfor politiet, at forholdet var begået i forening med to medgerningsmænd, som var dem,

der havde taget imod pengene fra de personer, der havde doneret. Den pågældende vedtog et bødeforelæg på 1.000 kr. for forholdet. Den pågældende havde efter egne oplysninger opholdt sig i Danmark i to til tre dage forinden anholdelsen i juni 2013.

Udlændingenævnet fandt, at der forelå skærpende omstændigheder i sagen, idet den pågældende var kendt for en tidligere sag vedrørende bedrageri, som var blevet afgjort med et tiltalefrafald, fordi forholdet efter den pågældendes egne oplysninger blev begået i nær tilknytning til indrejsen i Danmark, og fordi forholdet efter den pågældendes egne oplysninger var blevet begået i forening med andre. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den pågældende var i besiddelse af et stykke papir, der var udfærdiget til lejligheden, og at der således ikke var tale om en spontan eller tilfældig handling. **Udlændingenævnet fandt**, at den pågældendes adfærd udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsmæssig interesse, og at udvisningen derfor ikke var i strid med EU-retten. ÅB/2013/93.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en rumænsk statsborger under henvisning til udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1. Den pågældende indrejste efter egne oplysninger i Danmark i juli 2012 og blev tre dage senere anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 287, stk. 1. Den pågældende vedtog et bødeforelæg på 500 kr. for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 287, stk. 1, ved at have begået tre forskellige forhold af tyveri til en samlet værdi af 5.999,65 kr.

Udlændingenævnet fandt, at der forelå skærpende omstændigheder i sagen, idet der var tale om tre separate forhold af tyveri til en værdi af 5.999,65 kr. begået i nær tilknytning til indrejsen i Danmark. Udlændingenævnet fandt, at den pågældendes adfærd udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsmæssig interesse, og at udvisningen derfor ikke var i strid med EU-retten. ÅB/2013/94.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en polsk statsborger under henvisning til udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1. Den pågældende indrejste efter egne oplysninger i Danmark i august 2012 og vedtog seks dage senere et bødeforelæg på 2.500 kr. for to forhold af tyveri til en samlet værdi af 1.896 kr. Yderligere seks dage efter vedtog den pågældende endnu et bødeforelæg på 2.500 kr. for ulovlig omgang med hittegods.

Udlændingenævnet fandt, at der forelå skærpende omstændigheder i sagen, idet der var tale om tre separate forhold af henholdsvis ulovlig omgang med hittegods og tyveri begået i nær tilknytning til indrejsen i Danmark. Udlændingenævnet fandt, at den pågældendes adfærd udgjorde en reel, umid-

delbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsmæssig interesse, og at udvisningen derfor ikke var i strid med EU-retten. FAM/2013/9.

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en polsk statsborger under henvisning til udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1. Den pågældende blev i december 2012 anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 287, stk. 1, ved i forening med to medgerningsmænd at have begået to forhold af butikstyveri på den samme dag til en samlet værdi af cirka 800 kr. Den pågældende oplyste i forbindelse med sagen, at han var ankommet til Danmark en uge forinden anholdelsen sammen med sin kæreste for at søge arbejde. Østre Landsret stadfæstede i december 2012 byrettens kendelse om, at udvisningen af den pågældende var uforenelig med opholdsdirektivet, og løslod den pågældende.

Udlændingenævnet fandt på denne baggrund, at det ikke ville være foreneligt med EU-retten at udvise den pågældende og omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse. ÅB/2013/95.

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en rumænsk statsborger under henvisning til udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1. Den pågældende blev i maj 2013 anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 287, stk. 1, ved i forening med en medgerningsmand at have stjålet børnetøj til en samlet værdi af 1.782,30 kr. Den pågældende oplyste i forbindelse med sagen, at hun var ankommet til Danmark to dage forinden anholdelsen, og at hun havde tænkt sig at rejse videre til Rumænien dagen efter.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke ville være foreneligt med EU-retten at udvise den pågældende og omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingenævnet lagde vægt på, at der kun var tale om et enkelt tyveri af beskeden værdi. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at det ikke med den fornødne sikkerhed kunne lægges til grund, at den pågældende var indrejst i Danmark med det formål at begå kriminalitet. Udlændingenævnet lagde endelig vægt på, at den pågældende ikke sås tidligere at være straffet for berigelseskriminalitet. Udlændingenævnet fandt herefter, at det ikke kunne tillægges afgørende betydning, at tyveriet var begået i forening med en medgerningsmand og ved brug af tasker, der efter det oplyste ikke var særligt indrettet med henblik på at begå tyveri. ÅB/2013/96.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en statsborger fra Hviderusland under henvisning til udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1. Den pågældende indrejste i Danmark i januar 2013 og begik på samme dag i maj 2013 to forskellige forhold af tyveri til en værdi af henholdsvis 243,57 kr. og 333,50 kr., som den pågældende vedtog to forskellige bødeforelæg for. Den pågældende var efter egne oplysninger blevet

truet til at begå tyveriforholdene, og han havde efter egne oplysninger hverken havde familie eller venner i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise den pågældende i medfør af § 25 a, stk. 1, nr. 1, var til stede. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den pågældende havde erkendt og vedtaget bødeforelæg for de omhandlede tyveriforhold og stadfæstede således Udlændingestyrelsens afgørelse. ÅB/2013/97.

3.12.2. Ulovligt arbejde

Vedrørende ulovligt arbejde vil der som udgangspunkt ske udvisning uanset, at udlændingen måtte have fået udstedt skattekort, hvis der ikke forinden er opnået arbejdstilladelse. Det er uden betydning, om der foreligger en formel ansættelsesaftale, eller om udlændingen har modtaget vederlag for udført arbejde. Ulønnet eller frivilligt arbejde kræver således også arbejdstilladelse.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for at have arbejdet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en statsløs, tidligere sovjetisk statsborger, med opholdstilladelse i Estland, under henvisning til udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1. Den pågældende indrejste efter egne oplysninger i Danmark i marts 2012. Han blev i april 2012 anholdt og sigtet for at have arbejdet ulovligt i Danmark ved at have udført arbejde på en byggeplads uden fornøden tilladelse hertil. Den pågældende var ifølge egne oplysninger ejer af en estisk virksomhed, der i en periode i foråret 2012 havde en entreprisekontrakt med en dansk virksomhed vedrørende udførelse af bygningsarbejde i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at udvise den pågældende efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, var til stede under henvisning til, at den pågældende ikke var fremkommet med dokumentation for registrerings- og ejerforholdene for det estiske firma eller for sit ansættelsesforhold i firmaet. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at det forhold, at den pågældende havde opholdstilladelse i Estland, ikke gav ham ret til at arbejde i Danmark. **Udlændingenævnet fandt** herefter, at den pågældende på det foreliggende grundlag ikke var fritaget for kravet om arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 13 under henvisning til reglerne om den frie bevægelighed i EU som fastslået ved blandt andet EU-domstolens dom i sag C-43/93 Vander Elst. Der var endvidere ikke oplyst om sådanne omstændigheder – herunder helbredsmæssige forhold – at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for den pågældende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. FAM/2013/15.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af Danmark med indrejseforbud i to år af en pakistansk statsborger, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4. 2. pkt. I februar 2013 kontrollerede politiet en restaurant for, om der var nogen, der udførte ulovligt arbejde. Politiet anholdt og sigtede klageren for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 2, idet klageren arbejdede uden fornøden tilladelse. Klageren erkendte over for politiet at have været i færd med at tilberede mad, men oplyste samtidig, at han ikke fik løn for arbejdet, dog blev han bespist. Klageren vedtog et bødeforelæg for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 2.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke havde haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorfor betingelserne for at udvise klageren med indrejseforbud i to år var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. Udlændingenævnet lagde vægt på, at klageren havde erkendt over for politiet at være i færd med at tilberede mad på restauranten, da politiet kom for at kontrollere restauranten for, om der var nogen, der udførte ulovligt arbejde. Udlændingenævnet bemærkede, at det fremgår af udlændingelovens § 13, stk. 1, at udlændinge skal have en arbejdstilladelse for at tage både lønnet og ulønnet beskæftigelse, og at det er en aktivitets faktiske karakter, og ikke alene det forhold, om der udbetales løn herfor, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde. FAM/2013/63.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en tyrkisk statsborger efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1. Den pågældende blev anholdt og sigtet for at have udført ulovligt arbejde i København, idet den pågældende ikke havde en gyldig arbejdstilladelse. Den pågældende fremviste i forbindelse hermed en ansættelseskontrakt indgået mellem den pågældende og et svensk vikarbureau samt en kontrakt om arbejdsudleje indgået imellem det svenske vikarbureau og det firma i Danmark (en mindre restauration i et indkøbscenter), hvor den pågældende var blevet anholdt for at have udført ulovligt arbejde.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke var i strid med det svenske vikarbureaus ret til fri udveksling af tjenesteydelser at kræve en arbejdstilladelse af den pågældende. Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til EU-Domstolens domme Kommissionen mod Luxemborg (C-445/03) præmis 39 og Vander Elst (C-43/93) præmis 20-21, og udledte heraf, at formålet med udstationeringen ikke må være at opnå adgang til arbejdsmarkedet i den medlemsstat, hvor udstationeringen finder sted. Udlændingenævnet lagde vægt på, at vikarbureausituationen er kendetegnet ved, at udstationeringen af arbejdstageren udgør selve formålet med den tjenesteydelse, som vikarbureauet udfører, og at arbejdstageren udfører opgaverne under det i Danmark baserede firmas kontrol og ledelse. Udlændingenævnet bemærkede således, at det i disse situationer må antages, at formålet med udstationeringen af arbejdstagere fra vikarbureauet som udgangspunkt er at bringe arbejdstagere ind på og der-

med at opnå adgang til arbejdsmarkedet i den medlemsstat, hvor udstationeringen finder sted. Medlemsstaten vil derfor i denne situation kunne kræve arbejdstilladelse fra den pågældende tredjelandsstatsborger. Er formålet ikke at bringe arbejdstagere ind på og dermed at opnå adgang til arbejdsmarkedet i den medlemsstat, hvor udstationeringen finder sted, kan der ikke kræves arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt**, at formålet med den pågældendes ansættelse i det danske firma som udstationeret fra det svenske vikarbureau var at bringe den pågældende ind på og dermed at opnå adgang til arbejdsmarkedet her i landet. Udlændingenævnet henviste til, at den pågældende som tredjelandsstatsborger var bosiddende i Sverige og havde fået ansættelse i Danmark igennem et svensk vikarbureau, og at den pågældende havde været undergivet det danske firmas kontrol og ledelse. **Udlændingenævnet fandt** derfor, at det ikke var i modstrid med EU-retten at kræve arbejdstilladelse af den pågældende. FAM/2013/41.

3.12.3. Ulovligt ophold

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding enten er blevet administrativt udvist for at have opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, eller hvor en tredjelandsstatsborger er blevet udvist for ikke at udrejse i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en ghanesisk statsborger under henvisning til udlændingelovens § 25 b, stk. 1. Den pågældende indrejste efter egne oplysninger i Danmark i december 2011 uden fornøden tilladelse hertil, idet den pågældende selv oplyste, at han havde fået visum til Danmark, hvilket ikke ansås for dokumenteret, da han ikke var i besiddelse af sit nationalitetspas, hvilket angiveligt skulle være blevet stjålet fra ham, uden at han i den forbindelse havde anmeldt tyveriet til politiet, og da det ikke fremgik af udlændingemyndighedernes visumsystem, at han skulle have fået udstedt visum til Danmark. Han blev i februar 2012 anholdt og sigtet for ulovligt ophold i Danmark i perioden fra december 2011 til februar 2012 og erkendte forholdet.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at udvise den pågældende efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1 var til stede, da han indrejste og opholdt sig i Danmark uden forudgående tilladelse hertil, og at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder – herunder helbredsmæssige forhold – at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for den pågældende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. FAM/2013/16.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 2. pkt., på grund af

ulovligt ophold i Danmark. I december 2011 meddelte Udlændingestyrelsen den pågældende, der var statsborger i Libanon, afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 5, hvilken afgørelse blev stadfæstet af Justitsministeriet i december 2012. Der blev i den forbindelse fastsat en udrejsefrist til den 19. januar 2013. Den 18. januar 2013 indgav den pågældende ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sine herboende mindreårige børn. Ansøgningen blev i februar 2013 afvist af Udlændingestyrelsen, idet ansøgningen var indgivet under en fastsat udrejsefrist. Den pågældende udrejste herefter af Danmark den 29. april 2013 til Istanbul i Tyrkiet. Han blev i lufthavnen i Istanbul afvist, idet hans libanesiske nationalitetspas var udløbet, hvorfor han måtte returnere til Danmark, hvor han den 30. april 2013 blev antruffet af det danske politi. Herefter udviste Udlændingestyrelsen den pågældende af Danmark med indrejseforbud i to år på grund af ulovligt ophold i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at den pågældende ikke kunne anses for fortsat at have opholdt sig ulovligt i Danmark på antræffelsestidspunktet den 30. april 2013, på hvilket tidspunkt den pågældende faktisk ikke have opholdt sig her i landet i mere end 24 timer. Udlændingenævnet omgjorde derfor Udlændingestyrelsens afgørelse og ophævede det meddelte indrejseforbud. ÅB/2013/98.

Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt forvaltningsorgan. Det betyder, at Udlændingenævnets afgørelser er endelige inden for det administrative system, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 8. Nævnets afgørelser kan således ikke påklages til justitsministeren eller beskæftigelsesministeren.

Udlændingenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

Det kan ske efter udlændingelovens § 52, hvorefter der gælder en særlig adgang til prøvelse af bestemte typer af afgørelser, herunder hvis en afgørelse har vedrørt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1. nr. 2 (mindreårigt barn under 15 år) eller bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse. Det kan også ske, hvis der er truffet afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, og hvor den administrative udvisning sker på grund af f.eks. ulovligt arbejde, kriminalitet eller ulovligt ophold.

Den særlige adgang til domstolsprøvelse efter udlændingelovens § 52, betyder, at en udlænding eller dennes partsrepræsentant, hvor der er truffet afgørelse efter en af de i § 52, opregnede afgørelsestyper, inden 14 dage efter, at udlændingen har modtaget afgørelsen, kan kræve denne indbragt for domstolene. Dette kan ske ved henvendelse til Udlændingestyrelsen, ligesom det er Udlændingestyrelsen, der efter udlændingelovens § 52, indbringer sagen for retten, herunder fremsender sagens akter m.v. til retten.

Afgørelser, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 52, kan indbringes for domstolene efter de almindelige regler herom i grundlovens § 63.

I 2013 er der sket seks indbringelser for domstolene af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet siden dets oprettelse, heraf to efter udlændingelovens § 52. Domstolene har i 2013 afsagt dom i to af de indbragte sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse.

Folketingets Ombudsmand kan endvidere behandle klager over Udlændingenævnets afgørelser. Udlændingenævnet er ikke af Folketingets Ombudsmand i 2013 blevet anmodet om at afgive udtalelse til brug for Folketingets Ombudsmands vurdering af konkrete klagesager.

4.1. Eksempler på domstolsafgørelser i forhold til Udlændingenævnets virksomhed

Ved en kendelse i juli 2013 omgjorde Københavns Byret to afgørelser truffet af Udlændingenævnet i februar 2013 vedrørende to thailandske statsborgere, der var blevet meddelt afslag på forlængelse af deres opholdstilladelser i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, jf. § 11, stk. 2.

Ansøgerne, der er søskende, blev i 1994 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenførte, jf. den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 3, til deres herboende moder, der ligeledes kom til landet i 1994. I september 1999 udrejste ansøgerne og deres moder af Danmark som led i moderens udstationering i udlandet, i hvilken forbindelse Udlændingestyrelsen i oktober 1999 meddelte ansøgerne dispensation fra bortfald af deres opholdstilladelser i Danmark frem til september 2002. I september 2002 bortfaldt ansøgernes opholdstilladelser imidlertid, idet de ikke på ny tog fast bopæl i Danmark eller havde ansøgt om yderligere dispensation fra bortfald.

I august 2006 blev ansøgerne på ny meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af deres moders opholdstilladelse. Opholdstilladelserne var betinget af, at ansøgerne boede hos deres moder, og at deres moder havde fast bopæl Danmark. Ansøgerne var herefter i perioden fra august 2008 til august 2010 registreret udrejst af Danmark til udlandet, i hvilken forbindelse Udlændingestyrelsen i juli 2008 havde meddelt ansøgerne dispensation fra bortfald af deres opholdstilladelser under deres adoptivfaders udstationering i udlandet frem til december 2010.

I december 2010 ansøgte ansøgerne om forlængelse af deres opholdstilladelser, hvorpå Udlændingestyrelsen i marts 2012 nægtede at forlænge disse, idet grundlaget for ansøgernes opholdstilladelser ikke længere var til stede, da deres moder ikke længere havde fast bopæl i Danmark, ligesom ansøgernes tilknytning til Thailand blev vurderet større end til Danmark.

Der blev under klagen til Udlændingenævnet henvist til blandt andet, at ansøgerne havde fulgt deres adoptivfader og moder under udstationeringer i Malaysia, Thailand og Sydafrika, at de havde været tilknyttet institutioner og uddannelse i Danmark, og at de ingen særlig tilknytning havde til Thailand.

Ved afgørelser i februar 2013 fandt Udlændingenævnet, at ansøgernes opholdstilladelser ikke kunne forlænges, da der var grundlag for at inddrage dem, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 2. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at betingelserne for ansøgernes opholdstilladelser ikke længere var til stede.

Udlændingenævnet fandt endvidere, at ansøgerne måtte anses for at have en stærkere tilknytning til Thailand end til Danmark, hvor opholdet var præget af afbrydelser af længere varighed.

Københavns Byret fandt det imidlertid efter den for retten skete bevisførelse bevist, at ansøgerne i perioden fra september 1999 til 2003 havde opholdt sig i Malaysia og ikke i Thailand, hvorfor ansøgerne havde opholdt sig i hjemlandet tre et halvt år mindre end lagt til grund af Udlændingenævnet. Retten lagde endvidere til grund, at ansøgerne havde dansk som deres modersmål, mens de hverken talte eller skrev thai.

På denne baggrund fandt Københavns Byret, at Udlændingenævnets afgørelser i februar 2013 var truffet på baggrund af faktisk urigtige oplysninger, som der blev lagt afgørende vægt på, hvorfor retten tog ansøgernes påstand til følge, jf. udlændingelovens § 52, jf. § 26, og Udlændingenævnets afgørelser bestemtes ophævet. ÅB/2013/99.

Ved kendelse i oktober 2013 opretholdt Retten i Hjørring en afgørelse truffet af Udlændingenævnet i april 2013 vedrørende en mindreårig thailandsk statsborger, der var blevet meddelt afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 11, stk. 2, meddelt på baggrund af hendes herboende moder.

Ansøgerne, der er henholdsvis moder og datter, blev i januar 2011 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenførte, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 og nr. 2, for perioden frem til juli 2012. I maj 2012 indgav ansøgerne en ansøgning om forlængelse af deres opholdstilladelser, men imidlertid afgik moderens ægtefælle ved døden senere i maj 2012.

På denne baggrund afslog Udlændingestyrelsen i november 2012 at forlænge ansøgernes opholdstilladelser i Danmark, idet betingelserne for disse ikke længere var til stede.

Under klagen til Udlændingenævnet blev det anført, at ansøgerne havde en større tilknytning til Danmark end til Thailand.

Ved afgørelser i april 2013 fandt Udlændingenævnet, at ansøgernes opholdstilladelser ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 9, stk. 1, nr. 1 og nr. 2, da betingelserne for ansøgernes opholdstilladelser ikke længere var til stede, idet moderens ægtefælle var afdød.

Udlændingenævnet fandt endvidere, at ansøgerne måtte anses for at have en stærkere tilknytning til Thailand end til Danmark, hvor de på afgørelsestidspunktet alene havde opholdt sig i lidt over to år, ligesom nægtelse af forlængelse ikke ville virke særligt belastende for ansøgerne, jf. udlændingelovens § 26.

Udlændingenævnets afgørelse, for så vidt angår datteren, blev i maj 2013 indbragt for retten i medfør af udlændingelovens § 52.

Retten i Hjørring fandt herefter ikke grundlag for at tilsidesætte det skøn, som Udlændingenævnet havde udøvet, idet retten henviste til, at Udlændingenævnet ved sin afgørelse havde foretaget en skønsmæssig afvejning af, om nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, og at retten ikke fandt grundlag for at antage, at Udlændingenævnet ved afgørelsen havde sat skøn under regel. ÅB/2013/85.

Kapitel 5 – Statistik

5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2013

Udlændingenævnet har i 2013 afholdt 129 nævnsmøder (heraf 16 såkaldte ”kombi-nævn”, som indeholder en kombination af både mundtlige og skriftlige sager) og truffet afgørelse i i alt 3.349 sager (heraf 2.115 familiesammenføringssager, 1.068 erhvervssager og 166 genoptagelsessager). Der berammes som udgangspunkt 15 sager til behandling pr. nævn.

Tabel 1, 2 og 3 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstyper i 2013.

Tabel 1. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (familiesammenføring)

	2013
Administrativ ud- og afvisning	161
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	988
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	69
Familiesammenføring mv., bortfald	40
Religiøse forkyndere, forlængelse/inddragelse	7
Tidsubegrænset forlængelse	658
Øvrige familiesammenføringssager	192
Afgjorte sager i alt	2.115

Tabel 2. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (erhverv m.v.)

	2013
Au pair, 1. gang	48
Au pair, forlængelse/inddragelse	6
Erhvervssager, 1. gang	78
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse	33
Greencard, 1. gang	615
Greencard, forlængelse/inddragelse	26
Studie mv., 1. gang	107
Studie mv., forlængelse/inddragelse	155
Afgjorte sager i alt	1.068

Tabel 3. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (genoptagelsesansøgning)

	2013
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesansøgninger	166
Afgjorte sager i alt	166

5.2. Sagernes behandlingsform

Tabel 4, 5 og 6 nedenfor viser Udlændingenævnets afgørelser i 2013 fordelt på behandlingsform.

Tabel 4. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (familiesammenføring)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Administrativ ud- og afvisning	-	153	2	5	-	160
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	38	748	7	182	1	976
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	1	59	-	8	-	68
Familiesammenføring mv., bortfald	-	38	-	2	-	40
Religiøse forkyndere, forlængelse/inddragelse	-	1	-	6	-	7
Tidsubegrænset forlængelse	-	495	3	151	7	656
Øvrige familiesammenføringssager	2	171	-	17	2	192
I alt	41	1.665	12	371	10	2.099 ^{*9}

Tabel 5. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (erhverv m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Au pair, 1. gang	-	19	15	11	-	45
Au pair, forlængelse/inddragelse	-	2	3	-	-	5
Erhvervssager, 1. gang	-	34	16	23	1	74
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse	-	10	2	19	1	32
Greencard, 1. gang	-	130	334	134	12	610
Green card, forlængelse/inddragelse	-	12	1	12	-	25
Studie mv., 1. gang	-	32	29	39	1	101
Studie mv., forlængelse/inddragelse	-	27	102	25	-	154
I alt	-	266	502	263	15	1.046 ^{*10}

Tabel 6. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (genoptagelsesansøgning)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesansøgninger	-	72	2	84	-	158
I alt	-	72	2	84	-	158 ^{*11}

Som det fremgår af tabel 4, blev hovedparten (79 %) af familiesammenføringsagerne behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens næsten 18 % af familiesammenføringsagerne blev afgjort på sekretariatskompetence. De resterende tre % af familiesammenføringsagerne blev afgjort på anden måde (mundtligt nævn, formandskompetence, eller afvist på grund af for sent indgivet klage).

Det fremgår af tabel 5, at hovedparten (48 %) af erhvervssagerne blev behandlet på formandskompetence, mens 25 % af erhvervssagerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde og 25 % af erhvervssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence. De resterende af erhvervssagerne blev afvist på grund af for sent indgivet klage.

^{*9} Dertil kommer 16 andre sager (frafald m.v.)

^{*10} Dertil kommer 22 andre sager (frafald m.v.)

^{*11} Dertil kommer 8 andre sager (frafald m.v.)

Endelig fremgår det af tabel 6, at 46 % af genoptagelsesansøgningerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde, mens 53 % af genoptagelsesansøgningerne blev afgjort på sekretariatskompetence.

5.3. Indkomne sager i 2013

Tabel 7, 8 og 9 nedenfor viser antallet af indkomne sager fordelt på sagstyper set i forhold til antallet af afgjorte sager.

Tabel 7. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (familiesammenføring)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Administrativ ud- og afvisning	109	161
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	905	988
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	47	69
Familiesammenføring mv., bortfald	25	40
Religiøse forkyndere, forlængelse/inddragelse	2	7
Tidsubegrænset forlængelse	752	658
Øvrige familiesammenføringsager	228	192
Afgjorte sager i alt	2.068	2.115

Tabel 8. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (erhverv m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Au pair, 1. gang	51	48
Au pair, forlængelse/inddragelse	5	6
Erhvervsager, 1. gang	95	78
Erhvervsager, forlængelse/inddragelse	44	33
Greencard, 1. gang	707	615
Greencard, forlængelse/inddragelse	99	26
Studie mv., 1. gang	119	107
Studie mv., forlængelse/inddragelse	152	155
Afgjorte sager i alt	1.272	1.068

Tabel 9. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (genoptagelsesansøgning)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesansøgninger	188	166
Afgjorte sager i alt	188	166

Hovedtotal	3.528	3.349

Udlændingenævnet tilpasser løbende antallet af nævnsmøder til det indkomne antal af nye sager.

Udlændingenævnet har i 2013 haft en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle sagstyper på 150 dage (ca. 5 måneder), hvorfor der er en tidsforskydning mellem tidspunktet for indgivelse af klagen til Udlændingenævnet og tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse af klagen. Dette betyder, at en klage, der registreres indgivet i ét kalenderår, ikke nødvendigvis afgøres af Udlændingenævnet i samme kalenderår.

5.4. Sagernes udfald

Tabel 10-12 nedenfor viser udfaldet af Udlændingenævnets afgørelser i 2013.

Tabel 10. Afgørelsernes udfald i 2013 (familiesammenføring)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Administrativ ud- og afvisning	11	141	4	-	5	161
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	100	650	141	7	90	988
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	5	54	4	-	6	69
Familiesammenføring mv., bortfald	2	36	1	-	1	40
Religiøse forkyndere, forlængelse/inddragelse	-	1	6	-	-	7
Tidsubegrænset forlængelse	100	380	119	25	34	658
Øvrige familiesammenføringssager	11	154	18	3	6	192
I alt	229	1.416	293	35	142	2.115

Tabel 11. Afgørelsernes udfald i 2013 (erhverv m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Au pair, 1. gang	2	30	6	1	9	48
Au pair, forlængelse/inddragelse	-	5	-	-	1	6
Erhvervssager, 1.gang	-	45	7	6	20	78
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse	-	9	8	2	14	33
Greencard, 1. gang	27	421	107	48	12	615
Greencard, forlængelse/inddragelse	2	10	7	2	5	26
Studie mv., 1. gang	-	128	7	-	20	155
Studie mv., forlængelse/inddragelse	3	53	23	7	21	107
I alt	34	701	165	66	102	1.068

Tabel 12. Afgørelsernes udfald i 2013 (genoptagelsesansøgning)

	Afsluttet uden en afgørelse	Tilladelse til genoptagelse	Afslag på genoptagelse	I alt
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesansøgninger	12	14	140	166
I alt	12	14	140	166

Det fremgår af tabel 10, at 66 % af familiesammenføringssagerne blev stadfæstet, mens 14 % af familiesammenføringssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 11 % af familiesammenføringssagerne blev omgjort. Herudover blev syv % af familiesammenføringssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og to % af familiesammenføringssagerne blev afvist.

Det fremgår endvidere af tabel 11, at 66 % af erhvervssagerne blev stadfæstet, mens 15 % af erhvervssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, og tre % af erhvervssagerne blev omgjort. Herudover blev ti % af erhvervssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og seks % af erhvervssagerne blev afvist.

Endelig fremgår det af tabel 12, at 84,5 % af genoptagelsesansøgningerne blev afslået, mens 8,5 % af genoptagelsesansøgningerne blev tilladt genoptaget, og syv % af genoptagelsessagerne blev

afsluttet uden en afgørelse (fordi genoptagelsesansøgningen blev frafaldet eller på anden måde bortfaldt).

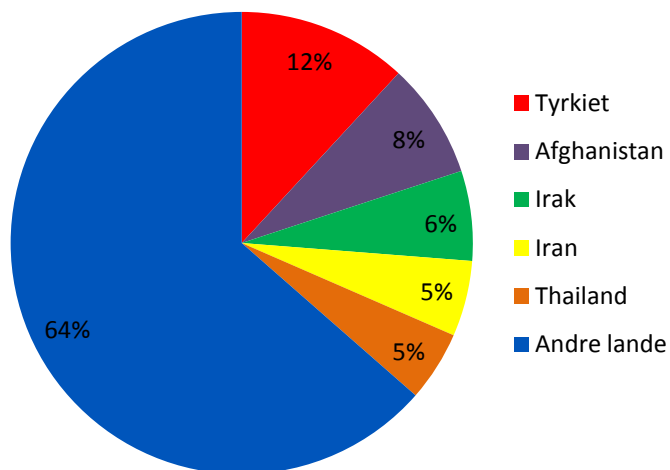
5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Udlændingenævnet har i 2013 på alle sagsområder behandlet sager vedrørende 113 forskellige nationaliteter.

Figur 1 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2013 i sager på hele familiesammenføringsområdet for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 109 forskellige nationaliteter, hvoraf de 104 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Tyrkiet.

Figur 1.

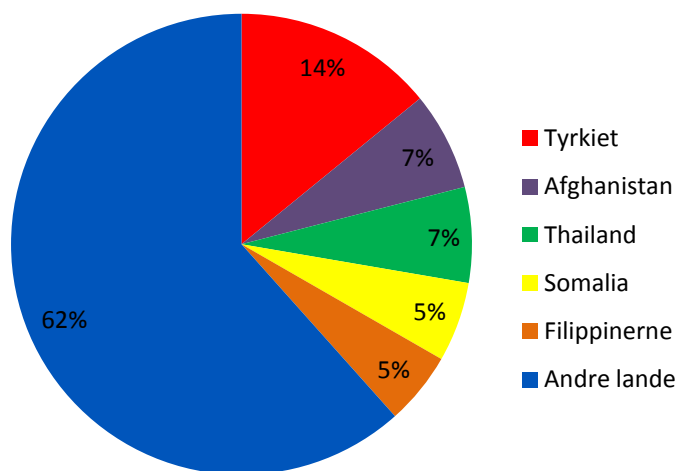
5 største nationaliteter - Familiesammenføring, ud- og afvisning, tidsbegrænset opholdstilladelse m.v.

Figur 2 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2013 i sager vedrørende familiesammenføring med ægtefæller og børn for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Tyrkiet.

Figur 2.

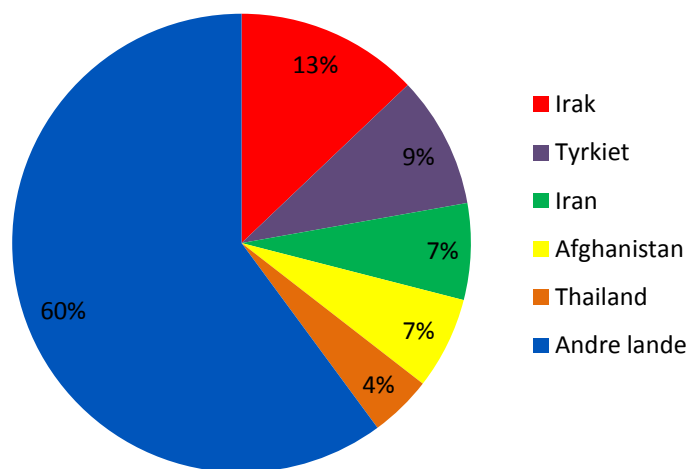
**5 største nationaliteter - Familiesammenføring
med ægtefæller og børn**

Figur 3 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2013 i sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Irak.

Figur 3.

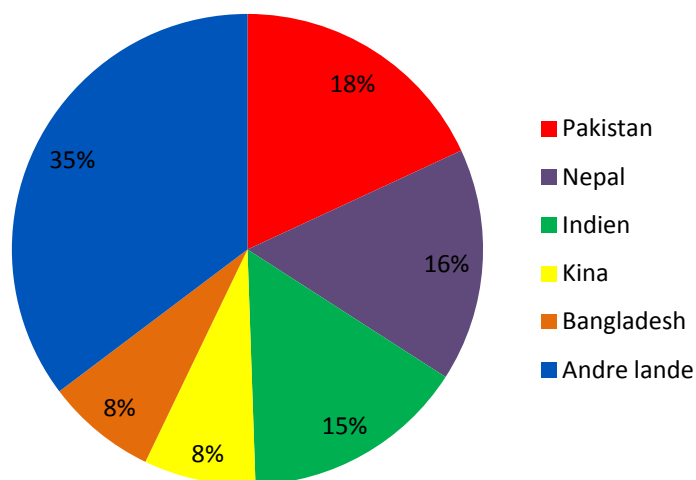
5 største nationaliteter - Tidsubegrænset opholdstilladelse

Figur 4 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingeknævnet i 2013 i sager på hele erhvervsområdet m.v. for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 55 forskellige nationaliteter, hvoraf de 50 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Pakistan.

Figur 4.

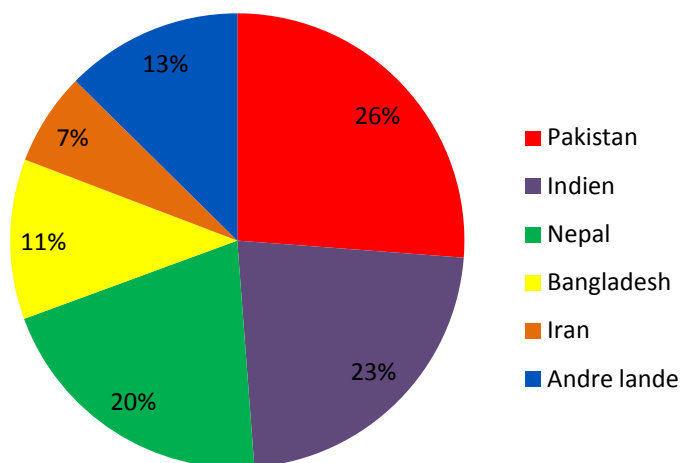
5 største nationaliteter - Erhverv, studie m.v.

Figur 5 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2013 i sager vedrørende greencard for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Pakistan.

Figur 5.

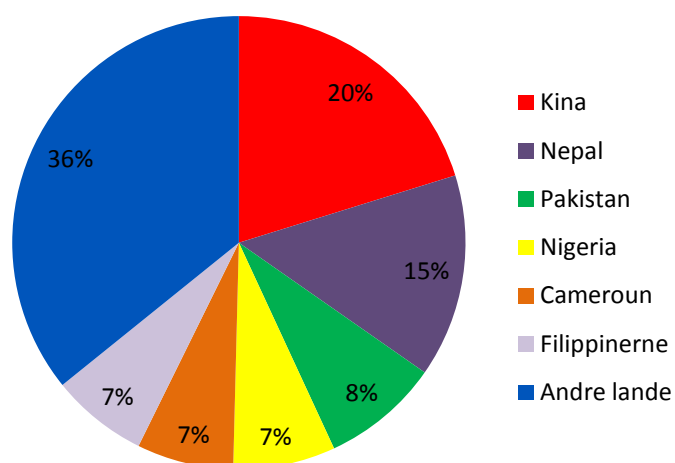
5 største nationaliteter - Greencardsager

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2013 i sager vedrørende studieophold for de seks største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Kina.

Figur 6.

6 største nationaliteter - Studiesager

5.6. Sagsbehandlingstider

Tabel 13 nedenfor viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2013.

Tabel 13. Gennemsnitlige sagsbehandlingstider i 2013

Sagstype	Sagsbehandlingstid
Familiesammenføring	134 dage
Erhverv m.v.	184 dage
Genoptagelsesansøgning	135 dage
Samlet gennemsnitlig sagsbehandlingstid i 2013	150 dage

Bilag 1

Udlændingeloven.

Bekendtgørelse af udlændingeloven¹⁾,

Lovbekendtgørelse nr. 863 af 15. juni 2013

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012, med de ændringer, der følger af § 2, nr. 4-7, 9-11, 13-15 og 20, i lov nr. 1398 af 27. december 2008, § 3, nr. 3, 25 og 26, i lov nr. 1511 af 27. december 2009, § 1, nr. 90, i lov nr. 418 af 12. maj 2012, § 1 i lov nr. 571 af 18. juni 2012, § 1, nr. 32, 33 og 35-37, i lov nr. 572 af 18. juni 2012, § 1 i lov nr. 430 af 1. maj 2013²⁾, lov nr. 432 af 1. maj 2013, lov nr. 433 af 1. maj 2013, § 2 i lov nr. 434 af 1. maj 2013 og § 7 i lov nr. 647 af 12. juni 2013.

Den ændring, der vedrører § 9 f, stk. 4, og som følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010 om ændring af udlændingeloven (Skærpede udvisningsregler, samkøring af registre med henblik på styrket kontrol, reform af reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse, inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde, skærpede regler om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet og opsættende virkning m.v.), er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af denne ændring fastsættes af justitsministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.³⁾

Ændringen vedrørende § 9, stk. 2, 2. pkt., der følger af § 1, nr. 2, i lov 601 af 14. juni 2011 om ændring af udlændingeloven og lov om ægteskabets indgåelse og opløsning (Reform af ægtefællesammenføringsreglerne m.v.), er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af denne ændring fastsættes af justitsministeren, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 601 af 14. juni 2011. Udlændingelovens § 9, stk. 2, 2. pkt., er senere ophævet, jf. § 1, nr. 8, i lov nr. 418 af 12. maj 2012 om ændring af udlændingeloven og forskellige andre love.

Den bekendtgjorte lovtekst vedrørende § 9 f, stk. 5-8, § 9 h, stk. 4, § 19, stk. 1, nr. 9, § 33, stk. 5, og § 52 b, stk. 1, nr. 3, gælder først fra den 1. oktober 2013, jf. § 4, stk. 2, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 om ændring af straffeloven, udlændingeloven og lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (Styrket indsats mod tvang i forbindelse med ægteskaber og religiøse vielser).

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indreisen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indreisen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjensteydelser m.v. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om registreringsbeviser og opholdskort efter § 6. Justitsministeren kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaf-talen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Bulgarien, Cypern og Rumænien anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ved Schengengrænsekodeksen forstås i denne lov forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) med senere ændringer.

Stk. 4. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte regler om optagelse af personfoto og fingeraftryk af en udlænding, der søger visum til Danmark.

Stk. 6. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 7. Rådsafgørelsen om adgang til søgning i visuminformationssystemet (VIS) for de udpegede myndigheder i medlemsstaterne og for Europol med henblik på forebyggelse, afsløring og efterforskning af terrorhandlinger og andre alvorlige strafbare handlinger gælder her i landet.

Stk. 8. Ved SIS II-forordningen forstås i denne lov forordning om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) med senere ændringer.

Stk. 9. Ved SIS II forstås i denne lov anden generation af Schengeninformationssystemet.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visumets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de

nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen fra den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra a.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 2. En udlænding, der er statsborger i et land, som Danmark forud for Schengenkonventionens ikrafttræden har indgået en bilateral visumfritagelsesaftale med, har uanset stk. 1 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af visumkodeksens bestemmelser herom til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre

Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ophold i et andet Schengenland på baggrund af opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum) medregnes ikke ved beregningen af de 3 måneders ophold, der fremgår af stk. 1.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Stk. 2. Der kan i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 udstedes visum til længerevarende ophold med gyldighed begrænset til Danmark (langtidsvisum), dog højst med en gyldighedsperiode på 1 år, til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, § 9, § 9 a, stk. 2, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 f eller §§ 9 i-9 n, med henblik på at udlændingen kan indrejse her i landet og få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indreisen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 3 år, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Stk. 3. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indreisen

- 1) udvises efter kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland, jf. dog stk. 6, eller
- 3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Stk. 3, nr. 3, finder ikke anvendelse, hvis

- 1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at studere,
- 4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
- 5) udlændingen er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag eller
- 6) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 5. Stk. 4 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 6. Stk. 3, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 her i landet og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udreisen uden ugrundet ophold.

§ 4 d. Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse af en virksomhed meddelt virksomheden med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt en virksomhed med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning udstedes der registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som

ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejds erfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Justitsministeren bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,
- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor,

ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person

- a) har dansk indfødsret,
- b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
- c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
- d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1-3, kan, såfremt helt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person dokumenterer at kunne forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 23. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om den økonomiske sikkerhed. Det angivne beløb er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal endvidere, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at ansøgeren og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. og 2. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 26 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed,

taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 213, 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 19. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt den herboende person

- 1) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13,

- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.,
- 4) ikke i de sidste 3 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor,
- 5) har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau og,
- 6) har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3, nr. 7, og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på tidspunktet, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. Er den herboende person meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, eller efter § 11, stk. 10 og 11 eller 14 og 15, anses betingelserne i stk. 12, nr. 1-6, for opfyldt.

Stk. 14. Har den herboende person nået folkepensionsalderen eller fået tildelt førtidspension, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt. Hvis en herboende person over 18 år har opnået tidsbegrænset opholdstilladelse på baggrund af et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt på tilsvarende vilkår, som den herboende efter § 11, stk. 11, ville kunne opnå tidsbegrænset opholdstilladelse.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 16. Hvis barnet og en af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land og barnet er over 6 år, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kun gives, hvis barnet har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Ved vurderingen efter 1. pkt. skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, eller hvis ansøgningen indgives, senest 2 år efter at den herbo-

ende forælder opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2. Fristen på 2 år regnes tidligst fra barnets fyldte 6. år. 1. og 2. pkt. gælder endvidere ikke, hvis den herboende forælder ved udløbet af fristen på 2 år er forhindret i at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet, herunder som følge af tvist om forældremyndigheden over barnet, eller som følge af at barnets opholdssted ikke kendes, og hvis den herboende forælder efter forhindringens ophør søger at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet uden unødigt ophold.

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor. Ved denne vurdering skal barnets opvækst og familiemæssige og sociale netværk her i landet tillægges særlig vægt. Hvis opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 2, er bortfaldet, som følge af at barnet imod sin vilje har opholdt sig uden for landet på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal dette også tillægges særlig vægt ved vurderingen af hensynet til barnets tarv.

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 28.

Stk. 19. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 215-219, 222 eller 223, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216-219, 222 eller 223, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 230, 232, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 20. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren, og at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 21. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 22. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunen kræve betaling for hjælpen hos garanten. 1. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 23. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal restanceinddrivelsesmyndigheden tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 22, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 24. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, i hvilket omfang den herboende person eller ansøgeren inden for en i anmodningen nærmere angiven periode har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt.

Stk. 26. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingestyrelsen, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og om omfanget af sådan hjælp, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden samtykke. 1. og 2. pkt. finder kun anvendelse, hvis opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, 1. og 2. pkt., og stk. 15, 1. pkt.

Stk. 27. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 15, 2. pkt., og stk. 20, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 28. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 18. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

Stk. 29. Det beløb, der er angivet i stk. 12, nr. 3, er fastsat i 2011-niveau og reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 30. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at udlændingen består en af justitsministeren etableret danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 6 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Det påhviler udlændingen at fremlægge dokumentation herfor. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden 6 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 6 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 31. Den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 kan efter anmodning nedsættes med 20.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, inden for den frist, der er nævnt i stk. 30, har bestået danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Stk. 32. Den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 kan efter anmodning nedsættes med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en af justitsministeren etableret danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 15 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Hvis udlændingen

har aflagt, men ikke bestået prøven inden fristen på 15 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 15 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 33. Den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 kan efter anmodning nedsættes med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Stk. 34. Nedsættelse af den økonomiske sikkerhed efter stk. 31-33 kan alene ske i et sådant omfang, at den økonomiske sikkerhed udgør mindst 10.000 kr.

Stk. 35. Udlændingen skal ved tilmelding til danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, og ved tilmelding til danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 32, betale et gebyr på 2.400 kr. Hvis udlændingen ikke betaler gebyr, kan udlændingen ikke deltage i prøverne. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis udlændingen er omfattet af EU-reglerne.

Stk. 36. Justitsministeren fastsætter efter forhandling med børne- og undervisningsministeren regler om danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 30 og 32, herunder regler om lovligt forfald, hvornår prøverne anses for bestået, udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøverne, opkrævning af gebyr for at deltage i prøverne, prøvernes indhold og gennemførelse, klagemuligheder, klagefrister og prøver, der kan træde i stedet for danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau.

Stk. 37. Beløbene, der er angivet i stk. 31-35, er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 9 a. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 2.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding,

- 1) der på baggrund af et af beskæftigelsesministeren fastsat pointsystem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen), jf. stk. 6,
- 2) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten),
- 3) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et af beskæftigelsesministeren fastsat mindstebeløb (beløbsordningen),
- 4) der er ansat i en international concern med afdeling i Danmark (koncernopholdstilladelse),
- 5) hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 e, 9 m eller 9 n nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftiget

sesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn taler derfor (arbejds-markedstilknytning), eller

- 6) hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn i øvrigt taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal endvidere betinges af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold eller har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, der indgives, senere end 7 dage efter at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9, §§ 9 b-9 e, 9 m eller 9 n afvises. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 2, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 5. Det regionale beskæftigelsesråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 2-6, er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om en greencardordning, herunder pointsystemet.

Stk. 7. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2-4 eller 6, og som har indgået aftale eller fået tilbud om et nyt ansættelsesforhold, kan efter indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af det nye ansættelsesforhold opholde sig her i landet og arbejde i tiden, indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles opholdstilladelse. Ansøgning om ny opholdstilladelse skal indgives senest på det tidspunkt, hvor udlændingen påbegynder nyt arbejde.

Stk. 8. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 eller 3, og som bliver uforskyldt ledig, kan gives opholdstilladelse i op til 6 måneder fra ansættelsens ophør med henblik på at søge nyt arbejde. Udlændingen skal, senest umiddelbart efter at udlændingens ansættel-

sesforhold er ophørt, indgive ansøgning herom. Stk. 3 og 7 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, kan forlænges, hvis udlændingen

- 1) er i fast beskæftigelse af et vist omfang på tidspunktet for afgørelse om forlængelse eller
- 2) har været i fast beskæftigelse af et vist omfang og er blevet uforskyldt ledig i indtil 3 måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Stk. 10. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan forlænges, uanset at fagområdet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse ikke er omfattet af positivlisten, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 11. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 3, kan forlænges, uanset at den årlige aflønning ikke opfylder mindstebeløbet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold og den årlige aflønning fortsat opfylder den beløbsgrænse, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Justitsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.

Stk. 3. Helbredsbetingsbetaget opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-20 og 30, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 22-29 og 31-37, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og

- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
- 2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Stk. 4. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der udøver litterær virksomhed m.v., og som af en kommunalbestyrelse har fået tilbud om ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren efter samråd med justitsministeren.

Stk. 5. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgingsmæssige hensyn. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over den periode, hvori efterforskningen eller retsforfølgningen pågår.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 4 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning efter stk. 4 ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan i sådanne tilfælde kun indgives, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1 eller 4, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 4 skal betinges af, at kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen tilbydes ophold, påtager sig at forsørge udlændingen og dennes eventuelle familie under opholdet i kommunen, og at udlændingen underskriver en erklæring om anerkendelse af de grundlæggende værdier i det danske samfund.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 2, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,
- 2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller
- 3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har bestået en prøve i dansk på A1-minus-niveau, jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., og danske samfundsforhold. Justitsministeren fastsætter regler om prøven, herunder regler om, hvornår prøven anses for bestået, frist for aflæggelse og beståelse af prøven, om udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøven, opkrævning af gebyr for at deltage i prøven, klagefrister og prøvens indhold og gennemførelse m.v.

Stk. 5. ⁴⁾ Hvis ansøgeren som led i sit virke foretager eller vil foretage visser med eller uden borgerlig gyldighed, skal forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 endvidere betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret. Det påhviler ansøgeren at fremlægge dokumentation herfor. Fristen på 6 måneder kan efter ansøgning forlænges ved lovligt forfald.

Stk. 6. ⁴⁾ Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 7. ⁴⁾ Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Stk. 8. ⁴⁾ Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

§ 9 g. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 3. Justitsministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 f kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

§ 9 h. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr

- 1) på 6.100 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1,
- 2) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 2, 3 og 4,
- 3) på 3.900 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 5,
- 4) på 3.900 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 6, jf. dog nr. 5,
- 5) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 6, for så vidt angår sportsfolk, ambassadepersonale, trainees og forskere,
- 6) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 8,

- 7) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, 1. pkt. med henblik på at studere,
- 8) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 j og § 9 k, stk. 1, 1. pkt.,
- 9) på 1.975 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9 m og 9 n,
- 10) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 f,
- 11) på 2.800 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 1,
- 12) på 2.575 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 2-5,
- 13) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 7,
- 14) på 1.650 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 8,
- 15) på 1.650 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 10,
- 16) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 9,
- 17) på 3.550 kr. for at indgive ansøgning om tidsubgrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-10.

Stk. 2. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1, skal udlændingen senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt. skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne.

Stk. 3. Gebyr efter stk. 2, 1. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes. Gebyr efter stk. 2, 2. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvis medhold i klagen. Gebyr efter stk. 2, 3. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Stk. 4. ⁵⁾ Ansøgningen afvises, hvis betingelsen i stk. 1 ikke er opfyldt. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag, jf. § 9 a, stk. 4, § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 2 og 3, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, § 9 n, stk. 2, § 11, stk. 8, og § 47 b, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

Stk. 5. Ansøgningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 1. pkt., ikke er opfyldt. Klagen afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 2. pkt., ikke er opfyldt. Ansøg-

ningen om genoptagelse af klagesagen afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 3. pkt., ikke er opfyldt.

Stk. 6. De beløb, der er angivet i stk. 1, 2 og 4, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og stk. 4, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16.

Stk. 8. Justitsministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og stk. 2, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og stk. 4, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17.

§ 9 i. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, herunder om dokumentation for bestået anerkendt sprogtest og oprettelse af en spærret konto med et beløb svarende til op til 1 års ydelser i form af statens uddannelsesstøtte som betingelse for opholdstilladelse.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren kan efter forhandling med ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser fastsætte nærmere regler om studieaktivitet for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en professionsbachelor- eller erhvervsakademiuddannelse her i landet.

Stk. 6. Til brug for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannel-

se eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, og som ikke er omfattet af de i medfør af stk. 4 fastsatte regler, afgiver Danmarks Evalueringsinstitut efter anmodning fra uddannelsesinstitutionen en vejledende udtalelse om indhold og kvalitet i følgende uddannelser:

- 1) Videregående uddannelser og kurser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn.
- 2) Uddannelser og kurser inden for grund- og ungdomsuddannelser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution, der er under statsligt tilsyn.
- 3) Kurser på folkehøjskoler m.v. godkendt efter lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler (frie kostskoler), som gennemføres uden tilskud efter loven.

Stk. 7. Ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser fastsætter nærmere regler om Danmarks Evalueringsinstituts udtalelser efter stk. 6, herunder om anmodninger og om den anmodende institutions betaling til dækning af Danmarks Evalueringsinstituts udgifter i forbindelse med udtalelser.

§ 9 j. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på at pair-ophold her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan, medmindre særlige grunde taler derfor, ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en person, der på gernings-tidspunktet var au pair hos den domfældte, ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, eller §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever

inden for en periode på 5 år inden tidspunktet for afgørelsen ved endelig dom er dømt for overtrædelse af § 59, stk. 4, som følge af ulovlig beskæftigelse af en udlænding, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, eller har vedtaget en bøde for en sådan overtrædelse af § 59, stk. 4.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karenperiode, jf. § 21 a.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 k. En udlænding kan i uddannelsesmæssigt øjemed efter ansøgning få opholdstilladelse med henblik på at være praktikant her i landet. En udlænding kan endvidere efter ansøgning få opholdstilladelse som volontør med henblik på at udføre humanitært og socialt arbejde her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 l. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. § 45, er berettiget til et længerevarende ferieophold her i landet og i forbindelse hermed er berettiget til at arbejde her i landet i et nærmere afgrænset omfang. Opholdstilladelsen gives på de betingelser, som aftalen opstiller.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

§ 9 m. Der kan, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor, efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsbegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-6.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 n. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsbegrænset opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 o. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 l, afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende de pågældende, som

kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller
- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f eller 9 i-9 n, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis:

- 1) Udlændingen har lovligt boet her i landet, jf. dog stk. 4, i mindst 5 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n. Hvis opholdstilladelsen er meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, anses betingelsen i 1. pkt. kun for opfyldt, hvis opholdstilladelsen er meddelt på grundlag af samme ægteskab eller samlivsforhold.
- 2) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 3) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13.
- 4) Udlændingen har ikke forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.
- 5) Udlændingen har ikke i de sidste 3 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.
- 6) Udlændingen har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf.
- 7) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.
- 8) Udlændingen har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 5 og 6, i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

- 9) Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 4. Ved beregning af, om en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst 5 år, jf. stk. 3, nr. 1, kan ophold i udlandet indgå, hvis:

- 1) Udlændingen har haft ophold i udlandet som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 2) Udlændingen har haft ophold i udlandet, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 1. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 3) Udlændingen har haft ophold i udlandet i tilfælde som nævnt i stk. 5, nr. 5, eller stk. 6, nr. 3. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 5. Ved beregning af, om en udlænding har været i ordinær beskæftigelse i mindst 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår beskæftigelse på følgende måde:

- 1) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 30 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed.
- 2) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 15 timer og mindre end 30 timer (deltidsbeskæftigelse), indgår med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af den samlede ansættelsesperiode.
- 3) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 4) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 3, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 5) Ansættelsesforhold i udlandet, som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 6. Ved beregningen af, om en udlænding har været under uddannelse i 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår uddannelse på følgende måde:

- 1) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har afsluttet en gymnasial uddannelse eller en erhvervsuddannelse, indgår med den periode, hvor udlændingen har været optaget på uddannelsen, dog

højst med den periode, som uddannelsen er normeret til.

- 2) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har været optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). 60 ECTS-point svarer til et fuldtidsstudium i 1 år. Uddannelsesforløb i udlandet som led i en uddannelse, der er omfattet af 1. pkt., indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.
- 3) Afsluttede uddannelsesforløb i udlandet, der mindst er på niveau med en uddannelse her i landet, der er omfattet af nr. 2, 1. pkt., og som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 7. En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan ikke meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a.

Stk. 8. En ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om tidsbegrænset opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for sager om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 a-9 f eller 9 i-9 n. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsbegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 10. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, eller en udlænding over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af

folkeskolen, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 14.

Stk. 11. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark.

Stk. 12. Den periode, hvor en udlænding inden for de sidste 5 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget eller kunne have modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn eller en døende nærstående eller efter barselloven til pasning af et alvorligt sygt barn, kan medregnes ved beregning af perioden på de 3 år, der er nævnt i stk. 3, nr. 8. Stk. 3, nr. 9, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen modtager eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. Tilsvarende gælder udlændingens familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af den familiemæssige tilknytning.

Stk. 14. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis betingelserne ikke kan kræves opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det.

Stk. 15. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4, 5 og 7-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 8 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, hvis udlændingen har vist vilje til integration i det danske samfund.

Stk. 16. Det beløb, der er angivet i stk. 3, nr. 4, er fastsat i 2010-niveau og reguleres fra og med 2011 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år og 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2 nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til behandling, herunder ambulante behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 2) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 10 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 3) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 20 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 2, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 12. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 og 9 b-9 f, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelseernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter § 9 a og §§ 9 i-9 n,

herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

§ 12 a. Bestemmelserne i Rådets forordning om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere gælder her i landet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutfart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn. Der henvises dog til § 14 og § 14 a.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, og §§ 9 m og 9 n når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.
- 8) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, når arbejdet er naturligt knyttet til udlændingens ophold her i landet på dette opholdsgrundlag.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 14 a. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, uden arbejdstilladelse kan tage beskæftigelse i Danmark på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, når

- 1) udlændingens identitet er fastlagt,

- 2) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 3) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og
- 4) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 3.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,
- 5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og
- 6) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt om beskæftigelsen med udlændingen. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for beskæftigelsen, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som har taget beskæftigelse efter denne bestemmelse og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 3, ikke længere har ret til at tage beskæftigelse.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende overenskomstdækkede virksomheder, som på godkendelsestidspunktet ikke er omfattet af en lovlig konflikt, til ansættelse af udlændinge efter denne paragraf.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 f, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette jobcenteret.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen vurdere, om udlændingen kan meddeles ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller

7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.
- 5) Når opholdstilladelsen, fordi ganske særlige grunde afgørende taler derimod, ikke er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. pkt., og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt.
- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 27, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 27, finder tilsvarende anvendelse.
- 8) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. § 9 a, stk. 3, 1. pkt., og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.
- 9) ⁶⁾ Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 6, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.
- 10) Når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. § 59, stk. 2, eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.
- 11) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen består en danskprøve, jf. § 9, stk. 30, og udlændingen ikke har bestået prøven inden for de frister, der er nævnt i § 9, stk. 30.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

 - 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
 - 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
 - 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
 - 4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages efter 1. pkt. indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstæn-

digheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 6. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen eller udlændingens barn har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet. Det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Stk. 8. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 l, afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende den

pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 10. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 3, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

§ 21 a. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson, når

- 1) en au pair-person hos værtsfamilien har udført pligter i mere end det tidsmæssige maksimum for den meddelte tilladelse eller udfører andet end huslige opgaver for værtsfamilien,
- 2) det lømmepengebeløb, som en au pair-person har modtaget fra værtsfamilien, er mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumslømmepengebeløb, eller
- 3) der ikke i værtsfamiliens bolig er stillet et separat værelse til rådighed for en au pair-person.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse,

for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 230, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
- 8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, eller § 10, stk. 2, i lov om våben og eksplosivstoffer eller § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, i

bekendtgørelse nr. 449 af 9. juni 2005 om våben og ammunition m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

- 1) grovheden af den begåede kriminalitet,
- 2) længden af den idømte frihedsstraf,
- 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
- 4) tidligere domme for strafbart forhold,
- 5) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
- 6) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. En udlænding udvises betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 2 (EU-reglerne).

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig

dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, skal udvises, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt. Kan der ikke ske udvisning, jf. § 26, stk. 2, skal udlændingen udvises betinget på ny. Prøvetiden fastsættes efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

- 3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 27. De i § 11, stk. 3, nr. 1, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetaget fængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden straffetretlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens, Udlændingenævnets og Justitsministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Justitsministeriet, Udlændingenævnet eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 4 a

Fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et EU-land, eller har den pågældende visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i

medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse eller langtidsvisum. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse eller langtidsvisum ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

§ 27 e. Politiet kan efter forespørgsel uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings eventuelle tidligere straffe til myndigheder i et andet EU-land/EØS-land eller et land, der er omfattet af § 2, stk. 5, til brug for det pågældende lands vurdering af, om udlændingen udgør en risiko for den offentlige orden eller sikkerhed i forbindelse med landets behandling af sager om udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten. Findes der i det pågældende land ikke en registreringsordning, kan videregivelsen ske senest 3 måneder efter udlændingens indrejse eller fra den dato, hvor udlændingen har anmeldt sin tilstedeværelse i det pågældende land. En forespørgsel skal besvares inden 2 måneder fra modtagelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indreisen fra et

land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5.

Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 9, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse.

delse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

§ 30 a. Folketingets Ombudsmand varetager tilsyn med tvangsmæssig udsendelse.

Stk. 2. Tilsynet udøves i overensstemmelse med lov om Folketingets Ombudsmand. Folketingets Ombudsmand skal ved tilsynet særlig påse, at politiets virksomhed foretages med respekt for individet og uden unødigt magtanvendelse.

Stk. 3. Folketingets Ombudsmands tilsyn foretages på grundlag af regelmæssige indberetninger fra politiet og ved gennemgang af et antal afsluttede udsendelsessager.

Stk. 4. Folketingets Ombudsmand kan være til stede under politiets udsendelse af udlændinge. Politiet sørger for det praktisk nødvendige i forbindelse med Folketingets Ombudsmands tilstedeværelse under udsendelsen. Tilsynet omfatter tiden fra beslutningen om tvangsmæssig udsendelse, og frem til udsendelsen er gennemført. Politiet meddeler Folketingets Ombudsmand de oplysninger, som er nødvendige til varetagelse af tilsynets virksomhed.

Stk. 5. Folketingets Ombudsmand afgiver en årlig beretning om tilsynets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejse eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejse eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,

- 2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for
- 5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b kan meddeles for 5 år, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandssstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejse, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

Stk. 8. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Stk. 9. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 og 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ansøgningen indgives senest 15 dage efter registreringen som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, eller, såfremt asylsagen afgøres inden dette tidspunkt, jf. § 53 b, stk. 1, hvis ansøgningen indgives i tilknytning til forkyndelsen af udrejsefristen i forbindelse med et afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives på et senere tidspunkt end det i 1. pkt. nævnte tidspunkt, har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. ²⁾ Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af justitsministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en

ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulantly behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f og 9 i-9 n, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

§ 33 a. Udlændinge, som samarbejder om udrejsen og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen, jf. § 43 c, skal uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

§ 33 b. En afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse

om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning.

Stk. 2. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen, jf. stk. 1, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

§ 33 c. En udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejsellegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, eller
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan politiet, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til udrejsen, bestemme, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 4. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men

som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 6. Politiet kan anvende de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, når det må anses for nødvendigt for at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse.

§ 34 a. Udlændingestyrelsen skal beslutte, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som gentagne gange er straffet for manglende overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, jf. § 60, stk. 1, som en foranstaltning til at styrke kontrollen med overholdelsen af opholdspåbuddet, jf. § 42 a, stk. 10, i en periode på 1 måned skal registreres ved ind- og udgang af indkvarteringsstedet ved en elektronisk sender, som monteres på udlændingens person.

Stk. 2. Politiet yder bistand til gennemførelsen af monteringen af den elektroniske sender på udlændingens person. Monteringen af den elektroniske sender skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 3. Begærer udlændingen spørgsmålet om monteringen af den elektroniske sender indbragt for retten, skal Udlændingestyrelsen inden 5 søgnedage indbringe sagen for byretten på det sted, hvor indkvarteringsstedet er beliggende.

Stk. 4. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a finder tilsvarende anvendelse for sager indbragt for retten efter stk. 3.

Stk. 5. Har en udlænding, som har fået monteret en elektronisk sender, fået dispensation fra overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, skal den elektroniske sender fjernes fra udlændingens person i den periode, dispensationen vedrører. Den elektroniske sender monteres på ny, når dispensationen fra overholdelse af opholdspåbuddet er udløbet.

Stk. 6. Medvirker udlændingen ikke til monteringen af den elektroniske sender, straffes udlændingen med bøde. Med bøde straffes også den udlænding, som efter monteringen af den elektroniske sender fjerner eller ødelægger denne.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under

sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i

medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan udlændingen frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 12, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 4, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

Stk. 8. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse, kan udlændingen frihedsberøves.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, uanset om den pågældende forinden løslades. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en frihedsberøvelse efter lov om politiets virksomhed, regnes fristen fra tidspunktet for frihedsberøvelsen efter lov om politiets virksomhed. Rettens prøvelse af en frihedsberøvelse, der er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, behandles efter kapitel 7 b. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejeloovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anhol-

delsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt, jf. dog 4. pkt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejeloovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 4. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 4. pkt. Retsplejeloovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til forlængelse af fristen for frihedsberøvelse.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejeloovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. En afgørelse om frihedsberøvelse efter § 36 og om opretholdelse heraf, jf. stk. 1, 1. pkt., skal meddeles skriftligt.

Stk. 8. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter

§ 36 må ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 måneder. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 9. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 skal finde sted i særlige faciliteter. Hvis dette ikke er muligt, skal den frihedsberøvede holdes adskilt fra almindelige indsatte.

§ 37 a. Retsplejeloovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebets længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til iværksættelse eller forlængelse af isolation.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2.

pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere

eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, justitsministeren, beskæftigelsesministeren, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 6 og 7.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis

ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 4, stk. 2, alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af justitsministeren, og alene inden for disses åbningstid. Justitsministeren kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om politiets adgang til flyselskabernes bookingsystemer, udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempeling af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets stempeling af pas og anden rejselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter justitsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Justitsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Justitsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 3. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5.

Stk. 4. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 6. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingens behandling.

Stk. 7. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 8. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 9. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 10. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4, stk. 1, a kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

§ 40 a. Der optages fingeraftryk af en udlænding, som

- 1) søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, jf. dog stk. 11,
- 2) pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller
- 3) søger om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,
- 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,

- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
- 4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller
- 5) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitechefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitechefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af fingeraftryk skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Der optages ikke fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand til at afgive fingeraftryk. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til

eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget og er fyldt 6 år.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis fingeraftryk optages efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.

§ 40 b. Der optages personfotografi af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7 eller om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende,
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller
- 4) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitechefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitechefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter optagelsen af personfotografiet.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med be-

handlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af personfotografi skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene personfotografi efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis personfotografi optages efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

Stk. 2. Politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder.

§ 40 d. I forbindelse med at en udlænding skal aflægge de prøver, der er nævnt i § 9, stk. 30 og 32, kan prøveafholder uden udlændingens samtykke fra Justitsministeriets personregister over udlændinge indhente oplysninger om udlændingens

- 1) navn,
- 2) køn,
- 3) fødselsdato,
- 4) nationalitet,
- 5) pasnummer eller nummer på anden rejselegitimation og
- 6) fotografi.

§ 41. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f eller 9 i-9 n. En udlænding som nævnt i stk. 1, 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får uanset 1. pkt. udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen i den periode, som er nævnt i stk. 1, 2. pkt.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af stk. 5, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændin-

gestyrelsen kan fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 1. pkt. ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, og om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 2. pkt. kan pålægges at betale udgifterne hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af justitsministeren, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Justitsministeren kan fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Justitsministeren fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen træffer bestemmelse om indkvarteringen af udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere eller asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Familier med børn, hvoraf mindst én af forældrene har opholdt sig i Danmark uafbrudt i mindst 12 måneder efter endeligt afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal tilbydes indkvartering i særlige boliger i tilknytning til eller uden for de i stk. 5 nævnte indkvarteringssteder, medmindre familiens sociale eller sundhedsmæssige situation taler afgørende imod. Tilbuddet om indkvartering i særlig bolig gives ikke til familier, hvis asylsag er behandlet efter § 53 b, eller som har fået flyttepåbud på grund af vold eller trusler om vold efter stk. 7, medmindre hensynene til børnenes tarv i helt særlige tilfælde taler derfor og udsendelse for tiden er udsigtsløs. Det er en betingelse for tilbud efter 1. pkt., at familiens medlemmer ikke er udvist ved dom, administrativt udvist i medfør af § 25, omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller

dømt for strafbart forhold begået her i landet. Opfylder familien ikke længere betingelserne i 3. pkt., træffer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at familien skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 4. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal sikre, at det i fornødent omfang kontrolleres, at en udlænding, som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 9, overholder det givne påbud.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 3. pkt. eller stk. 9, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 12. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5,

hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 13. Udlændingestyrelsen kan til brug for en afgørelse efter stk. 11 eller 12 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 14. For udlændinge omfattet af stk. 11 og 12, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

- 1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
- 4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbe-

tales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12. 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillæggydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillæggydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillæggydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillæggydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræ-

der efter skæringsdatoen. Tillægsydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægsydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægsydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægsydelsen udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør tillægsydelsen pr. dag 6,79 kr.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatøren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægsydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales tillægsydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelsehindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udlæveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. Hvis en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, oppebærer lønindkomst fra beskæftigelse eller lønnet praktik omfattet af § 14 a eller § 42 g, stk. 2, fradrages denne i kontante ydelser, der udbetales efter reglerne i stk. 1-13.

Stk. 15. Stk. 1-13 finder ikke anvendelse for en udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. § 42 k, eller dennes husstand.

Stk. 16. Udlændingestyrelsen fastsætter de nærmere regler for fradrag, jf. stk. 14.

Stk. 17. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger, herunder eventuel beskæftigelse. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatøren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

- 1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
- 2) det asylansøgerkursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,
- 3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4, og
- 4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er indkvarteret på et modtagecenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold samt arbejdsmarkeds-, uddannelses- og boligforhold (asylansøgerkursus). Tager udlændingen forinden asylansøgerkursusets gennemførelse ophold på et opholdscenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal kursusforløbet fortsættes og afsluttes på opholdscenteret. Indkvarteringsoperatøren på modtagecenteret skal oplyse operatøren af opholdscenteret om, hvorvidt asylansøgerkursuset er gennemført på modtagecenteret eller skal fortsættes og afsluttes på opholdscenteret.

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan deltage i undervisning i

andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 6.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et asylansøgerkursus, jf. stk. 1, undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3. 17-årige udlændinge kan deltage i asylansøgerkursuset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse. En 17-årig udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning.

Stk. 6. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 7. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-6.

Stk. 8. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte asylansøgerkursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med eksterne aktører, herunder skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Børne- og Undervisningsministeriet og Justitsministeriet, eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse, herunder en ungdomsuddannelse. Justitsministeren kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 9. Justitsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 8, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 8 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, eller § 42 k, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med børne- og undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Justitsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i

medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er optaget på en ungdomsuddannelse, kan deltage i ulønnet eller lønnet praktik som led i uddannelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes.

§ 42 h. Udlændingestyrelsen og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, som er nødvendige for

- 1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
- 2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
- 3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperatør, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingestyrelsen.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Justitsministeren kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Justitsministeren kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Justitsministeren kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om arbejdsskadesikring. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Justitsministeren kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i

lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingestyrelsen råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for varetægtsfængsling i medfør af § 35, stk. 1, nr. 1. og stk. 2, af personer, som har modtaget dom og afsonet eventuel idømt straf, og som alene varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af udvisningen,
- 4) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
- 5) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-4 nævnte funktioner.

Stk. 2. Justitsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Justitsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 42 k. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, har ret til at flytte i egen bolig, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis

- 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2,
- 3) udlændingen kan forsørge sin husstand,
- 4) boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8,
- 5) boligen er egnet til beboelse af den pågældende husstand og
- 6) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 5.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,
- 5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og

- 6) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor.

Stk. 3. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til at få udgifter til nødvendige sundhedsydelser dækket af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3.

Stk. 4. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til aktivering og undervisning i samme omfang som udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, hvis den pågældendes beskæftigelsesforhold ikke er til hinder herfor.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om indkvarteringen i egen bolig. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for indkvartering i egen bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er flyttet i egen bolig efter stk. 1, og som ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 5, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen fastsætter nærmere regler om boligens egnethed, jf. stk. 1, nr. 5.

§ 42 1. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat eller få tilbud om en selvstændig bolig i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejses eller udsendes, hvis

- 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og
- 3) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og

- 5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat hos en herboende ægtefælle, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejses eller udsendes, hvis udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4. Dette gælder ikke udlændinge omfattet af stk. 2.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om dennes private indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, jf. stk. 1. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for privat indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 5. Afgørelse om privat indkvartering forudsætter, at boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8. En udlænding under 18 år kan kun indkvarteres privat, hvis Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor. 1. pkt. gælder ikke udlændinge, som ønsker privat indkvartering hos en herboende ægtefælle.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er indkvarteret i medfør af denne paragraf og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 4, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. En udlænding, der er indkvarteret i medfør af denne paragraf, forsørges fortsat af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3 og 4, og § 42 b, og er fortsat omfattet af denne lovs regler om undervisning og aktivering, jf. §§ 42 c-42 g.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afhol-

des endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

- 1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, og
- 2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse i medfør af § 7, og for hvem der er fastsat en udrejsefrist i henhold til § 33, stk. 2, tilbydes uvildig rådgivning om mulighederne for hjemrejse, herunder om mulighederne for støtte efter stk. 2 til genetablering i det land, hvortil udlændingen udrejser. Justitsministeren kan træffe bestemmelse om, at den uvildige rådgivning skal varetages af en eller flere private organisationer.

Stk. 9. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Justitsministeren kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 43 c. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. §§ 42 a-42 f, der skal gælde for udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter og der er indledt forhandlinger om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om tilbagetagelse eller accept af tvangsmæssig udsendelse eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

§ 44. Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og forlængelse af visum.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug

for udstedelsen betales et gebyr svarende til gebyret for udstedelse af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens § 4 a og § 4 b.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 og 9 b-9 f.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n.

§ 44 a. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller
- 3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen administrerer Udlændingeregisteret (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændingens ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingestyrelsen kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisationens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings opgaver efter udlændingeloven eller anden lovgivning.

Stk. 3. Myndigheder og private organisationer, der har adgang til Udlændingeregisteret (UIP), kan uden udlændingens samtykke indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter § 6 eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbesty-

relsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafalder.

Stk. 5. Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, kommunalbestyrelsen, statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 23, politiet og Udlændingenævnet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 6. Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan uden samtykke fra ansøgeren og den herboende person indhente de oplysninger i Arbejdsmarkedsportalen, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 7. De i stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingeregisteret (UIP).

Stk. 8. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 9. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan i forening efter aftale med økonomi- og indenrigsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 10. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og statsforvaltningen kan til brug for Arbejdsmarkedsstyrelsens overvågning af arbejdsmarkedet videregive oplysninger om udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse efter denne lov, og oplysninger om udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse efter denne lov. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og statsforvaltningen kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

- 1) Navn.
- 2) Nationalitet.
- 3) Udlændingenummer eller personidentitet.
- 4) Cpr-nummer.
- 5) Fødselsdato.
- 6) Køn.
- 7) Opholdsgrundlag.
- 8) Afgørelsesdato.
- 9) Fagbetegnelse.
- 10) Start- og slutdato for ansættelsesforhold.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan med henblik på at kontrollere, at en udlænding overholder betingelserne for opholdstilladelsen, registreringsbeviset eller opholdskortet, jf. § 6, eller at en udlænding ikke arbejder eller opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, samkøre oplysninger fra egne registre med oplysninger fra Det Centrale Personregister, Bygnings- og Boligregistret og indkomstregisteret. Dette gælder alene for udlændinge, der har modtaget forudgående information om, at en sådan kontrol kan finde sted.

Stk. 12. Persondatalovens § 7, stk. 8, finder ikke anvendelse ved behandling af ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 7 og 8. Det samme gælder ved behandling af sager om forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelse meddelt efter disse bestemmelser og ved behandling af sager, hvori akter vedrørende opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 indgår.

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 44 c. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændingestyrelsen om sager, hvor kommunalbestyrelsen har kendskab til eller begrundet mistanke om, at mindreårige udlændinge har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration.

Stk. 2. En kommunalbestyrelse, der gennemfører en forebyggende samtale med eller tilbyder anden form for særlig støtte til forældrene til en mindreårig udlænding, jf. § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, på grund af kendskab til eller begrundet mistanke om, at den mindreårige udlænding opholder sig uden for landet på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal i den forbindelse oplyse forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. § 17.

Stk. 3. Underretning efter stk. 1 skal indeholde oplysning om, hvorvidt kommunalbestyrelsen har gennemført en forebyggende samtale med eller tilbudt forældrene til en mindreårig udlænding, der er omfattet af stk. 1, anden form for særlig støtte efter reglerne i § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, og om kommunalbestyrelsen i den forbindelse har orienteret forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. stk. 2.

§ 44 d. Hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en

uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, ikke er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse, videregiver uddannelsesinstitutionen uden udlændingens samtykke skriftligt oplysning herom til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

§ 44 e. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra kommunen under sit ophold her i landet. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 2. Udbetaling Danmark indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra Udbetaling Danmark under sit ophold her i landet. Udbetaling Danmarks videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, eller personer, der er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Kommunalbestyrelsen oplyser Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om omfanget af hjælpen.

§ 44 f. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan indhente de oplysninger fra Udenrigsministeriet om udlændingens ophold i udlandet, som Udenrigsministeriet har indhentet i forbindelse med evakuering fra udlandet, og som er nødvendige for at kontrollere, at en udlænding har ret til at opholde sig her i landet. Indhentelse af oplysninger kan ske elektronisk.

Stk. 2. Indhentelse af oplysninger efter stk. 1 kan ske med henblik på registersamkøring og sammenstilling af registre og oplysninger i kontroløjemed.

§ 44 g. Hvis en aftale mellem en kommunalbestyrelse og en udlænding om et ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren, jf. § 9 c, stk. 4, ophæves, eller hvis en udlænding under et sådant ophold opgiver sin bopæl i kommunen, videregiver kommunalbestyrelsen oplysning herom til Udlændingestyrelsen.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af justitsministeren eller beskæftigelsesministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivel-

sen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om

- 1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
- 2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
- 3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
- 4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
- 5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyn-

diger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5, og af § 9, stk. 22 og 23, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og §§ 9 i-9 n, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 3, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 n, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i

overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Stk. 3. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4, 2. pkt., træffes af justitsministeren.

Stk. 4. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16.

Stk. 5. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af justitsministeren i sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, nr. 10, 15 og 17.

Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 7. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at justitsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 1, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, § 9 h, stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, § 11, stk. 8, § 32 a, § 33, § 34 a, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til justitsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering.

Stk. 2. Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til beskæftigelsesministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og § 33, kan Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2 og 4.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.

Stk. 5. Justitsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens be-

handling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsforvaltningen, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene, beskæftigelsesministeren og justitsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at afgørelser om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6, opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter § 4 a, stk. 3, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Justitsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til statsforvaltningen.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 7, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 f. Justitsministeren kan fastsætte regler om krav til tolke, der anvendes af myndigheder på Justitsministeriets område.

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Justitsministeriet.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Justitsministeriet giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren samt mellem beskæftigelsesministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede og meddele visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med justitsministeren eller beskæftigelsesministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum efter § 4 a, stk. 3, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Beskæftigelsesministeren kan alene medvirke i aftaler om udstedelse af visum efter § 4 a, stk. 3, i forhold til meddelelse af opholdstilladelse og arbejdstilladelse som omfattet af § 46, stk. 2. Udenrigsministeren kan efter aftale med justitsministeren indgå repræsentationsaftaler med udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 8.

Stk. 3. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan hver for sig efter aftale med udenrigsministeren fastsætte regler om, at private samarbejdspartnere på vegne af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation kan varetage opgaver med modtagelse og registrering af ansøgninger om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse, herunder optage personfoto og fingeraftryk, modtage gebyr for ansøgningen samt yde vejledning om regler vedrørende visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Der kan ikke gives private samarbejdspartnere kompetence til at afgøre konkrete sager om ansøgning om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

§ 47 a. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indrejsen her i landet.

Stk. 2. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan hver for sig fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i særlige tilfælde kan udstede tilbagerejsetilladelser til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 47 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a eller 9 c-9 f afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil afgive personfoto, jf. § 12 a. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f.

Stk. 2. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a eller 9 c-9 f afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil medvirke til optagelse af fingeraftryk, jf. § 12 a. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand hertil, hvis ansøgeren er under 6 år, eller hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 7 og 8, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitietschefen eller politidirektøren. Afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, og afgørelser om, at dokumenter eller genstande tages i bevaring, jf. § 40, stk. 8, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitietschefen. De afgørelser, der er nævnt i 1.-4. pkt., kan påklages til justitsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til justitsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for justitsministeren.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at

blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingestyrelsen uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingestyrelsens afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til justitsministeren. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfoto og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder politiet et asylansøgerkort til udlændingen.

Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

§ 48 f. Udlændingestyrelsen bedømmer, om en udlænding har bestået danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. § 9, stk. 30 og 32. Udlændingestyrelsens bedømmelse af, om en udlænding har bestået prøverne, kan påklages til Ministeriet for Børn og Undervisning. Klagen skal indgives til Ministeriet for Børn og Undervisning, senest 7 dage efter at resultatet af bedømmelsen er meddelt den pågældende udlænding. Klager, der indgives senere, afvises.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forven-

tes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværk-

sættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-24 og 25-25 c nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 52 a. Udlændingenævnet består af 1 formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Udlændingenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 2. Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet.

Stk. 3. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes af Udlændingenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident. Advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet. De medlemmer, der gør tjeneste i Justitsministeriet, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren, og de medlemmer, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, beskikkes efter indstilling fra beskæftigelsesministeren.

Stk. 4. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted én gang. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt.

Stk. 5. Udlændingenævnets formand vælges af Udlændingenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område, jf. dog § 52 c, stk. 5 og 6. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, som sammensættes af nævnets formand, 1 advokat og 1 medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet eller i Beskæftigelsesministeriet. Ved drøftelser af spørgsmål vedrørende behandlingen af sager, som hører under Justitsministeriets område, deltager 1 medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet. Ved drøftelser af spørgsmål vedrørende behandlingen af sager, som hører under Beskæftigelsesministeriets område, deltager 1 medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet. Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 8. Udlændingenævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 9. Udlændingenævnets formand kan ad hoc-besikke 1 medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Stk. 10. Justitsministeren fastsætter Udlændingenævnets forretningsorden efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

§ 52 b. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 d og 9 f.
- 2) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne.
- 3) ⁸⁾ Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9 f, stk. 5, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19.
- 4) Afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11.
- 5) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 5, og § 9 f, stk. 7, jf. nr. 1 og 2.
- 6) Afgørelser om udvisning efter § 25, nr. 2, og §§ 25 a-25 c.
- 7) Afgørelser om afvisning efter § 28.
- 8) Afgørelser om fastsættelse af alder i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n.
- 2) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n, og afgørelser om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, jf. § 19.
- 3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 4, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2.
- 4) Afgørelser om udvisning efter § 25 b, stk. 2, jf. § 46, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, jf. § 17 a, er bortfaldet, og at en op-

holdstilladelse er bortfaldet efter § 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 4. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 a eller §§ 9 i-9 n er bortfaldet, jf. §§ 17 og 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Stk. 5. Klage over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1-4, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i 1. pkt.

Stk. 6. Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil.

§ 52 c. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.

Stk. 2. Sekretariatet forbereder Udlændingenævnets behandling af klager.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller fra Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i anledning af en klagesag.

Stk. 4. En klage behandles på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler derfor, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Stk. 5. Klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Stk. 8. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en klage til behandling efter stk. 5-7 eller § 52 a, stk. 6.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater, indstilles af Dansk Flygtningehjælp, gøre

teneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra henholdsvis Dansk Flygtningehjælp, udenrigsministeren og justitsministeren.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement, jf. dog stk. 8-10.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelægelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 9. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 10. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 11. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 12. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningesnævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningesnævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningesnævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningesnævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at

ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningesnævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningesnævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningesnævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningesnævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningesnævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningesnævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningesnævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningesnævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningesnævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-10.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-10, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejseudokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejseudokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejssende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af justitsministeren, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet som repræsentant. Organisationen kan efter aftale med justitsministeren ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant. Repræsentanten udpeges af statsforvaltningen.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsforvaltningens afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til social- og integrationsministeren.

Stk. 5. Social- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om statsforvaltningens behandling af sager efter stk. 1-4.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

- 1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 28 i forældreansvarsloven,
- 2) barnet fylder 18 år,
- 3) barnet udrejser af Danmark,
- 4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
- 5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
- 6) barnet indgår ægteskab, og statsforvaltningen ikke træffer afgørelse efter § 1, 2. pkt., i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, eller
- 7) statsforvaltningen træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre barnet selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på opholdstilladelse efter § 7, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gøres bekendt med afgørelser om at beskikke en advokat for barnet. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen iværksætter med samtykke fra et barn, der er omfattet af stk. 1, en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk til barnet, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette gælder dog ikke, hvis barnet er omfattet af § 2, stk. 1.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen iværksætter en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen iværksætter endvidere en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Stk. 11. Eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk, jf. stk. 9 og 10, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af justitsministeren. Udlændingestyrelsen og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre eller andet familiemæssige netværk udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den personlige repræsentant.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 4, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7 og 8, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen, VIS-forordningen og Eurodac-forordningen m.v.

§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af Eurodac til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen med senere ændringer.

Stk. 2. Ved den centrale Eurodac-enhed forstås i denne lov den centrale enhed i agenturet for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er ansvarlig for driften af den centrale database omhandlet i Eurodac-forordningens artikel 1, stk. 2, litra b.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 21, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, VIS-forordningen, visumkodeksen, Dublinforordningen og Eurodacforordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspolitichefen efter § 58 j, stk. 1 og 2, kan videregive oplysninger til den centrale Eurodac-enhed.

§ 58 e. Justitsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodacforordningen.

§ 58 f. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 6 år,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
- 4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3,
- 5) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller
- 6) udlændingen er udvist af landet efter § 25 b.

Stk. 2. Rigspolitichefen kan indberette en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i SIS II, sletter Rigspolitichefen den pågældende i SIS II.

§ 58 i. Rigspolitichefen videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til den centrale Eurodac-enhed. Rigspolitichefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til den centrale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 2) udlændingens køn,
- 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer og
- 4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og
- 2) de i stk. 2, nr. 2-4, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspolitichefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra den centrale Eurodac-enhed.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodac-forordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitichefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-

enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., er blevet anerkendt som flygtning i overensstemmelse med flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 2. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitichefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Bliver Rigspolitichefen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 2 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2.
- 2) Opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.
- 3) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortelser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 4. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstil-

ladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 5. Ved straffens udmåling efter stk. 4 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelser er begået forsætligt, at der ved overtrædelser er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 6. Er der ved en overtrædelse af stk. 4 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Stk. 7. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der

- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
- 2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,
- 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
- 4) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
- 5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land eller
- 6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 8. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsættlig bistand til ulovligt ophold her i landet.

Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsættlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselægitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 59 b. Med bøde eller fængsel indtil 3 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. pkt., eller § 42 d,

stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 3 og 4, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., og § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59 b, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 65. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁾ og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹⁰⁾. § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler¹¹⁾. § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden¹²⁾.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren¹³⁾.

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren¹⁴⁾.

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans¹⁵⁾.

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹⁶⁾.

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt

om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler¹⁷⁾.

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet¹⁸⁾.

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹⁹⁾.

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3²⁰⁾. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet²¹⁾.

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disses bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse²²⁾.

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²³⁾.

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse²⁴⁾.

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden²⁵⁾.

Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17. Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32. (Udeladt)

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden²⁶⁾. Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁷⁾.

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2²⁸⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999²⁹⁾.

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden³⁰⁾.

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lov bekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³¹⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

Lov nr. 458 af 7. juni 2001 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2001. § 1, nr. 8, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³²⁾. § 1, nr. 10-13, træder i kraft den 1. juli 2001.

Stk. 2. Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, § 35, stk. 2, og § 36, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3 og 5, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Udlændingelovens § 36, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³³⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25, § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1 og 4-8, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2002, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Udlændingelovens § 7, §§ 9-9 e, § 19, stk. 1, nr. 1, § 19, stk. 1, nr. 5, og § 26, stk. 1, som affattet, indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 21, 24, 29 og 30, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens §§ 11 og 11 a som affattet henholdsvis indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 6, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 26, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29 og 30, finder alene anvendelse ved

afgørelser efter udlændingelovens §§ 22-25 b, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. (Udeladt)

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. § 1, nr. 1-5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁴⁾. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³⁵⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt. og stk. 3, 3. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 3 og 4, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler fortsat anvendelse.

Lov nr. 1044 af 17. december 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁶⁾.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for personer, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 60 af 29. januar 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2003.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. april 2003 er meddelt opholdstilladelse eller er registreret som asylansøgere efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1.

Lov nr. 425 af 10. juni 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. (Udeladt)

Stk. 2. § 2 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁷⁾.

Stk. 3-4. (Udeladt)

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 og § 11 a, stk. 2 og 4, som ændret ved denne lovs § 2, nr. 3-12, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse.

Lov nr. 1204 af 27. december 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 8, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8, anvendelse.

Lov nr. 427 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2004, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og stk. 10, 11, 13, 14 og 16, § 9 f og § 19, stk. 1, nr. 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 6, 9, 20 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 19, stk. 5, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 31, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Stk. 4. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 4. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 36 og 37, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere.

For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 428 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁸⁾.

Lov nr. 429 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4, stk. 2-5, og §§ 4 c, 47 b og 47 c som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, 3 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om visum.

Stk. 3. Udlændingelovens § 22, nr. 6 og 7, og § 26, stk. 2, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 4-7, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 2. og 5. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 9, 1. pkt., og stk. 12, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 13, 14, 16, 18 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 46, stk. 2, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har påklaget en afgørelse vedrørende beregningen af kontante ydelser til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 35, finder alene anvendelse for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udvises i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

Lov nr. 323 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³⁹⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 29 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som er fremsat inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 40 a, stk. 5, § 58 i og § 58 j som ændret eller indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 9, finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor udlændingens fingeraftryk er optaget inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 324 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 11 a, stk. 6, § 11 b og § 59, stk. 2 og 3, stk. 7, nr. 6, og stk. 9, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 8, 9, 32, 33 og 34, finder anvendelse på lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Medlemmer af Flygtningenævnet, som er beskikket før lovens ikrafttræden, forbliver medlemmer indtil udløbet af den periode, de er beskikket for. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, finder ikke anvendelse i denne periode. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder også for disse medlemmer.

Stk. 4. Udlændingelovens § 53, stk. 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder for valg af formænd efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 402 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 2 og 3, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 403 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Lov nr. 431 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 85

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. november 2005, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 523 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 23

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2007.

Stk. 2-6. (Udeladt)

Lov nr. 554 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 12

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1, 6, 8, 10, 11, 13-17, 19 og 25, §§ 3-5 og § 7, nr. 3 og 4, træder i kraft den 1. juli 2005. Lovens § 1, nr. 2-5, 7, 9, 12, 18 og 20-24, § 2, § 6, § 7, nr. 1 og 2, og §§ 8-11 træder i kraft den 1. januar 2007.

Stk. 2-5. (Udeladt)

Lov nr. 243 af 27. marts 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2006, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2-5. (Udeladt)

Stk. 6. Udlændingelovens § 11, stk. 9, nr. 2, § 11, stk. 11, og § 11 c som indsat eller affattet ved denne lovs

§ 2, nr. 1-3, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse, finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse. For udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse den 28. februar 2002 eller senere, finder de regler, der er gældende indtil den 1. april 2006, jf. lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, anvendelse.

Lov nr. 301 af 19. april 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2006, jf. dog stk. 2-8.

Stk. 2. Udlændingelovens § 42 c, stk. 3, nr. 2, § 42 e, stk. 2, 2. pkt., § 42 f og § 46 e, 1. pkt., som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 31-40 og 47, træder i kraft den 1. september 2006.

Stk. 3. Udlændingelovens § 10, stk. 4, og § 32, stk. 6 og 7, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 10, 20 og 21, og udlændingelovens § 50 b som indsat ved denne lovs § 1, nr. 48, træder i kraft den 30. april 2006.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9, stk. 16, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 6, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. I sager, hvor der inden lovens ikrafttræden er givet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter lovens ikrafttræden. I sager, hvor der efter lovens ikrafttræden gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter tidspunktet for afgørelsen.

Stk. 5. Udlændingelovens § 9 b og § 33, stk. 4, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 23, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 59 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 54, finder anvendelse for lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Regler om betaling for genudstedelse af opholdskort fastsat efter udlændingelovens § 44, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 41, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har anmodet om at få genudstedt opholdskort.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 2 a, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, og udlændingelovens § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 3, 18, 26-28, 30 og 490.⁴⁰⁾

Lov nr. 429 af 10. maj 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juni 2006 og finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 532 af 8. juni 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende,⁴¹⁾ jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 19, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 4, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i den forbindelse bestemme, at alene dele af § 9 a, stk. 5-18, skal finde anvendelse for statsborgere i Bulgarien og Rumænien.

Lov nr. 538 af 8. juni 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 105

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2007, jf. dog stk. 2-22 og § 106.

Stk. 2-19. (Udeladt)

Stk. 20. Lovens § 1, nr. 32, og § 104, nr. 1,⁴²⁾ træder i kraft den 1. juli 2006.

Stk. 21-22. (Udeladt)

Lov nr. 89 af 30. januar 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2007, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 3, 5, 12, 17, 22 og 23, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 5, 6, 8 og 9, og § 19, stk. 1, nr. 6 og 7, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 15, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse ved afgørelsen af denne ansøgning.

Stk. 3. Udlændingelovens § 9, stk. 19, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 7, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9 g som indsat ved denne lovs § 1, nr. 11, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden.

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 d som indsat ved denne lovs § 1, nr. 12, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4 og 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 13 og 14, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. Bestemmelserne finder endvidere kun anvendelse i sager, hvor udlændingen eller den herboende person efter lovens ikrafttræden modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 379 af 25. april 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2007, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9, stk. 2, og § 9 f, stk. 4, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 2 og 5, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.⁴³⁾ Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 20, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, og tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret efter denne lovs § 1, nr. 13, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.⁴⁴⁾

Lov nr. 504 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2007.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 505 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2007, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 507 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁴⁵⁾

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 264 af 23. april 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2008.

Lov nr. 431 af 1. juni 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1 og 3, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁴⁶⁾

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 1, nr. 2, 4 og 5.⁴⁷⁾

Lov nr. 485 af 17. juni 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2008.

Lov nr. 486 af 17. juni 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2008, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 15, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3 og 5.⁴⁸⁾

Lov nr. 1334 af 19. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2009, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4 d som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3, træder i kraft den 1. juli 2009.

Lov nr. 1336 af 19. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 167

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2009, jf. dog stk. 2. § 11 finder alene anvendelse på afgørelser om lønindeholdelse, der træffes efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 1397 af 27. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁴⁹⁾

Lov nr. 1398 af 27. december 2008, som ændret ved § 2, nr. 2, i lov nr. 1511 af 27. december 2009, indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2009, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3, § 19, stk. 8, § 28, stk. 1, nr. 6, § 40 a, stk. 2, § 40 b, stk. 2, og § 58 g, stk. 2, som affattet ved lovens § 2, nr. 4-7, 9-11, 13-15 og 20.⁵⁰⁾

Lov nr. 313 af 28. april 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. maj 2009.

Lov nr. 483 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 21

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2009, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2-3. (Udeladt)

Lov nr. 486 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Stk. 2. Udlændingelovens §§ 22-24 a, § 26, stk. 2, § 32, stk. 2-4, og § 59 b som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 5-22 og 26, finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovover-

trædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 487 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Stk. 2. Reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7, finder også anvendelse ved behandlingen af sager, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller indbragt for retten. En sag, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller indbragt for byretten, skal ved lovens ikrafttræden henvises til fortsat behandling ved Københavns Byret, mens en sag, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller henvist til landsretten, færdigbehandles af denne. Uanset udlændingelovens § 45 d, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7, har en sag anlagt ved, henvist til eller indbragt for retten før lovens ikrafttræden alene opsættende virkning, hvis dette følger af de hidtil gældende regler.

Lov nr. 493 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. (Udeladt)

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. Lovens § 2 træder i kraft efter ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations nærmere bestemmelse.⁵¹⁾

Lov nr. 1511 af 27. december 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2010, jf. dog stk. 2 og 3

Stk. 2. Lovens § 3, nr. 1, 4, 6, 10, 13, 14, 21 og 23 træder i kraft den 5. april 2010.

Stk. 3. Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 3, nr. 2, 3, 22 og 24-26.⁵²⁾⁵³⁾ Ministeren kan bestemme, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 4. Udlændingelovens § 2 a, stk. 4, § 4, stk. 1, § 40, stk. 10 og 11, og § 47 c som affattet, ændret eller ophævet ved denne lovs § 3, nr. 1, 6, 13, 14 og 21, finder ikke

anvendelse på ansøgninger, der er indgivet inden den 5. april 2010. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 400 af 21. april 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2010, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 4 a, stk. 2, § 9, stk. 2, 2. og 3. pkt., § 9, stk. 18, 4. pkt., § 9 f, stk. 4, og § 40 d som affattet ved denne lovs § 2, nr. 1-4 og 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.⁵⁴⁾

Lov nr. 571 af 31. maj 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 7

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2010, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Lovens § 2, nr. 2 og § 3 træder i kraft den 15. juni 2010.

Stk. 3-4. (Udeladt)

Lov nr. 572 af 31. maj 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2010, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 f, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, § 11 a, § 27, stk. 1, § 46, stk. 2, og § 46 a som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 7-10, 21, 28 og 29, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse for udlændinge, der fra og med den 26. marts 2010 indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før den 26. marts 2010, finder de hidtil gældende regler anvendelse. Ophævelse af udlændingelovens §§ 11 c og 11 d, jf. denne lovs § 1, nr. 11, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁵⁵⁾ Ophævelsen gælder for

udlændinge, der fra og med den 26. marts 2010 indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9, stk. 5, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, gælder alene i de tilfælde, hvor der efter lovens ikrafttræden indgives ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse. Udlændingelovens § 9, stk. 18, § 9 a, stk. 4, § 9 b, stk. 3, § 9 c, stk. 5, § 9 f, stk. 7, og § 33, stk. 5, 1. pkt., som affattet og indsat ved denne lovs § 1, nr. 2-6 og 24, gælder alene for udlændinge, der indgiver ansøgning efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 17, stk. 2, og § 44 c som indsat og affattet ved denne lovs § 1, nr. 12 og 27, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udrejser af Danmark og opholder sig uden for landet i mere end 3 måneder på genopdragelsesrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration. For andre udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, og § 22, nr. 6, som indsat og ændret ved denne lovs § 1, nr. 15 og 20, finder alene anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 18, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden rejser til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7.

Stk. 8. Udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 22, gælder alene for udlændinge, der indgiver klage efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der har indgivet klage før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 7

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2010.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 1542 af 21. december 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. For udlændinge, der har indgivet ansøgning om visum inden lovens ikrafttræden, finder udlændingelovens § 4, stk. 2-7, § 40, stk. 11, og § 47 b som ophævet ved denne lovs § 1, nr. 7, 11 og 12, fortsat anvendelse.

Lov nr. 1543 af 21. december 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9 c, stk. 3, § 40 c, stk. 2, og § 56 a, stk. 1, 5. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 2 og 4, finder alene anvendelse for uledsagede mindreårige udlændinge, der indrejser i Danmark fra og med den 1. januar 2011.

Stk. 3. Har Udlændingesservice før den 1. januar 2011 iværksat en eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk til et uledsaget barn uden barnets samtykke, og er eftersøgningen ikke tilendebragt den 1. januar 2011, skal Udlændingesservice alene fortsætte eftersøgningen, hvis barnet samtykker hertil, jf. udlændingelovens § 56 a, stk. 9, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7.

Lov nr. 1604 af 22. december 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011.

Stk. 2. Loven finder alene anvendelse for ansøgninger, der indgives efter lovens ikrafttræden, klager over afslag på en ansøgning, der indgives efter lovens ikrafttræden, og ansøgninger om genoptagelse, der vedrører en ansøgning, der indgives efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 248 af 30. marts 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2011.

Stk. 2. Udlændingelovens § 32, stk. 4, 4. pkt., som indsat ved denne lovs § 1, nr. 5, gælder for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden indrejser i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b.

Stk. 3. Udlændingelovens § 58 g, nr. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, gælder for udlændinge, der fra lovens ikrafttræden udvises af landet i medfør af §§ 22-24 og meddeles et indrejseforbud. For udlændinge, der udvises af landet i medfør af §§ 22-24 og meddeles et indrejseforbud før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 14, gælder for udlændinge, der udvises efter § 25 b fra og med lovens ikrafttræden.

Lov nr. 463 af 18. maj 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 20. maj 2011, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Udlændingelovens § 40 a, stk. 1, og § 48, stk. 1, 5. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 14 og 21, og udlændingelovens § 40 a, stk. 11 og 12, § 47 b, stk. 2, og § 48, stk. 1, 3. pkt., som indsat ved denne lovs § 1, nr. 15, 19 og 20, træder i kraft den 20. maj 2012.

Stk. 3. Udlændingelovens § 4 a, stk. 2, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 3, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁵⁶⁾

Lov nr. 601 af 14. juni 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2011, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttrædelse af udlændingelovens § 9, stk. 2, 2. pkt., som ændret ved dennes lov § 1, nr. 2, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ministeren kan i den forbindelse fastsætte overgangsregler.

Stk. 3. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, § 9, stk. 4, 1. og 4. pkt., § 9, stk. 7, 1. pkt., § 9, stk. 12-15, § 9, stk. 30, og § 9 h, stk. 1, nr. 1 og 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 3, 4, 6, 8, 18, 21 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 613 af 14. juni 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Loven træder i kraft den 1. juli 2011.

Lov nr. 758 af 29. juni 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2011 og finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 833 af 6. juli 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2012.

Lov nr. 326 af 11. april 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 25

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2012, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. (Udeladt)

Stk. 4. (Udeladt)

Lov nr. 418 af 12. maj 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 9

Stk. 1. Loven træder i kraft den 15. maj 2012, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 90, træder i kraft den 1. december 2012.

Stk. 3. § 1, nr. 3, 7-16, 18-25 og 28, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Hvis der ikke efter de hidtil gældende regler kan meddeles opholdstilladelse på grundlag af ægtefællesammenføring, tager Udlændingestyrelsen samtidig stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelo-

vens § 9 eller § 9 c som ændret ved lovens § 1, nr. 7-16, 18-25 og 28.

Stk. 4. § 1, nr. 9, 24, 25 og 62, finder ikke anvendelse for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden lovens ikrafttræden. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. For udlændinge, der meddeles opholdstilladelse i perioden fra den 15. maj 2012 og indtil danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30 og 32, er etableret, regnes fristerne på 6 og 15 måneder, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30, 2. og 4. pkt., og stk. 32, 2. og 3. pkt., fra tidspunktet for prøvernes etablering.

Stk. 6. Afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt., træffes af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, når opholdstilladelsen er meddelt med henblik på uddannelse, au pair-ophold, praktikantophold, volontør-ophold, ophold ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. § 45, eller som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-6, eller til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på uddannelse eller praktikantophold.

Lov nr. 566 af 18. juni 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁵⁷⁾

Lov nr. 567 af 18. juni 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁵⁸⁾

Lov nr. 569 af 18. juni 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2012.

Lov nr. 571 af 18. juni 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2013.

Stk. 2. Udlændingelovens § 52 b, stk. 5, som affattet ved lovens § 1, nr. 12, finder ikke anvendelse for afgørelser truffet inden lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Verserende sager den 1. januar 2013 vedrørende afgørelser, der efter udlændingelovens § 52 b som affattet ved lovens § 1, nr. 12, kan indbringes for Udlændingenævnet, overføres til videre behandling i Udlændingenævnet.

Lov nr. 572 af 18. juni 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2012, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 34, træder i kraft den 1. oktober 2012.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 32, 33 og 35-37, træder i kraft den 1. januar 2013.

Stk. 4. Lovens § 1, nr. 35 og 36, finder ikke anvendelse for medlemmer af Flygtningenævnet, der er beskikket inden den 1. januar 2013. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 har været beskikket i mindst 8 år, har ved udløbet af indeværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 har været beskikket i under 8 år, har ved udløbet af indeværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år med mulighed for genbeskikkelse for endnu en periode på 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted.

Stk. 5. Lovens § 1, nr. 1-5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3-6, som affattet ved lov nr. 572 af 31. maj 2010. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Lovens § 1, nr. 9-25, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Hvis der ikke efter de hidtil gældende regler kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, tager Udlændingestyrelsen samtidig stilling til, om der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3-6, som affattet ved lovens § 1, nr. 9-25.

Lov nr. 430 af 1. maj 2013 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Loven træder i kraft den 2. maj 2013.

Lov nr. 432 af 1. maj 2013 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁵⁹⁾

Lov nr. 433 af 1. maj 2013 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁶⁰⁾

Lov nr. 434 af 1. maj 2013 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende,⁶¹⁾ jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 2, nr. 1-3 og 5, træder i kraft den 1. oktober 2013.⁶²⁾

Stk. 3. § 2, nr. 1, finder alene anvendelse for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter lovens ikrafttræden.

Stk. 4. § 2, nr. 4, finder alene anvendelse, hvis det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.⁶³⁾

Lov nr. 647 af 12. juni 2013 indeholder følgende bestemmelser:

§ 25

Loven træder i kraft den 1. juli 2013.

§ 26

Stk. 1. Sager ved de fem statsforvaltninger, der ved lovens ikrafttræden ikke er færdigbehandlet, færdigbehandles af statsforvaltningen.

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. (Udeladt)

Stk. 4. (Udeladt)

Stk. 5. (Udeladt)

Justitsministeriet, den 25. juni 2013

Morten Bødskov

/ Merete Milo

- ¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, EU-Tidende 2004, nr. L 229, side 35.
- ²⁾ Lovændringen i § 1, nr. 33, der vedrører udlændingelovens § 44 a, stk. 10, 1. pkt., er ikke indarbejdet i lovebekendtgørelsen, da der ved folketingsbehandlingen er opstået en fejl, således der skal ses bort fra § 1, nr. 33.
- ³⁾ Ved § 2, nr. 4, i lov nr. 400 af 21. april 2010 indsattes et nyt stk. 4 i § 9 f, hvorefter stk. 4-6 blev til stk. 5-7. Bestemmelsen trådte i kraft den 15. november 2010, jf. bekendtgørelse nr. 1250 af 4. november 2010. Bestemmelsen svarer næsten ordret til § 9 f, stk. 4, i § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.
- ⁴⁾ § 2, nr. 1, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 vedrører indsættelse af et nyt stk. 5 i § 9 f, hvorefter stk. 5-7 blev til stk. 6-8. Bestemmelsen i § 9 f, stk. 5, træder i kraft den 1. oktober 2013, jf. § 4, stk. 2, i lov nr. 434 af 1. maj 2013.
- ⁵⁾ § 2, nr. 2, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 vedrører affattelsen af § 9 h, stk. 4. Ændringen af § 9 h, stk. 4, træder i kraft den 1. oktober 2013, jf. § 4, stk. 2, i lov nr. 434 af 1. maj 2013.
- ⁶⁾ § 2, nr. 3, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 vedrører affattelsen af § 19, stk. 1, nr. 9. Ændringen af § 19, stk. 1, nr. 9, træder i kraft den 1. oktober 2013, jf. § 4, stk. 2, i lov nr. 434 af 1. maj 2013.
- ⁷⁾ § 2, nr. 2, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 vedrører affattelsen af § 33, stk. 5. Ændringen af § 33, stk. 5, træder i kraft den 1. oktober 2013, jf. § 4, stk. 2, i lov nr. 434 af 1. maj 2013.
- ⁸⁾ § 2, nr. 5, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 vedrører affattelsen af § 52 b, stk. 1, nr. 3. Ændringen af § 52 b, stk. 1, nr. 3, træder i kraft den 1. oktober 2013, jf. § 4, stk. 2, i lov nr. 434 af 1. maj 2013.
- ⁹⁾ Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrørte ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og § 53 b samt en ændret affattelse af § 56.
- ¹⁰⁾ Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.
- ¹¹⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10 i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1.
- ¹²⁾ § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt.
- ¹³⁾ § 1, nr. 11, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte indsættelse af § 59 a og blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.
- ¹⁴⁾ Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF-asyllkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997.
- ¹⁵⁾ § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrørte en ændret affattelse af udlændingelovens § 62.
- ¹⁶⁾ Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.
- ¹⁷⁾ § 1, nr. 2-5, i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2. Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har søgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.
- ¹⁸⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrørte en ændret affattelse af § 53.
- ¹⁹⁾ Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995. Lovens § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, vedrørte ændret affattelse af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, indsættelse af nyt stykke 2 i § 27, ændret affattelse af § 34, § 36, stk. 1, § 37, stk. 3, og § 40, stk. 3, indsættelse af § 40 a, ændret affattelse af § 53, stk. 2-6, og § 56, stk. 1-6, og indsættelse af et nyt nr. 10 i § 1 i lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7.
- ²⁰⁾ § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der fra og med denne dato indgiver ansøgning om asyl i Københavns lufthavn i Kastrup, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 2, nr. 2 og 3, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7. § 2, nr. 2, trådte i kraft den 1. oktober 1995, og § 2, nr. 3, trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. henholdsvis § 1 og § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.
- ²¹⁾ § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.
- ²²⁾ § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.
- ²³⁾ Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.
- ²⁴⁾ § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 27, stk. 2.
- ²⁵⁾ § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt.
- ²⁶⁾ De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev, bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997, jf. note 21, ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001, sat i kraft den 25. marts 2001.

- [27\)](#) § 1, nr. 12, 20, 28 og 29 i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5 og § 48. § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.
- [28\)](#) Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.
- [29\)](#) § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 19, stk. 2.
- [30\)](#) § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.
- [31\)](#) Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.
- [32\)](#) Lov nr. 458 af 7. juni 2001 blev bekendtgjort i Lovtidende den 8. juni 2001.
- [33\)](#) Lov nr. 362 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- [34\)](#) Lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- [35\)](#) § 1, nr. 6, i lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev ved bekendtgørelse nr. 73 af 27. januar 2003 sat i kraft den 1. marts 2003 og vedrørte indsættelse af § 59, stk. 5.
- [36\)](#) Lov nr. 1044 af 17. december 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. december 2002.
- [37\)](#) Lov nr. 425 af 10. juni 2003 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 2003.
- [38\)](#) Lov nr. 428 af 9. juni 2004 blev bekendtgjort i Lovtidende den 10. juni 2004.
- [39\)](#) Lov nr. 323 af 18. maj 2005 blev ved bekendtgørelse nr. 235 af 17. marts 2006 sat i kraft den 1. april 2006 af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.
- [40\)](#) § 1, nr. 2, i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører indsættelse af stk. 3 i § 2 a. § 1, nr. 3, § 18, §§ 26-28, § 30 og § 49 i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører ændret affattelse af § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1. Ændringerne trådte i kraft den 13. oktober 2006, jf. bekendtgørelse nr. 979 af 26. september 2006.
- [41\)](#) Lov nr. 532 af 8. juni 2006 blev bekendtgjort i Lovtidende den 9. juni 2006 og trådte i kraft den 10. juni 2006.
- [42\)](#) § 104, nr. 1, i lov nr. 538 af 8. juni 2006 vedrørte indsættelse af § 46 f i udlændingeloven. § 104, nr. 2 og 3, vedrørte ændret affattelse af udlændingelovens § 48, stk. 1.
- [43\)](#) § 1, nr. 2 og 5, i lov nr. 379 af 25. april 2007 er ved lov nr. 400 af 21. april 2010, ophævet den 1. maj 2010.
- [44\)](#) Udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret ved lov nr. 379 af 25. april 2007, trådte i kraft den 10. oktober 2007, jf. bekendtgørelse nr. 1141 af 1. oktober 2007.
- [45\)](#) Lov nr. 507 af 6. juni 2007 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2007.
- [46\)](#) Lov nr. 431 af 1. juni 2008 blev bekendtgjort i Lovtidende den 3. juni 2008.
- [47\)](#) § 1, nr. 2, 4 og 5, i lov nr. 431 af 1. juni 2008, som vedrører indsættelse af § 2 a, stk. 4-7, ændring af overskriften til kapitel 8 a samt ændret affattelse af § 58 d, 1. pkt., er ophævet ved § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 1398 af 27. december 2008 samt § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 1511 af 27. december 2009. Bestemmelserne når således ikke at træde i kraft.
- [48\)](#) Udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 15, trådte i kraft den 1. juli 2008, jf. bekendtgørelse nr. 627 af 25. juni 2008.
- [49\)](#) Lov nr. 1397 af 27. december 2008 blev bekendtgjort i Lovtidende den 30. december 2008.
- [50\)](#) § 2, nr. 4-7, 9-11, 13-15 og 20, i lov nr. 1398 af 27. december 2008, som vedrører § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3, § 19, stk. 10, § 28, stk. 1, nr. 6, § 40 a, stk. 2, § 40 b, stk. 2, og § 58 g, stk. 2, trådte i kraft 9. april 2013, jf. bekendtgørelse nr. 352 af 5. april 2013.
- [51\)](#) § 2 i lov nr. 493 af 12. juni 2009, som vedrører ændring af § 37, stk. 3 og § 37 c, stk. 4, trådte i kraft den 1. november 2009, jf. bekendtgørelse nr. 996 af 6. oktober 2009.
- [52\)](#) § 3, nr. 2, 22 og 24, i lov nr. 1511 af 27. december 2009, som vedrører § 2 a, stk. 6 og 7, overskriften til kapitel 8 a og § 58 d, 1. pkt., trådte i kraft den 5. januar 2012, jf. bekendtgørelse nr. 1418 af 22. december 2011.
- [53\)](#) § 3, nr. 3, 25 og 26, i lov nr. 1511 af 27. december 2009, som vedrører § 2 a, stk. 8 og 9, § 58 g, og § 58 h, stk. 2, trådte i kraft den 9. april 2013, jf. bekendtgørelse nr. 352 af 5. april 2013.
- [54\)](#) § 2, nr. 1-4 og 6, i lov nr. 400 af 21. april 2010, blev ved bekendtgørelse nr. 1250 af 4. november 2010 sat i kraft den 15. november 2010 af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.
- [55\)](#) Lov nr. 572 af 31. maj 2010 blev bekendtgjort i Lovtidende den 1. juni 2010.
- [56\)](#) Lov nr. 463 af 18. maj 2010 blev bekendtgjort i Lovtidende den 19. maj 2011.
- [57\)](#) Lov nr. 566 af 18. juni 2012 blev bekendtgjort i Lovtidende den 19. juni 2012.
- [58\)](#) Lov nr. 567 af 18. juni 2012 blev bekendtgjort i Lovtidende den 19. juni 2012.
- [59\)](#) Lov nr. 432 af 1. maj 2013 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. maj 2013.
- [60\)](#) Lov nr. 433 af 1. maj 2013 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. maj 2013.
- [61\)](#) Lov nr. 434 af 1. maj 2013 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. maj 2013.
- [62\)](#) § 2, nr. 1-3 og 5, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 vedrørte indsættelse af et nyt stk. 5 i § 9 f, ændret affattelse af § 9 h, stk. 4, § 19, stk. nr. 9, § 33, stk. 5, og § 52 b, stk. 1, nr. 3.
- [63\)](#) § 2, nr. 4, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 vedrørte ændret affattelse af § 22, nr. 7.

Bilag 2

Lov om ændring af udlændingeloven nr. 1617 af 26. december 2013.

(Overførsel af klagesager fra Justitsministeriet til Udlændingenævnet m.v.)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, som ændret ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, foretages følgende ændringer:

1. § 42 a, stk. 4, 3. og 4. pkt., ophæves.

2. I § 42 a indsættes efter stk. 13 som nyt stykke:

»Stk. 14. Udlændingestyrelsen fastsætter nærmere regler om Udlændingestyrelsens eller udlændinges afholdelse af udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. stk. 1-4, herunder om beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser samt gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode.«

Stk. 14 bliver herefter stk. 15.

3. § 48, 5. pkt., affattes således:

»De afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 5, og de afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til justitsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt.«

4. § 52 a, stk. 10, affattes således:

»Stk. 10. Udlændingenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.«

5. I § 52 b, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »lovligt forfald, jf.«: »§ 9, stk. 30, og«.

6. § 52 b, stk. 1, nr. 5, affattes således:

»5) Afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 6, og § 9 f, stk. 8, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.«

7. I § 52 b, stk. 1, indsættes som nr. 9-11:

»9) Afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 32.

10) Afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. § 32, stk. 7 og 9.

11) Afgørelser om fremmedpas.«

8. I § 52 b indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4.«

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 6 og 7.

9. I § 52 b, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1-5«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2014.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Givet på Marselisborg Slot, den 26. december 2013

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Karen Hækkerup

Bilag 3

Bekendtgørelse nr. 1208 af 14. december 2012 om forretningsorden for Udlændingenævnet.

Bekendtgørelse om forretningsorden for Udlændingenævnet

I medfør af § 52 a, stk. 10, i udlændingeloven, jf. lov-bekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012, som ændret ved lov nr. 571 af 18. juni 2012, og efter forhandling med beskæftigelsesministeren, fastsættes:

Kapitel 1

Udlændingenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Udlændingenævnet består af en formand og næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet.

§ 2. Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område, jf. dog §§ 13 og 40.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Udlændingenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 14-17.

§ 4. Udlændingenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 18.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet

§ 5. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes af Udlændingenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident. Advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet. De medlemmer, der gør tjeneste i Justitsministeriet, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren, og de medlem-

mer, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, beskikkes efter indstilling fra beskæftigelsesministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttet på et møde i Udlændingenævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet. Udlændingenævnets sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over udpegede og indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter formandsmødet eller den skriftlige forelæggelse udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket, eventuelt ved henvisning til listen over udpegede og indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Genbeskikkes Udlændingenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Udlændingenævnets sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de ønsker genbeskikkelse. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Et medlem udtræder af Udlændingenævnet, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Hvervet kan endvidere ophøre ved, at medlemmet fratræder efter eget ønske. Fritagelse for hvervet som medlem af Udlændingenævnet meddeles formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 2. Såfremt et medlem af Udlændingenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Udlændingenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Udlændingenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Udlændingenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder Udlændingenævnets sekretariat en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-besikkelse og substitution

§ 8. Udlændingenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald, kan formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Substitution kan ikke anvendes i sager, der behandles mundtligt. Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, behandles på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Udlændingenævnets kompetence

§ 9. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9, 9 d og 9 f.
- 2) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne.
- 3) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f, jf. nr. 1 og 2, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, og § 19.
- 4) Afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11.
- 5) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 5, og § 9 f, stk. 7, jf. nr. 1 og 2.

6) Afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 2, og §§ 25 a-25 c.

7) Afgørelser om afvisning efter udlændingelovens § 28.

8) Afgørelser om fastsættelse af alder i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a og §§ 9 i-9 n.
- 2) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 a og §§ 9 i-9 n og afgørelser om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19.
- 3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 4, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2.
- 4) Afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 17 a, er bortfaldet, og at en opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 4. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 a eller §§ 9 i-9 n er bortfaldet, jf. udlændingelovens §§ 17 og 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Kapitel 3

Udlændingenævnets virksomhed

Udlændingenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Udlændingenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Udlændingenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra medlemstatslige organer mv. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Udlændingenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 22-26.

§ 12. Ad hoc-beskikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

§ 13. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan på vegne af nævnet

- 1) afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen, jf. § 27,
- 2) afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence,
- 3) træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3,
- 4) behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning,
- 5) hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, og
- 6) afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Udlændingenævnets formandskab

§ 14. Formandskabet vælger Udlændingenævnets formand, jf. § 7.

§ 15. Formandskabet beskikker Udlændingenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 16. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet.

§ 17. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Udlændingenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Udlændingenævnets koordinationsudvalg

§ 18. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets fremtidige behandling af sager, herunder retningslinjerne for, om en sagstype indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, jf. § 13, nr. 3, samt forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, som kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
- 2) betydningen af nye domme og lovgivning på området,
- 3) besvarelse af høringer om ny lovgivning og

- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet.

§ 19. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter anmodning fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Udlændingenævnets medlemmer.

§ 20. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Udlændingenævnets sekretariat

§ 21. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.

§ 22. Sekretariatet bistår Udlændingenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedage.

§ 23. Når en afgørelse er indbragt for Udlændingenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har fremsendt sagens akter. Sekretariatet anerkender endvidere modtagelsen af klagen og meddeler, hvorvidt klagen er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

§ 24. Sekretariatet gennemgår sagerne og vurderer, om der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering eller andre, og om klagen giver anledning til partshøring.

Stk. 2. Sekretariatet indstiller til Udlændingenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 3. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 4. I sager, der undergives mundtlig behandling, indkalder sekretariatet ansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev. Det samme gælder øvrige personer, som Udlændingenævnet måtte bestemme at indkalde, jf. § 31, stk. 2 og 3. Indkaldelse kan i særlige tilfælde ske på anden måde.

Stk. 5. Sekretariatet kan i tilfælde, hvor der er behov herfor, tilsige en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål eller, hvis det ikke er muligt, et andet sprog, som ansøgeren taler. Tolken sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller

kørselsgodtgørelse godkendes af den, Udlændingenævnets formand bemyndiger hertil.

Stk. 6. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til Udlændingenævnets sekretariat. Linjeantal godkendes af den, Udlændingenævnets formand bemyndiger hertil.

§ 25. Sekretariatet opdaterer løbende Udlændingenævnets hjemmeside www.udln.dk med blandt andet udvalgte resuméer af nævnets afgørelser, oversigter over praksis og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet.

§ 26. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af sagsresuméer og beslutningsudkast, udarbejdelse af høringsstemmer og høringsbreve mv.

Klagefrist

§ 27. Klage over afgørelser, der kan indbringes for Udlændingenævnet, skal være indgivet inden 8 uger efter, at parten har fået meddelelse om afgørelsen.

Stk. 2. Efter § 13, nr. 1, kan formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, beslutte at dispensere fra klagefristen. I vurderingen af, om der kan ske dispensation, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå.

Klagegebyr

§ 28. For indgivelse af en klage over en afgørelse omfattet af udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 2. pkt., skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 770 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. Det samme gælder for indgivelse af en anmodning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 1. pkt., jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 3. pkt. Gebyrets størrelse reguleres årligt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 6.

Stk. 2. Gebyr efter stk. 1, 1. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvist medhold, og gebyr efter stk. 1, 2. pkt., tilbagebetales, hvis anmodningen om genoptagelse imødekommes, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 3, 2. og 3. pkt.

Stk. 3. Klagen eller anmodningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen i stk. 1 ikke er opfyldt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5.

Nævnsbehandling

§ 29. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved møder i nævnet på skriftligt grundlag, jf. dog §§ 13, 31 og 40.

Stk. 2. Forhandlingerne foregår mundtligt. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 30. Udlændingenævnets møder er ikke offentlige.

§ 31. Sagens parter har ikke adgang til møderne, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Hvor særlige grunde taler derfor, kan Udlændingenævnet dog bestemme, at ansøgeren og andre parter indkaldes til et nævnsmøde. Det er ikke muligt at indkalde en part, der ikke opholder sig lovligt her i landet. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 24, stk. 2.

Stk. 3. Nævnet kan endvidere bestemme at indkalde andre til mundtlig behandling, såfremt det i særlige tilfælde skønnes, at der herved kan fremkomme oplysninger m.v., som ikke kan skaffes på skriftligt grundlag.

Stk. 4. En part, der indkaldes til mundtlig behandling, har ikke adgang til advokatbeskikkelse.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder en støtteperson for eller et familiemedlem til ansøgeren, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under den mundtlige behandling.

Stk. 6. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt partsindlæg, er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 7. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og andre, jf. stk. 3, og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren eller dennes partsrepræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 32. Udebliver en ansøger fra et mundtligt nævnsmøde uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet uden ansøgerens medvirken på det foreliggende grundlag, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 33. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt til et mundtligt nævnsmøde, jf. § 24, stk. 4, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 2. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet frem til ansøgeren, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 34. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder en eventuel udtalelse fra

Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, samt indlæg fra ansøgeren og andre.

§ 35. Under Udlændingenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings behandling af sagen.

§ 36. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse i sagen, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 37. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et dissenterende medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt. Notatet sendes til Udlændingenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 38. En afgørelse meddeles ansøgeren snarest muligt efter voteringens afslutning. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil.

Stk. 2. En kopi af afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering med henblik på myndighedernes efterlevelse af Udlændingenævnets afgørelser, herunder fastsættelse af de nærmere vilkår for en opholdstilladelse eller vurdering af, om de øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse er opfyldt. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes endvidere i kopi til politiet med anmodning om foretagelse af udrejsekontrol.

Stk. 3. En afgørelse, som er truffet på et mundtligt nævnsmøde, forkyndes og udleveres efter voteringens afslutning, medmindre det viser sig uhensigtsmæssigt.

§ 39. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist,

der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 40. Formanden for det enkelte nævn kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Genoptagelse

§ 41. Ved anmodninger om genoptagelse, som ikke er omfattet af § 13, nr. 6, træffer formanden bestemmelse om, at

- 1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, eller
- 3) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 42. En anmodning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en anmodning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

§ 43. Under Udlændingenævnets behandling af en anmodning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens, Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Ikrafttræden

§ 44. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 2013.

Justitsministeriet, den 14. december 2012

Morten Bødskov

/ Joachim Kromann

Bilag 4

Bekendtgørelse nr. 427 af 29. april 2014 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen).

I medfør af § 5, stk. 2, § 9 a, stk. 2, nr. 3, § 9 g, stk. 2, § 12, § 13, stk. 2, § 14, stk. 2, § 15, stk. 2, § 38, stk. 3, 4 og 7, § 39, stk. 1-5, § 41, § 42, stk. 1 og 3, § 44, stk. 1 og 3, § 46 c, § 46 d, § 47, stk. 2 og 3, § 47 a, § 58 d og § 60, stk. 2, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, som ændret ved lov nr. 1616 af 26. december 2013 og lov nr. 1618 af 26. december 2013, fastsættes:

Kapitel 1

Pas eller anden rejselegitimation

§ 1. Et pas gælder som rejselegitimation for en udlænding, når det opfylder følgende betingelser:

- 1) Passet skal være udstedt af en kompetent myndighed fra det land, hvor pasindehaveren er statsborger, og være forsynet med angivelse af den udstedende myndighed. Findes myndighedsangivelsen ikke på en lamineret side, skal angivelsen ske ved myndighedens stempel eller segl. Rettelser i teksten skal være påført af en kompetent myndighed.
- 2) Passet skal indeholde oplysning om dets gyldighedstid.
- 3) Passet skal være gyldigt for rejse til Danmark.
- 4) Passet må kun lyde på en enkelt person, jf. dog stk. 4 og 5.
- 5) Passet skal indeholde angivelse af pasindehaverens fulde navn, fødselsdato, fødested, nationalitet og køn.
- 6) Passet skal indeholde et vellignende fotografi af pasindehaveren. Er fotosiden ikke lamineret, skal fotografiet være forsynet med den udstedende myndigheds stempel eller segl, således at det er aftrykt delvis på fotografiet og delvis uden for dette.
- 7) Passet skal være forsynet med pasindehaverens underskrift eller lignende signatur.
- 8) Passet skal indeholde plads til afstemplinger.
- 9) Pas, der ikke er udfærdiget på engelsk, estisk, finsk, fransk, islandsk, italiensk, lettisk, litauisk, nederlandsk, maltesisk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tysk, tjekkisk eller ungarsk, skal indeholde oversættelse af hele teksten til mindst et af disse sprog.

Stk. 2. Det er en betingelse for, at et pas gælder som rejselegitimation, at det ikke er anført i passet eller på anden måde er oplyst, at passet ikke er gyldigt for tilbagerejse til udstederlandet.

Stk. 3. Pas, der er udstedt til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller Schweiz, gælder uanset stk. 1 og 2 som rejselegitimation for udlændingen.

Stk. 4. Pas, som er udstedt til ægtefæller, gælder som rejselegitimation, når det opfylder kravene i stk. 1 og 2 eller 3.

Stk. 5. Pas, hvori et barn under 16 år er optaget med angivelse af fulde navn, køn og fødselsdato af en kompetent udenlandsk myndighed, gælder som rejselegitimation for barnet, når det ledsages af den voksne pasindehaver, og når passet opfylder kravene i stk. 1 og 2 eller 3.

§ 2. Legitimationsdokument, som er udfærdiget af en kompetent dansk eller udenlandsk myndighed til en person, der er statsborger i et andet land eller statsløs (fremmedpas eller rejsedokument for flygtninge), gælder som rejselegitimation for denne udlænding, når det i øvrigt opfylder de krav, der er nævnt i § 1, dog ikke kravet om angivelse af nationalitet, jf. § 1, stk. 1, nr. 5.

Stk. 2. Legitimationsdokument, der er udstedt til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller Schweiz, gælder uanset stk. 1 som rejselegitimation for udlændingen.

§ 3. Fælles legitimationsdokument (fællespas, kollektivpas) gælder som rejselegitimation for en gruppe af udlændinge, der med en rejseleder indrejser for sammen at opholde sig her i landet i kortere tid, når rejselederen er i besiddelse af eget pas eller legitimationsdokument, jf. §§ 1 eller 2, og hver enkelt rejsedeltager er i besiddelse af legitimation udstedt af en offentlig myndighed.

Stk. 2. Fællespasset skal for at være gyldigt

- 1) være udstedt af en kompetent myndighed fra det land, hvor pasindehaverne er statsborgere, og være forsynet med angivelse af den udstedende myndighed. Findes myndighedsangivelsen ikke på en lamineret side, skal angivelsen ske ved myndighedens stempel eller segl. Rettelser i teksten skal være påført af en kompetent myndighed,
- 2) indeholde oplysninger om dets gyldighedstid,
- 3) være gyldigt for rejse til Danmark,
- 4) kun omfatte personer, som er statsborgere i udstederlandet, og som, medmindre Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde tillader andet, kan indrejse i Danmark på individuelt pas uden visum,
- 5) omfatte mindst 5 og ikke flere end 50 personer,

- 6) indeholde angivelse af hver enkelt rejsedeltagers fulde navn, fødselsdato, fødested, nationalitet og køn, og
- 7) indeholde angivelse af rejselederens navn samt nummer og udstedelsesdato for dennes pas.

Stk. 3. Det er en betingelse for, at et fællespas gælder som rejselogitimation, at det ikke er anført i passet eller på anden måde er oplyst, at passet ikke er gyldigt for tilbagerejse til udstederlandet.

Stk. 4. Fællespas, der er udstedt til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller Schweiz, gælder uanset stk. 2 og 3 som rejselogitimation for disse udlændinge.

§ 4. I forbindelse med afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal afvises ved indreisen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, eller stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 2, afgør politiet, hvorvidt udlændingens pas eller anden rejselogitimation opfylder betingelserne i §§ 1-3, jf. udlændingelovens § 48.

Stk. 2. Rigspolitiet undersøger, hvilke pas og hvilken anden rejselogitimation der opfylder betingelserne i §§ 1-3. Resultatet af undersøgelse videregives til Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Udlændingenævnet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, politidirektørerne, Udenrigsministeriet og Europa-Kommissionen.

Stk. 3. Justitsministeren bestemmer, i hvilken udstrækning pas og anden rejselogitimation, herunder identitetskort, der ikke opfylder betingelserne i §§ 1-3, kan gælde som rejselogitimation. Oplysning om de bestemmelser, der er truffet efter 1. pkt., videregives til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, politidirektørerne, Beskæftigelsesministeriet, Udlændingenævnet, Udenrigsministeriet, Europa-Kommissionen og Rigspolitiet.

Stk. 4. Oplysning om de bestemmelser, der er truffet efter stk. 3, offentliggøres af justitsministeren i Statstidende. Samme sted offentliggøres én gang årligt pr. 1. januar en oversigt over de trufne bestemmelser.

§ 5. Statsborgere i et andet nordisk land er efter udlændingelovens § 39, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, fritaget for at være i besiddelse af pas eller anden rejselogitimation ved indrejse her i landet fra et andet nordisk land, ved ophold her i landet og ved udrejse herfra til et andet nordisk land.

Stk. 2. Justitsministeren bestemmer efter udlændingelovens § 39, stk. 4, 2. pkt., hvilke andre grupper af udlændinge der ved indrejse og ophold her i landet og ved udrejse herfra er fritaget for at være i besiddelse af pas eller anden rejselogitimation.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen eller politiet kan, når humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser taler derfor, tillade, at en udlænding indrejser og opholder sig her i landet uden at

være i besiddelse af pas eller anden rejselogitimation, jf. dog § 48, stk. 2.

Stk. 4. Oplysning om de bestemmelser, der er truffet efter stk. 2, offentliggøres af justitsministeren i Statstidende. Samme sted offentliggøres én gang årligt pr. 1. januar en oversigt over de trufne bestemmelser.

Stk. 5. Oplysninger om de tilladelser, der er givet efter stk. 3, gives til de øvrige Schengenlande af Udlændingestyrelsen.

§ 6. Rejsedokument for flygtninge udstedes efter ansøgning i overensstemmelse med reglerne i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 til en udlænding, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 8, stk. 1.

Stk. 2. Fremmedpas udstedes efter ansøgning til

- 1) en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2,
- 2) en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2 eller 3,
- 3) en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, eller
- 4) en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, hvis én af den pågældendes forældre har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8.

Stk. 3. Fremmedpas udstedes efter ansøgning til en udlænding, der ikke er i stand til at skaffe sig pas eller anden rejselogitimation, såfremt udlændingen er meddelt

- 1) tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, jf. §§ 9-9 f, eller §§ 9 i-9 n,
- 2) tidsbegrænset opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter udlændingelovens §§ 9-9 f,
- 3) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b,
- 4) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7,
- 5) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 4, eller
- 6) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.

Stk. 4. Til en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1-3, kan rejsedokument for flygtninge og fremmedpas udstedes efter ansøgning, når særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Udstedelse af rejsedokument for flygtninge og fremmedpas kan nægtes, når det skønnes nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde eller af hensyn til statens omdømme.

§ 7. Rejsedokument for flygtninge og fremmedpas udstedes af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udstedes rejselogitimation efter § 6, stk. 1-3, til en udlænding, der er fyldt 18 år, og som har tidsubegrænset opholdstilladelse, fastsættes gyldighedstiden til 10 år. For andre udlændinge, der er fyldt 18 år, fastsættes gyldighedstiden for rejselogitimation efter § 6, stk. 1-3, således, at den senest udløber 6 måneder efter opholdstilladelsens udløb. For udlændinge mellem 2 og 18 år fastsæt-

tes gyldighedstiden for rejselegitimation efter § 6, stk. 1-3, til 5 år. For udlændinge under 2 år fastsættes gyldighedstiden for rejselegitimation efter § 6, stk. 1-3, til 2 år. Gyldighedstiden efter 3. og 4. pkt. fastsættes dog således, at den senest udløber 6 måneder efter opholdstilladelsens udløb eller for udlændinge, der ikke er meddelt opholdstilladelse, jf. § 6, stk. 4, således, at den senest udløber på det tidspunkt, hvor formålet med udstedelsen er tilendebragt. Når særlige grunde taler for det, kan der fastsættes kortere gyldighedstid end anført i 1.-5. pkt.

Stk. 3. Udstedelse efter § 6, stk. 1 og 2, skal betinges af, at udlændingens pas eller rejselegitimation deponeres hos Udlændingestyrelsen. Rejselegitimation udstedt efter § 6, stk. 2, nr. 4, eller § 6, stk. 3, kan inddrages, hvis udlændingen får udstedt nationalitetspas.

Stk. 4. Rejsedokument for flygtninge og fremmedpas, der udstedes til en udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 eller 2, forsynes med påtegning om, at det ikke er gyldigt for rejse til det eller de lande, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at den pågældende risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Det samme gælder for rejsedokument for flygtninge og fremmedpas, der udstedes til en udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, jf. § 7 eller § 8, stk. 1 og 2, når der ikke er forløbet 10 år fra det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang.

Stk. 5. En påtegning i rejsedokument for flygtninge og fremmedpas, der udstedes til en udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. stk. 4, kan ophæves, når der er forløbet 10 år fra det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. En påtegning efter stk. 4 kan endvidere ophæves, hvis ansøgningen indeholder oplysninger om

- 1) det nærmere formål med ophævelsen af påtegningen,
- 2) hvorvidt udlændingen finder at kunne indrejse og opholde sig problemfrit i det eller de lande, der er nævnt i stk. 4, og i givet fald om baggrunden herfor, og
- 3) tidspunktet for rejsen til det eller de lande, der er nævnt i stk. 4, og det forventede tidspunkt for udlændingens tilbagevenden til Danmark.

Stk. 6. Ophæves en påtegning efter stk. 5, 2. pkt., og vender udlændingen tilbage til Danmark efter at have været udrejst til det eller de lande, der er nævnt i stk. 4, sendes udlændingens rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas til Udlændingestyrelsen og forsynes på ny med påtegning efter stk. 4, medmindre den pågældendes opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Ophæves en påtegning efter stk. 5, 2. pkt., men udrejser udlændingen ikke til det eller de lande, der er nævnt i stk. 4, sendes udlændingens rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas til Udlændingestyrelsen og forsynes på ny med påtegning efter stk. 4.

Stk. 7. Ansøgning om rejsedokument for flygtninge og fremmedpas og ansøgning om ophævelse af en påtegning, jf. stk. 5, indgives til Udlændingestyrelsen. Har ansøgeren bopæl eller ophold uden for Københavns og Københavns Vestegns politikredse, kan ansøgning endvidere indgives til Udlændingestyrelsen gennem politiet på det sted, hvor ansøgeren bor eller opholder sig.

Stk. 8. Gyldighedstiden for rejselegitimation udstedt efter § 6, stk. 1-4, kan forlænges efter ansøgning. Stk. 2 og 7 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. I øvrigt finder reglerne om udstedelse af pas til danske statsborgere tilsvarende anvendelse.

§ 8. Et barn under 15 år med selvstændigt pas, selvstændigt rejsedokument for flygtninge eller selvstændigt fremmedpas kan af den eller dem, der har forældremyndigheden over barnet, kræves slettet af andre personers rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas.

Stk. 2. Afgørelse efter stk. 1 træffes af politiet.

Stk. 3. En anmodning om sletning indgives skriftligt til politiet på det sted, hvor indehaveren eller indehaverne af forældremyndigheden bor eller opholder sig.

Stk. 4. Hvis den eller de personer, der anmoder om sletning, bor eller opholder sig i udlandet, kan anmodningen om sletning indgives til Rigspolitiet gennem en dansk repræsentation i det land, hvor den eller de personer, der anmoder om sletning, bor eller opholder sig, eller, såfremt der ikke er en dansk repræsentation i det land, hvor de pågældende personer bor eller opholder sig, gennem den nærmeste danske repræsentation.

Stk. 5. Det rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas, hvori et barn ønskes slettet, kan midlertidigt inddrages med henblik på sletning.

Stk. 6. Afgørelse om sletning kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Kapitel 2

Indrejse- og udrejsekontrol

§ 9. Indrejse fra og udrejse til et andet Schengenland finder sted uden indrejse- og udrejsekontrol, jf. dog § 12. Er der undtagelsesvis i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 23 indført midlertidig kontrol ved grænsen til et andet Schengenland, skal indrejse fra og udrejse til det pågældende land dog ske i overensstemmelse med tilsvarende kontrolforanstaltninger som ved indrejse fra og udrejse til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. § 10.

§ 10. Indrejse fra og udrejse til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 4, 18 og 19, alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der i henhold til udlændingelovens § 38, stk. 3, er godkendt hertil af justitsministeren, og alene inden for disses åbningstid, jf. dog stk. 2 og 3 samt § 12.

Stk. 2. Politiet kan efter Rigspolitiets nærmere bestemmelse tillade personer eller grupper af personer, der befinder sig i en nødsituation, at indrejse og udrejse uden for de godkendte grænseovergangssteder.

Stk. 3. Politiet kan endvidere efter Rigspolitiets nærmere bestemmelse give udenlandske besætningsmedlemmer på skibe tilladelse til i forbindelse med af- eller påmønstring at indrejse og udrejse uden for de godkendte grænseovergangssteder. Tilladelse efter 1. pkt. kan gives, hvis det er nødvendigt med henblik på lejlighedsvis passage, og det ikke forstyrrer Schengenlandenes offentlige orden og indre sikkerhed. Anmodning om tilladelse efter 1. pkt. skal sendes til politiet samtidig med anmeldelse af besætningsmedlemmer og eventuelle passagerer efter § 12. Skibsføreren skal sørge for, at afmønstrende besætningsmedlemmer transporteres til det nærmeste godkendte grænseovergangssted med henblik på grænsekontrol, jf. stk. 4. Skibsføreren skal endvidere påtage sig at indestå økonomisk for besætningsmedlemmerne, indtil de har passeret grænsekontrollen.

Stk. 4. En udlænding skal ved indrejse fra og udrejse til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, melde sig til indrejse- eller udrejsekontrol, jf. dog § 12. Kontrollen udøves af politiet efter Rigspolitiets nærmere bestemmelse.

Stk. 5. En udlænding, der ønsker at indrejse i Danmark fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, med henblik på ophold i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, skal opfylde følgende betingelser:

- 1) Den pågældende skal være i besiddelse af gyldigt pas eller anden rejselegitimation med ret til at rejse til Danmark. Passet skal, medmindre der er tale om et begrundet hastetilfælde, være gyldigt i mindst tre måneder efter den påtænkte dato for afrejse fra Schengenområdet. Passet skal være udstedt inden for de seneste ti år.
- 2) Den pågældende skal være i besiddelse af gyldigt visum, medmindre den pågældende er fritaget for visum, jf. § 14.
- 3) Den pågældende skal dokumentere formålet med og vilkårene for det påtænkte ophold og have de nødvendige midler til underhold under det påtænkte ophold i Schengenlandene og til hjemrejsen til hjemlandet eller bopælslandet eller til gennemrejsen til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller være i stand til på lovlig vis at erhverve sig disse midler.
- 4) Den pågældende må ikke være indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket.
- 5) Den pågældende må ikke udgøre en trussel for Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller nationale sikkerhed eller sundhed.

Stk. 6. Stk. 5 finder anvendelse med forbehold af rettigheder, der tilkommer personer, som har ret til fri bevægelighed efter EU-retten, og rettigheder der tilkommer flygtninge og personer, som ansøger om international

beskyttelse, navnlig hvad angår princippet om non-refoulement.

Stk. 7. En udlænding, der indrejser fra eller udrejser til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal meddele politiet de oplysninger, der er nødvendige til brug for indrejse- eller udrejsekontrollens udførelse.

Stk. 8. En udlænding, som angiver at være statsborger i et EU/EØS-land eller i Schweiz og ved indrejsen ikke er i besiddelse af nødvendig rejselegitimation, skal gives enhver rimelig mulighed for at få udstedt eller at fremskaffe de nødvendige dokumenter inden for en rimelig frist eller at få bekræftet eller sandsynliggjort, at den pågældende er omfattet af EU-retten regler om fri bevægelighed.

Stk. 9. En udlænding, der er omfattet af persongruppen i § 17, stk. 1-3, og ved indrejsen ikke er i besiddelse af nødvendig rejselegitimation eller eventuelt nødvendigt visum, skal gives enhver rimelig mulighed for at få udstedt eller at fremskaffe de nødvendige dokumenter inden for en rimelig frist, herunder at få bekræftet eller sandsynliggjort, at den pågældende er omfattet af EU-retten regler om fri bevægelighed.

Stk. 10. Politiet kan i forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol stemple en udlændings pas eller anden rejselegitimation.

Stk. 11. Politiet foretager dog ikke stempling af:

- 1) rejsedokumenter tilhørende statschefer og højtstående personer, hvis ankomst forinden er blevet officielt meddelt via de diplomatiske kanaler,
- 2) pilotcertifikater eller flybesætningsbeviser,
- 3) rejsedokumenter tilhørende søfolk, der kun opholder sig på en medlemsstats område under skibets ophold i anløbshavnen,
- 4) rejsedokumenter tilhørende besætningsmedlemmer og passagerer på krydstogtskibe, der efter reglerne i Schengenrænsekodeksen ikke skal underkastes ind- og udrejsekontrol,
- 5) dokumenter, der giver statsborgere fra Andorra, Monaco og San Marino mulighed for grænsepassage,
- 6) rejsedokumenter tilhørende togpersonale på internationale passager- og godstog, og
- 7) rejsedokumenter tilhørende tredjelandsstatsborgere, der fremviser et EU-opholdskort.

Stk. 12. Politiet kan i forbindelse med indrejsekontrol kopiere eller affotografere en udlændings pas eller anden rejselegitimation eller på anden måde sikre oplysninger i sådanne dokumenter med henblik på kontrol af udlændingens rejselegitimation og identitet.

Stk. 13. Politiet skal i forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol foretage kontrol af, om en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 eller 2, overholder en ved påtegning efter § 7, stk. 4, givne rejsebegrænsning. 1. pkt. finder dog ikke anvendelse, hvis den øvrige indrejse- og udrejsekontrol belastes uforholdsmæssigt derved. Politiet indberetter manglende overholdelse til Udlændingestyrelsen.

Stk. 14. Oplysning om de godkendelser, der er meddelt efter udlændingelovens § 38, stk. 3, offentliggøres af justitsministeren i Statstidende. Samme sted offentliggøres én gang årligt pr. 1. januar en oversigt over de godkendte grænseovergangssteder (havne og lufthavne). Oplysninger om de godkendelser, der er meddelt efter 1. pkt., gives til Rådet for Den Europæiske Union.

§ 11. Førere af luftfartøjer, der ankommer fra eller afgår til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal påse,

- 1) at udenlandske besætningsmedlemmer og eventuelle udenlandske passagerer forbliver ombord, indtil indrejsekontrol kan finde sted, jf. stk. 2-4, og
- 2) at luftfartøjet ikke afgår, før udrejsekontrol af udenlandske besætningsmedlemmer og eventuelle udenlandske passagerer har fundet sted, jf. stk. 2-4.

Stk. 2. Luftfartsselskaber for luftfartøjer, jf. stk. 1, der i fast rute fart medbringer passagerer til lufthavne, hvor der ikke er fast politibetjening, skal have en ilandsætningstilladelse, der udstedes af justitsministeren. Førere af luftfartøjer skal overholde de bestemmelser, der fastsættes i ilandsætningstilladelsen, om anmeldelse af besætningsmedlemmer og passagerer samt andre vilkår i forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol.

Stk. 3. Førere af luftfartøjer, jf. stk. 1, der ikke i fast rute fart ankommer til eller afgår fra en lufthavn, skal inden ankomst eller afgang underrette lufthavnen om luftfartøjets ankomst- eller afgangstidspunkt og om antallet af besætningsmedlemmer og passagerer, med henblik på at lufthavnen videregiver oplysningerne til politiet til brug for tilrettelæggelse af indrejse- og udrejsekontrollen.

Stk. 4. Førere af luftfartøjer skal på begæring af politiet aflevere et eksemplar af passagerlisten og besætningslisten. Politiet kan endvidere pålægge førere af luftfartøjer, jf. stk. 1, forud for luftfartøjets ankomst at sende en fortegnelse over besætningsmedlemmer og passagerer til politiet efter Rigspolitiets nærmere bestemmelse. Fortegnelsen skal indeholde oplysninger om navn (efternavn, fornavn), fødselsdato (dag, måned, år), nationalitet og rejselegitimation (herunder type af og nummer på pas eller anden rejselegitimation). Herudover kan politiet pålægge førere af luftfartøjer, jf. stk. 1, forud for luftfartøjets ankomst at oplyse om stedet for passagerernes oprindelige ombordstigning, om grænseovergangsstedet i Danmark, om luftfartøjets transportkode og om afgang- og ankomsttidspunkt for luftfartøjet. Oplysningerne afgives på et af Rigspolitiets udarbejdede skema eller på anden af Rigspolitiets fastsat måde, herunder eventuelt ved elektronisk overførsel.

§ 12. Skibsførere skal påse,

- 1) at udenlandske besætningsmedlemmer og eventuelle udenlandske passagerer forbliver ombord, indtil indrejsekontrol kan finde sted, jf. stk. 2-9, og
- 2) at skibet ikke sejler, før udrejsekontrol af udenlandske besætningsmedlemmer og eventuelle udenlandske passagerer har fundet sted, jf. stk. 2-9.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse for så vidt angår personer, der efter § 10, stk. 2 eller 3, har fået tilladelse til at indrejse eller udrejse uden for de godkendte grænseovergangssteder.

Stk. 3. Udenlandske besætningsmedlemmer, der er i besiddelse af søfartsbog, identitetsdokument udstedt i henhold til ILO-konvention nr. 108 af 1958 eller ILO-konvention nr. 185 af 2003 om nationale identitetsdokumenter for søfolk eller anden gyldig rejselegitimation, kan uden at blive indrejse- og udrejsekontrolleret opholde sig i nærområdet til anløbshavnen, så længe skibet befinder sig dér, dog ikke ud over 90 dage (landlovsret). Det er en betingelse for udnyttelse af landlovsretten, at besætningsmedlemmerne er opført på vedkommende skibsbesætningsliste, og at besætningslisten i forvejen er blevet kontrolleret af politiet. Politiet kan forbyde bestemte besætningsmedlemmer at forlade skibet og kan gennemføre grænsekontrol af besætningsmedlemmerne, hvis det skønnes nødvendigt af hensyn til den indre sikkerhed eller risikoen for ulovlig indvandring.

Stk. 4. Skibsføreren skal anmelde til politiet, når et udenlandsk besætningsmedlem skal af- eller påmønstres her i landet, eller når et udenlandsk besætningsmedlem er rømmet eller har undladt at indfinde sig ombord. Skibsføreren skal endvidere underrette politiet om tilstedeværelsen af blindpassagerer ombord. Skibsføreren skal på begæring af politiet aflevere et eksemplar af passagerlisten og besætningslisten.

Stk. 5. Rederier eller mæglere for passagerfærger, der i fast rute fart medbringer passagerer mellem Danmark og et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal have en ilandsætningstilladelse, der udstedes af justitsministeren. Førere af passagerfærger skal overholde de bestemmelser, der fastsættes i ilandsætningstilladelsen, om anmeldelse af besætningsmedlemmer og passagerer samt andre vilkår i forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for rederier eller mæglere for og førere af lastskibe, der kan medbringe op til 12 passagerer, og som sejler i fast rute fart mellem Danmark og et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen.

Stk. 6. Rederier eller mæglere for krydstogtskibe, der medbringer passagerer, skal have en ilandsætningstilladelse, der udstedes af justitsministeren. Stk. 5, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse for førere af krydstogtskibe.

Stk. 7. Førere af andre lastskibe end omhandlet i stk. 5, 3. pkt., skal sende en fortegnelse over skibets besætningsmedlemmer og eventuelle passagerer til politiet efter Rigspolitiets nærmere bestemmelse til brug for tilrettelæggelse af indrejsekontrollen, jf. stk. 9. Det samme gælder førere af fiskefartøjer, der ikke dagligt eller efter få dage anløber en dansk havn, der er godkendt som grænseovergangssted, efter at være sejlet ud fra en havn i Danmark eller et andet Schengenland. Anmeldelse til politiet efter 1. og 2. pkt. skal så vidt muligt ske senest 24 timer før anløb af dansk havn, der er godkendt som grænseovergangssted, eller senest 24 timer før påtænkt besæt-

ningsskift uden for de godkendte grænseovergangssteder, hvis der er opnået tilladelse hertil efter § 10, stk. 3. Hvis besætningsskiftet ikke er fastlagt 24 timer i forvejen, skal anmeldelse ske umiddelbart efter, at tid og sted for besætningsskiftet er fastlagt, og oplysninger om besætningsmedlemmer og eventuelle passagerer foreligger.

Stk. 8. Førere af lystbåde, der anløber en dansk havn fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal udfærdige en fortegnelse over skibets besætningsmedlemmer og eventuelle passagerer, jf. stk. 9. Fortegnelsen skal afleveres til havnefogeden ved anløbet med henblik på videregivelse til politiet efter Rigspolitiets nærmere bestemmelse til brug for tilrettelæggelse af indrejsekontrollen.

Stk. 9. Fortegnelser over et skibs besætningsmedlemmer og eventuelle passagerer, jf. stk. 7 og 8, skal indeholde oplysninger om navn (efternavn, fornavn), fødselsdato (dag, måned, år) og nationalitet. Oplysningerne afgives på den internationale søfartsorganisation IMO's formularer for besætningsmedlemmer og passagerer (FAL formular nr. 5 og 6) eller på anden af Rigspolitiets fastsat måde, herunder eventuelt ved elektronisk overførsel.

Kapitel 3

Visum

§ 13. Udlændinge skal have deres pas eller anden rejselegitimation påtegnet (viseret) før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 14.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for visum:

- 1) Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige, jf. udlændingelovens § 1.
- 2) Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, jf. udlændingelovens § 2, eller Schweiz.
- 3) Udlændinge, der er i besiddelse af et EU-opholdskort, der er udstedt i et andet Schengenland.
- 4) Udlændinge, der i øvrigt er i besiddelse af et EU-opholdskort, hvis de ledsager eller slutter sig til en EU-statsborger.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse eller langtidsvisum i et andet Schengenland, der efter Schengenkonventionens artikel 21, stk. 1 eller 2, er fritaget for visum forinden indrejsen.
- 6) Udlændinge, der efter Den Europæiske Unions regler er fritaget for visum forinden indrejsen.
- 7) Udlændinge, der er statsborgere i et land, som Danmark har indgået aftale om visumfritagelse med, jf. udlændingelovens § 39, stk. 2.
- 8) Udlændinge, der tilhører en særlig gruppe af udlændinge, som efter justitsministerens bestemmelse er fritaget for visum, jf. udlændingelovens § 39, stk. 2.

Stk. 2. Oplysning om aftaler eller bestemmelser efter stk. 1, nr. 6-8, offentliggøres af justitsministeren i Statstidende. Samme sted offentliggøres én gang årligt pr. 1. januar en oversigt over de grupper af udlændinge, der er nævnt i stk. 1, nr. 6-8.

§ 15. Visum udstedes med gyldighed for alle Schengenlande, jf. dog § 18 og § 19, stk. 4 og 6.

Stk. 2. Visum med gyldighed for alle Schengenlande udstedes som:

- 1) Et ensartet visum, der er gyldigt til en, to eller flere indrejser med henblik på ophold i Schengenlandene eller transit gennem Schengenlandene, hvor hverken varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må overstige 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning.
- 2) Et lufthavnstransitvisum, der giver indehaveren ret til under mellemlanding at opholde sig i de internationale transitområder i lufthavne i Schengenlandene, men ikke giver ret til indrejse i Schengenlandene.

§ 16. Et ensartet visum med gyldighed for alle Schengenlande kan kun udstedes, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Den pågældende skal være i besiddelse af gyldigt pas eller anden rejselegitimation med ret til rejse til Danmark og de andre Schengenlande. Passet skal, medmindre der er tale om et begrundet hastetilfælde, være gyldigt i mindst tre måneder efter den påtænkte dato for afrejse fra medlemsstaternes område. Passet skal endvidere være udstedt inden for de seneste ti år. Passet skal mindst indeholde to tomme sider. Er passet kun gyldigt for rejse til et eller flere af Schengenlandene, begrænses visummets gyldighed til dette eller disse lande. Det må ikke være anført i passet eller på anden måde oplyst, at passet ikke er gyldigt for tilbagerejse til udstederlandet.
- 2) Den pågældende skal have de nødvendige midler til sit underhold under det påtænkte ophold i Schengenlandene og til hjemrejsen til hjemlandet eller bopælslandet eller til gennemrejsen til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller være i stand til på lovlig vis at erhverve sig disse midler.
- 3) Den pågældende skal, medmindre særlige grunde taler derimod, være i besiddelse af en rejseforsikring, der dækker eventuelle udgifter i forbindelse med hjemsendelse af helbredsmæssige grunde eller dødsfald, uopsættelig lægebehandling og akut hospitalsbehandling under det påtænkte ophold. Rejseforsikringen skal dække alle Schengenlandene og dække hele varigheden af de påtænkte ophold eller transit. Minimumsbeløbet for forsikringsdækningen skal være 30.000 euro. Er der ansøgt om visum til mere end to indrejser i Schengenlandene, skal rejseforsik-

ringen alene dække tidsrummet for den første påtænkte indrejse og ophold i Schengenlandene. I sådanne tilfælde skal den pågældende underskrive erklæringen på visumansøgningskemaet om at være bekendt med nødvendigheden af at have rejseforsikring ved fremtidige indrejser og ophold i Schengenlandene.

- 4) Den pågældende må ikke være indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket.
- 5) Den pågældende må ikke udgøre en trussel for Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller nationale sikkerhed eller sundhed.
- 6) Den pågældende må ikke være omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Stk. 2. Den pågældende skal om nødvendigt forelægge dokumentation for rejsens formål og nærmere omstændigheder.

Stk. 3. Visum udstedes i øvrigt i overensstemmelse med visumkodeksens bestemmelser, herunder artikel 22 om høring af andre Schengenlandes myndigheder.

Stk. 4. Efterretningstjenesterne kan høres i forbindelse med vurderingen af, om betingelsen i stk. 1, nr. 5, er opfyldt.

§ 17. Følgende familiemedlemmer til en person (hovedpersonen), som er statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller i Schweiz, og som har ret til indrejse og ophold her i landet, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1 og 4, er ikke omfattet af § 16, stk. 1, nr. 1, 2. og 3. pkt., nr. 2 og 3, og stk. 2:

- 1) en hovedpersons ægtefælle,
- 2) en hovedpersons efterkommere, der er under 21 år, og en hovedpersons ægtefælles efterkommere, der er under 21 år,
- 3) en hovedpersons efterkommere i øvrigt og en hovedpersons ægtefælles efterkommere i øvrigt, som forsørges af hovedpersonen eller af hovedpersonens ægtefælle,
- 4) personer, der er beslægtet i opstigende linje enten med en hovedperson eller med hovedpersonens ægtefælle, når de forsørges af hovedpersonen eller af hovedpersonens ægtefælle,
- 5) en hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller er optaget i dennes husstand, og
- 6) en hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer de pågældende.

Stk. 2. Med ægtefælle sidestilles en registreret partner eller en person over 18 år, der samlever med en hovedperson over 18 år på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder ligeledes anvendelse for familiemedlemmer til en dansk statsborger (hovedpersonen), hvis familiemedlemmet ifølge EU-retten har ret til ophold her i landet.

Stk. 4. Udlændinge, der er omfattet af stk. 1-3, skal have udstedt visum så hurtigt som muligt efter en hasteprocedure.

§ 18. Uanset bestemmelserne i § 16 kan der, når humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser taler derfor, udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark. Oplysning om visum, der er udstedt efter 1. pkt., gives til de øvrige Schengenlande.

Stk. 2. Uanset at en udlænding allerede har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland på grundlag af et visum eller som visumfri i 90 dage inden for de seneste 180 dage, jf. § 15, stk. 2, kan der, når det er velbegrunder, udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Stk. 3. Der kan i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 udstedes visum til længerevarende ophold med gyldighed begrænset til Danmark (langtidsvisum), dog højst med en gyldighedsperiode på 1 år, til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, § 9, § 9 a, stk. 2, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 f, eller §§ 9 i-9 n, med henblik på, at udlændingen kan indrejse her i landet og få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn.

§ 19. Visum udstedes af Udlændingestyrelsen eller af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation, der efter udlændingelovens § 47, stk. 2, 1. pkt., er bemyndiget hertil efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren eller mellem beskæftigelsesministeren og udenrigsministeren.

Stk. 2. Visum kan endvidere udstedes af et andet Schengenlands diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet, som efter udlændingelovens § 47, stk. 2, 2. pkt., er bemyndiget hertil af udenrigsministeren efter aftale med justitsministeren eller beskæftigelsesministeren.

Stk. 3. Ansøgning om visum skal, når Danmark efter visumkodeksens regelsæt er den kompetente stat, indgives til en dansk repræsentation, jf. stk. 1, et andet Schengenlands repræsentation, jf. stk. 2, eller i særlige tilfælde til visse danske honorære repræsentationer. Ansøgning om visum kan indgives til en privat virksomhed eller organisation, som har indgået aftale med en dansk repræsentation eller Udenrigsministeriet om varetagelse af visse administrative opgaver på visumområdet. I tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen kan udstede visum ved grænsen efter stk. 4, skal ansøgning indgives til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at ansøgning skal indgives til politiet, jf. stk. 6.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan, når særlige grunde taler derfor, ved grænsen udstede visum for op til 15 dages ophold med én indrejse eller visum med henblik på

transit. Visum efter 1. pkt. kan ikke udstedes, såfremt udstedelsen er betinget af, at andre Schengenlandes myndigheder høres efter visumkodeksens artikel 22. Uanset 2. pkt. kan der, når humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser taler derfor, udstedes visum efter 1. pkt., der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark. Oplysning om visum, der er udstedt efter 3. pkt., gives til de øvrige Schengenlande. Udlændingestyrelsen kan endvidere tillade indrejse her i landet uden visum, når humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser taler derfor. Oplysning om tilladelser meddelt efter 5. pkt. gives til de øvrige Schengenlande.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering kan meddele tilbagejettilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig i Danmark.

Stk. 6. Politiet kan efter bemyndigelse fra Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde ved grænsen udstede visum for op til 15 dages ophold med én indrejse eller visum med henblik på transit efter stk. 4, 1. pkt. Stk. 4, 2. og 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Visum efter 1. pkt. kan ikke udstedes, hvis udlændingen er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket eller har indrejseforbud til Danmark. Politiet kan efter bemyndigelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i særlige tilfælde meddele tilbagejettilladelse efter stk. 5.

Stk. 7. For behandlingen af sager efter stk. 4 og stk. 6 opkræves betaling på 450 kr. For børn i aldersgruppen 6-11 år opkræves 260 kr. For børn under 6 år opkræves ingen betaling. I tilfælde af flyforsinkelse, uforudset flyruteændring, nødlanding eller lignende omstændigheder opkræves ikke betaling. Betalingen opkræves i øvrigt efter reglerne i visumkodeksens artikel 16. For behandlingen af sager efter stk. 4 opkræves betalingen af Udlændingestyrelsen. For behandlingen af sager efter stk. 6 opkræves betalingen af politiet. Der udstedes kvittering til ansøgeren for betalingen.

§ 20. Et visum kan under en udlændings ophold her i landet forlænges af Udlændingestyrelsen til i alt 90 dages ophold, når der foreligger force majeure eller humanitære hensyn, der forhindrer udlændingen i at udrejse før udløbet af gyldighedsperioden eller varigheden af det ophold, hvortil der er udstedt visum.

Stk. 2. Et visum kan under en udlændings ophold her i landet endvidere forlænges af Udlændingestyrelsen til i alt 90 dages ophold, hvis visumindehaveren fremlægger dokumentation for alvorlige personlige årsager, som kan begrunde en forlængelse af gyldighedsperioden eller varigheden af opholdet.

Stk. 3. Ansøgning om forlængelse indgives inden udløbet af det gældende visum til Udlændingestyrelsen. Har ansøgeren bopæl eller ophold uden for Københavns og Københavns Vestegns politikredse, kan ansøgning endvidere indgives til Udlændingestyrelsen gennem politiet på det sted, hvor ansøgeren bor eller opholder sig.

Stk. 4. Ved indgivelse af ansøgning om forlængelse af visum efter stk. 1 eller stk. 2 opkræves betaling på 225 kr. Medfører ansøgningen, at visummet forlænges efter stk. 1, tilbagebetales beløbet til ansøgeren. Der kan undlades opkrævning af betaling, hvis det er utvivlsomt, at ansøgningen vil medføre forlængelse af visummet efter stk. 1.

§ 21. Visum udstedes således, at det udløber senest 3 måneder før udløbet af udlændingens pas eller tilbagejettilladelsen til det land, der har udstedt udlændingens rejselegitimation.

Stk. 2. Har udlændingen fast bopæl i et andet land end hjemlandet, udstedes visum under de vilkår, som er anført i stk. 1, og således at det udløber senest 3 måneder før udløbet af tilbagejettilladelsen til bopælslandet.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen kan i begrundede hastetilfælde fravige bestemmelserne i stk. 1 og 2. Passets gyldighed skal i så fald være længere end visummet og gøre det muligt for udlændingen at rejse tilbage til udstederlandet inden udløbet af passet. Det må ikke være anført i passet eller på anden måde være oplyst, at passet ikke er gyldigt for tilbagerejse til udstederlandet.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan fravige bestemmelsen i stk. 2 for så vidt angår tilbagejettilladelsens gyldighed, hvis udlændingen utvivlsomt har til hensigt at udrejse i overensstemmelse med et meddelt visum, og udlændingen faktisk har mulighed for at vende tilbage til sit hjemland efter visumopholdet.

§ 22. Udlændingestyrelsen kan annullere et visum, hvis betingelserne for udstedelsen ikke var opfyldt på udstedelsestidspunktet, navnlig hvis der er alvorlig grund til at tro, at visummet er udstedt på svigagtigt grundlag.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan inddrage et visum, hvis betingelserne for udstedelsen ikke længere er opfyldt, hvis det findes påkrævet af hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter, nationale sikkerhed eller sundhed, eller hvis den pågældende udlænding er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket.

Stk. 3. Annullering eller inddragelse af visum sker efter proceduren i visumkodeksens artikel 34.

Stk. 4. Annulleres eller inddrages et visum udstedt af et andet Schengenland, skal landets centrale myndigheder gives oplysning herom.

Kapitel 4

Opholdstilladelse

Almindelige bestemmelser

§ 23. Et barn under 18 år, som har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for bevis for opholdstilladelse under ophold her i landet, når barnet er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8, 9, stk. 1, nr. 2, 9 b-9 e, eller 9 m-9 n, eller når barnet er

født her i landet, og forældremyndighedens indehaver har lovligt ophold her i landet i medfør af en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 e, eller §§ 9 i-9 n. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse, når barnet er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Stk. 2. Efter ansøgning kan der udstedes bevis for opholdstilladelse til et barn som nævnt i stk. 1, hvis det pågældende barn har behov for dokumentation for sin opholdstilladelse. Bevis for opholdstilladelse udstedt efter 1. pkt. gives for højst 5 år ad gangen.

§ 24. Opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8, 9, stk. 1, og 9 d gives med mulighed for varigt ophold her i landet, medmindre udlændingen kun ansøger om opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 a, 9 b, 9 c, stk. 1, 2 og 4, 9 e, 9 f og 9 i-9 n, gives med mulighed for varigt eller midlertidigt ophold her i landet. Ved afgørelsen af, om opholdstilladelsen skal gives med mulighed for varigt eller midlertidigt ophold, skal der navnlig tages hensyn til formålet med opholdet.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3 og 5, gives med henblik på midlertidigt ophold her i landet.

§ 25. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 gives for højst 5 år ad gangen. Opholdstilladelsen gives dog for 2 år, hvis det efter en generel vurdering af forholdene i ansøgerens hjemland må forventes, at betingelserne for asyl ikke vil være til stede i hele denne periode. I sådanne tilfælde kan opholdstilladelsen forlænges i yderligere 3 år ad gangen.

Stk. 2. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, gives for højst 2 år ad gangen, efter 2 år for højst 3 år og efter 5 år for højst 5 år ad gangen.

Stk. 3. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, gives indtil barnets fyldte 18. år, dog højst indtil udløbet af det tidsrum, hvor en eller begge indehavere af forældremyndigheden har opholdstilladelse her i landet.

Stk. 4. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, gives første gang for højst 3 år, efter 3 år for højst 1 år, og efter 4 år for højst 4 år ad gangen. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m til medfølgende ægtefæller, samlever og mindreårige børn til en person med opholdstilladelse som nævnt i 1. pkt., gives højst indtil udløbet af det tidsrum, hvor personen har opholdstilladelse her i landet, dog for højst 4 år ad gangen og efter 8 år for højst 5 år ad gangen, hvis personen har tidsbegrænset opholdstilladelse. 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for andre medfølgende familiemedlemmer, når særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2-5, samt til forskere, undervisere, funktionærer i ledende stillinger, specialister og ambassadepersonale, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, gives for højst 4 år ad gangen og efter 8 år for højst

5 år ad gangen. Opholdstilladelse kan højst gives for kontraktperioden, medmindre udlændingen er omfattet af positivlisten eller beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2 og 3, hvorefter opholdstilladelse udover kontraktperioden kan gives for yderligere 6 måneder. Opholdstilladelse gives dog for et samlet uddannelsesforløb, uanset at dette forløb består af en række kortvarige ansættelser, hvis uddannelsesforløbet er en betingelse for den fortsatte ansættelse. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m til medfølgende ægtefæller, samlever og mindreårige børn til personer med opholdstilladelse som nævnt i 1. og 2. pkt., gives højst indtil udløbet af det tidsrum, hvor personerne har opholdstilladelse her i landet, dog højst for 4 år ad gangen og efter 8 år for højst 5 år ad gangen, hvis personerne har tidsbegrænset opholdstilladelse. 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse for andre medfølgende familiemedlemmer, når særlige grunde taler derfor.

Stk. 6. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b gives for højst 2 år ad gangen, efter 2 år for højst 3 år, og efter 5 år for højst 5 år ad gangen.

Stk. 7. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, til udlændinge under 18 år, der uledsaget er indrejst her i landet og registreret som asylansøgere efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1, gives før udlændingens fyldte 15. år højst indtil det fyldte 15. år og efter udlændingens fyldte 15. år for højst 1 år ad gangen, dog ikke længere end til den dato, hvor udlændingen fylder 18 år.

Stk. 8. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til udlændinge med henblik på ophold som au pair, gives for højst 2 år, dog ikke længere end kontraktperioden. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over 2 år.

Stk. 9. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, til udlændinge under henvisning til, at udsendelse, jf. udlændingelovens § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder, gives første gang for højst 1 år ad gangen og efter 2 år for højst 2 år ad gangen.

Stk. 10. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 4, til udlændinge med henblik på ophold som led i fribyordningen gives for højst 2 år. Opholdstilladelsen kan forlænges med 2 år ad gangen. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til udlændingens ægtefælle, samlever og mindreårige børn.

Stk. 11. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5, til udlændinge, hvis tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgningsmæssige hensyn, gives for 6 måneder og kan forlænges for perioder af højst 6 måneder.

Stk. 12. Tidsbegrænset opholdstilladelse gives uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 1-11, første gang for højst 2 år og kan forlænges for perioder på op til 3 år. I særlige tilfælde kan tidsbegrænset opholdstilladelse gives første gang for op til 5 år.

§ 26. Ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9-9 f og §§ 9 i-9 n finder bestemmelserne i § 21, stk. 1 og 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 kan Udlændingestyrelsen fravige bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 1. Ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 og 9 b-9 f kan Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde fravige bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 1. Ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 a og 9 i-9 n kan Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i særlige tilfælde fravige bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 1.

Stk. 3. Ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 og 9 b-9 f kan Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde fravige bestemmelserne i § 21, stk. 1 og 2. Ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 a og 9 i-9 n kan Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i særlige tilfælde fravige bestemmelserne i § 21, stk. 1 og 2. Gyldigheden af den pågældende udlændings pas skal i så fald være længere end den meddelte opholdstilladelse og gøre det muligt for udlændingen at rejse tilbage til udstederlandet inden udløbet af passet. 3. pkt. finder dog ikke anvendelse ved meddelelse af opholdstilladelse til et barn efter § 25, stk. 3. Det må ikke være anført i passet eller på anden måde være oplyst, at passet ikke er gyldigt for tilbagerejse til udstederlandet.

§ 27. I forbindelse med en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f og §§ 9 i-9 n kan der fastsættes sådanne betingelser, som formålet med opholdet, udlændingens egne forhold eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger.

§ 28. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, er betinget af, at ansættelsen indebærer en årlig aflønning på mindst 375.000 kr.

§ 29. Ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 og § 9 c, stk. 2 og 3, skal indgives her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 a, stk. 2, nr. 5, og 9 b kan kun indgives af personer, der opholder sig her i landet.

Stk. 3. Ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9, 9 a, stk. 2, nr. 1-4 og 6, 9 c, stk. 1, 9 d, 9 f og 9 i-9 n kan indgives til en dansk repræsentation i ansøgerens hjemland eller i det land, hvor ansøgeren har haft fast ophold i de sidste 3 måneder, samt til landfogeden på Færøerne eller politimesteren i Grønland. Ansøgningen kan, medmindre humanitære hensyn taler afgørende derimod, kun indgives, såfremt ansøgeren har opholdt sig lovligt i det pågældende land i de sidste 3 måneder.

Stk. 4. Ansøgning efter stk. 3 kan endvidere indgives til:

- 1) Et andet lands repræsentation i ansøgerens hjemland eller i det land, hvor ansøgeren har haft fast ophold i

de sidste 3 måneder, når der er indgået aftale med Udenrigsministeriet herom.

- 2) En privat virksomhed eller organisation, som har indgået en aftale med en dansk repræsentation eller Udenrigsministeriet om varetagelse af visse administrative opgaver på opholdsområdet.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering kan bestemme, at ansøgning efter stk. 3 også kan indgives til:

- 1) En anden dansk repræsentation, når der ikke er en dansk repræsentation i ansøgerens hjemland eller i det land, hvor ansøgeren har haft fast ophold i de sidste 3 måneder, og når særlige grunde taler derfor.
- 2) En anden dansk repræsentation, når der er tale om statsborgere fra et andet land, og når der er indgået overenskomst med det pågældende land herom.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 d, jf. stk. 3, kan også indgives her i landet til Udlændingestyrelsen. Har ansøgeren bopæl eller ophold uden for Københavns og Københavns Vestegns politikredse, kan ansøgning endvidere indgives til Udlændingestyrelsen gennem politiet på den politistation, som har en biometrioptagestation opstillet, i den politikreds, hvor ansøgeren bor eller opholder sig.

Stk. 7. Ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 d, som indgives her i landet, jf. stk. 6, og ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9, 9 a, stk. 2, nr. 1-4 og 6, 9 c, stk. 1, 9 f, og 9 i-9 n, som tillades indgivet her i landet i medfør af udlændingelovens §§ 9, stk. 18, 9 a, stk. 4, 1. og 2. pkt., 9 c, stk. 5, 9 f, stk. 7, 9 i, stk. 2, 9 j, stk. 2, 9 k, stk. 2, 9 l, stk. 2, 9 m, stk. 2, eller 9 n, stk. 2, skal indgives inden udløbet af et gældende visum, eller inden 1 måned før pligten til at have opholdstilladelse indtræder. Ansøgningen indgives i overensstemmelse med stk. 6.

Stk. 8. Ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse eller arbejdstilladelse kan tidligst indgives 3 måneder før tilladelsens udløb og senest før tilladelsens udløb. Dette gælder dog ikke, hvis en udlænding efter at have fået afslag på en ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse indgiver ny ansøgning herom. Ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, kan indgives 4 måneder før tilladelsens udløb. Ansøgning om forlængelse indgives i overensstemmelse med stk. 6, jf. dog stk. 9.

Stk. 9. Ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter udlændingelovens § 7 eller § 8, skal indgives til Udlændingestyrelsen gennem politiet på den politistation, som har en biometrioptagestation opstillet, i den politikreds, hvor ansøgeren bor eller opholder sig. Har ansøgeren bopæl eller ophold i Københavns eller Københavns Vestegns politikredse, skal ansøgningen indgives til Udlændingestyrelsen.

Særlige bestemmelser

§ 30. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til mindreårige udlændinge med mulighed for varigt ophold hos andre end forældremyndighedens indehaver gives med henblik på:

- 1) Adoption, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, hvor barnet ligger inden for godkendelsen, og hvor adoptionsansøgeren har samtykket i at modtage barnet.
- 2) Ophold hos barnets nærmeste familie, når der foreligger en særlig begrundelse for, at barnet ikke kan bo hos forældrene eller andre nære slægtninge i hjemlandet.
- 3) Ophold hos andre, når ganske særlige omstændigheder foreligger, og når plejeforholdet anbefales af kommunalbestyrelsen på grundlag af en tilsvarende undersøgelse som ved adoption af udenlandske børn, eller vedrørende børn over 14 år, når plejeforholdet på grundlag af andre oplysninger må anses for betryggende.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2 og 3, er betinget af, at plejeforældrene afgiver erklæring om at ville påtage sig forsørgelsen af barnet.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2 og 3, med henblik på adoption kan ikke gives, før der foreligger en udtalelse fra Ankestyrelsen eller statsforvaltningen om, hvorvidt adoption vil kunne forventes gennemført.

§ 31. Betingelsen efter udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 2. pkt., om, at forsørgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 6, og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet, er opfyldt, hvis de pågældende råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som de pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 6, og opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m til personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 6, er betinget af, at udlændingen tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter sundhedsloven.

Stk. 3. En ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 6, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Kapitel 5

Arbejdstilladelse

§ 32. Udlændinge skal foruden i de tilfælde, der er nævnt i udlændingelovens § 13, stk. 1, have arbejdstilladelse til arbejde på søterritoriet og kontinentalsoklen.

§ 33. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) De udlændinge, der er nævnt i udlændingelovens § 14, stk. 1, og § 14 a, stk. 1.
- 2) Udsendte personer ansat ved udenlandske diplomatiske eller udsendte konsulære repræsentationer eller i organisationer og institutioner, der omfattes af loven om rettigheder og immuniteter for internationale organisationer, samt medfølgende familiemedlemmer og udsendte medhjælpere, som er ansat i den personlige husholdning hos sådanne personer.
- 3) Personale i udenlandske tog og biler i international trafik.
- 4) Personale på danske lastskibe i international trafik, der anløber dansk havn højst 25 gange, løbende regnet et år bagud uafhængig af kalenderåret, såfremt arbejdstilladelse kræves hertil, jf. udlændingelovens § 13, stk. 1, 2. pkt.
- 5) Turistførere der ledsager turister i Danmark i op til 72 timer efter turistførerens indrejse her i landet. Besætningsmedlemmer på krydstogtskibe anses for turistførere, når virket som turistfører for krydstogtskibets passagerer eller en del heraf er en naturlig del af besætningsmedlemmets øvrige arbejde ombord på krydstogtskibet. Besætningsmedlemmer på krydstogtskibe anses for indrejst her i landet på det tidspunkt, hvor krydstogtskibet anløber i dansk havn.
- 6) Kabinepersonale, der er tjenestegørende på danske luftfartøjer, der beflyver ruter med en flyvetid på mindst 5 timer mellem Danmark og udlændingens hjemland eller lande, som sprogligt eller kulturelt er knyttet til udlændingens hjemland, og hvor lokale passagerer på baggrund af sproglige eller kulturelle barrierer, herunder manglende kendskab til europæisk sprog, efterspørger kabinepersonale med kendskab til det sprog og den kultur, der er relevant for passagererne. Det er en betingelse, at udlændingen er i besiddelse af et gyldigt crew member license eller crew member certificate, at udlændingen under ansættelsen har bopæl i sit hjemland eller har bopæl og lovligt opholder sig i det land, hvor der beflyves en rute til, at udlændingen alene opholder sig i Danmark som hviletid imellem flyvningerne, at udlændingen alene udfører besætningen sædvanligt påhvilende opgaver, at udlændingen i mindst 15 % af den estimerede flyvetid aflønnes med sædvanlig løn efter danske forhold, og at udlændingen i øvrigt er undergivet samme arbejdsforhold, herunder i forhold til flyve- og hviletidsregler samt adgang til ud-

dannelse, som det øvrige kabinepersonale. Kabinepersonale, der er fritaget for arbejdstilladelse, må ikke udgøre mere end 20 % af kabinepersonalet på en flyvning.

- 7) Flyoperatørers eller alliancepartners kvalificerede besætningsmedlemmer med henblik på, at de kan yde bistand til overlevende og deres familiemedlemmer, til omkomnes familiemedlemmer samt til relevante myndigheder i forbindelse med flyulykker.
- 8) Udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Stk. 2. Følgende udlændinge er for et tidsrum af 90 dage fra indreisen fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Videnskabsmænd og foredragsholdere for så vidt angår undervisning eller lignende virksomhed, hvortil de er indbudt.
- 2) Kunstnere, herunder musikere, artister og lignende og tilknyttet personale, såfremt de har større betydning for en væsentlig kunstnerisk begivenhed.
- 3) Repræsentanter på forretningsrejse her i landet for udenlandske firmaer eller selskaber, der ikke har forretningskontor her.
- 4) Montører, konsulenter og instruktører, der er indrejst for at montere, installere, efterse eller reparere maskiner, udstyr, edb-programmer eller lignende eller for at informere om brugen heraf, såfremt den virksomhed, udlændingen er tilknyttet, har leveret maskinerne, udstyret, edb-programmerne eller lignende eller efter aftale med en sådan virksomhed har påtaget sig at montere, installere, efterse eller reparere maskinerne, udstyret, edb-programmerne eller lignende.
- 5) Personer, der er ansat i den personlige husholdning hos en arbejdsgiver, der opholder sig her i landet på besøg i indtil 90 dage.
- 6) Professionelle idrætsudøvere og -trænere for så vidt angår idrætsudøvelse og -træning, herunder prøve-træning, samt tilknyttet personale. Fritagelsen gælder ikke, hvis der er indgået ansættelsesaftale med en herværende idrætsklub.

§ 34. Arbejdstilladelse gives til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a.

Stk. 2. Arbejdstilladelse gives til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 k, stk. 1, med henblik på praktikophold eller ophold som volontør.

Stk. 3. Arbejdstilladelse kan i øvrigt efter ansøgning gives til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 c, stk. 1 og 5, 9 i og 9 l, der ikke er fritaget for krav om arbejdstilladelse. Ved afgørelsen heraf skal der navnlig tages hensyn til formålet med ansøgningen.

Stk. 4. Arbejdstilladelse gives til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f.

Stk. 5. Arbejdstilladelse kan endvidere efter ansøgning gives til en udlænding med ophold uden for landet, når væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige

hensyn taler derfor, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2-4 og 6. En udlænding, der har arbejdstilladelse efter 1. pkt., og som har indgået aftale om et nyt ansættelsesforhold, kan efter indgivelse af ansøgning om arbejdstilladelse i medfør af det nye ansættelsesforhold arbejde i tiden, indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles arbejdstilladelse. Ansøgning om ny arbejdstilladelse skal indgives senest på det tidspunkt, hvor udlændingen påbegynder nyt arbejde. Arbejdstilladelse kan endvidere efter ansøgning gives til en udlænding med ophold uden for landet, når udlændingen ville opfylde betingelserne for opholdstilladelse med henblik på praktikophold ved ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1.

§ 35. Arbejdstilladelse efter § 34 gives til beskæftigelse i et bestemt arbejdsforhold. Har udlændingen opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1 eller 5, kan arbejdstilladelsen af Udlændingestyrelsen ændres til beskæftigelse i et andet arbejdsforhold. I andre tilfælde kan arbejdstilladelsen af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ændres til beskæftigelse i et andet arbejdsforhold.

Stk. 2. I forbindelse med en arbejdstilladelse kan der fastsættes sådanne betingelser, som formålet med arbejdet, udlændingens egne forhold eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger.

§ 36. Arbejdstilladelse efter § 34 til udlændinge under 18 år kan kun gives, såfremt der foreligger en skriftlig ansættelsesaftale, og arbejdsgiveren over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller Udlændingestyrelsen, jf. § 38, stk. 1, 1. og 2. pkt., erklærer, at betingelserne i arbejdsmiljølovgivningen er overholdt.

§ 37. En arbejdstilladelse efter § 34 har gyldighed i samme tidsrum som udlændingens opholdstilladelse, medmindre andet fremgår af tilladelsen.

§ 38. Har udlændingen opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1 eller 5, indgives ansøgning om arbejdstilladelse eller om forlængelse af arbejdstilladelse efter § 34 til Udlændingestyrelsen. I andre tilfælde indgives ansøgning om arbejdstilladelse eller om forlængelse af arbejdstilladelse efter § 34 til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. Har ansøgeren bopæl eller ophold uden for Københavns og Københavns Vestegns politikredse, kan ansøgning endvidere indgives til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller Udlændingestyrelsen gennem politiet på det sted, hvor ansøgeren bor eller opholder sig.

Stk. 2. Har udlændingen ikke opholdstilladelse her i landet, skal ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse indgives i overensstemmelse med § 29, stk. 2-5 og 7.

Stk. 3. Ansøgning om arbejdstilladelse efter § 34, stk. 5, kan indgives her i landet til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. Ønsker ansøgeren at arbejde uden for Københavns og Københavns Vestegns politikredse, kan ansøgningen indgives til Styrelsen for Ar-

bejdsmarked og Rekruttering gennem politiet på det sted, hvor ansøgeren ønsker at arbejde. Ansøgningen kan endvidere indgives til en dansk repræsentation i ansøgerens hjemland eller i det land, hvor ansøgeren har haft fast ophold i de sidste 3 måneder.

§ 39. En arbejdstilladelse efter § 34 kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller tilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Kapitel 6

Særlige bestemmelser om opholdstilladelse i forbindelse med adoption

§ 40. Afgørelse om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelse efter § 30, stk. 1, nr. 1, træffes af statsforvaltningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse eller forlængelse af opholdstilladelse indgives til statsforvaltningen. Har adoptivbarnet ikke bopæl eller ophold her i landet, indgives ansøgningen til en dansk repræsentation i adoptivbarnets hjemland eller i det land, hvor adoptivbarnet lovligt opholder sig. Repræsentationen sender ansøgningen til statsforvaltningen.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan træffe afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter udlændingelovens § 4 a, stk. 2, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption. Statsforvaltningen kan bemyndige danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede, annullere og inddrage visum efter udlændingelovens § 4 a, stk. 2, i sager, hvor en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption.

§ 41. Statsforvaltningen kan fravige bestemmelserne i § 21, stk. 1 og 2, jf. § 26.

§ 42. Statsforvaltningens afgørelse efter § 40, stk. 1, kan påklages til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udlændingestyrelsens afgørelse kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 43. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om behandlingen af de sager, der er nævnt i § 40, stk. 1.

Kapitel 7

Udveksling af sagsakter mellem statsforvaltningen og Udlændingestyrelsen

§ 44. Statsforvaltningen kan til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse eller udtalelse efter udlændingeloven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf uden udlændingens samtykke til Udlændingestyrelsen videregive sagsakter, herunder oplysninger om udlændingens rent private

forhold, der er indgået i en sag i statsforvaltningen om opholdstilladelse efter § 30, stk. 1, nr. 1, vedrørende

- 1) den udlænding, sagen vedrører, eller
- 2) andre udlændinge, når sagsakterne efter en generel vurdering kan være af betydning for sagen.

§ 45. Udlændingestyrelsen kan til brug for statsforvaltningens afgørelse efter § 30, stk. 1, nr. 1, uden udlændingens samtykke til statsforvaltningen videregive sagsakter, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold, der er indgået i en sag i Udlændingestyrelsen om en afgørelse eller udtalelse efter udlændingeloven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, vedrørende

- 1) den udlænding, sagen vedrører, eller
- 2) andre udlændinge, når sagsakterne efter en generel vurdering kan være af betydning for sagen.

Kapitel 8

Færøerne og Grønland

§ 46. Et visum, en opholdstilladelse og en arbejdstilladelse gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Kapitel 9

Kontrolbestemmelser m.v.

§ 47. En udlænding, der er fyldt 18 år, og som ikke er statsborger i et andet nordisk land eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller Schweiz, skal under ophold her i landet til stadighed medføre dokumentation for sin danske opholdstilladelse.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af stk. 1, skal til brug for udstedelsen af opholdskort med biometriske kendetegn inden for den frist, der er fastsat af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, henvende sig til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering for at få optaget biometriske kendetegn. Har udlændingen bopæl eller ophold uden for Københavns og Københavns Vestegns politikredse, kan udlændingen endvidere inden for den frist, der er fastsat af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, henvende sig på den politistation i politikredsen, hvor den pågældende bor eller opholder sig, som har en biometrioptagestation opstillet, for at få optaget biometriske kendetegn.

Stk. 3. En udlænding, der er omfattet af stk. 1, skal til brug for udstedelsen af opholdskort med biometriske kendetegn oplyse Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering om sin adresse i Danmark inden for den frist, der er fastsat af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

Stk. 4. Er der ikke udstedt bevis for dansk opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af stk. 1, skal udlændingen under ophold her i landet til stadighed med-

føre sit pas eller anden rejselegitimation. Er udlændingens rejselegitimation afleveret til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller politiet, skal udlændingen i stedet medføre dokumentation herfor.

Stk. 5. Er der ikke udstedt bevis for dansk opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af stk. 1, og er udlændingen ikke i besiddelse af pas eller anden rejselegitimation, skal udlændingen under sit ophold her i landet til stadighed medføre dokumentation for sit lovlige ophold her i landet, såfremt Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller politiet har udstedt sådan dokumentation.

Stk. 6. For udstedelse af hvert opholdskort, der udstedes på grund af kortets bortkomst eller ødelæggelse, eller når udlændingen ønsker ændringer i kortets oplysninger, der kan henføres til den pågældendes egen beslutning eller handlemåde, opkræves et gebyr på 195 kr. Dog opkræves ikke gebyr for opholdskort, der udstedes

- 1) ved ændring af personnummer,
- 2) ved ændring af udlændingenummer,
- 3) ved ændring af opholdsgrundlag eller
- 4) ved navneændring i forbindelse med indgåelse af ægteskab eller i forbindelse med skilsmisse.

Stk. 7. Det beløb, der er angivet i stk. 6, er fastsat i 2007-beløb og reguleres fra og med 2008 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

§ 48. En udlænding, der ikke er statsborger i et andet nordisk land eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller Schweiz, og som har opholdstilladelse udstedt af et andet Schengenland, skal under ophold her i landet til stadighed medføre sin opholdstilladelse og sit pas eller anden rejselegitimation, jf. dog stk. 3. § 47, stk. 4, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. En udlænding, der har visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), og som i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 90 dage inden for en periode på 180 dage, skal under ophold her i landet til stadighed medføre sit visum og sit pas eller anden rejselegitimation, jf. dog stk. 3. § 47, stk. 4, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. En udlænding, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har uanset bestemmelserne i stk. 1 og 2 ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark, selv om den pågældende ikke er i besiddelse af pas eller anden rejselegitimation, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 4, og § 28, stk. 6, 2. pkt.

§ 49. Politiet kan give udlændinge pålæg om at melde sig hos politiet til bestemte tider, når dette er begrundet i hensynet til statens sikkerhed eller opretholdelse af ro og orden.

§ 50. Politiet kan ved afvisning eller udvisning foretage stempning af en udlændings pas eller anden rejselegitimation. Rigspolitiet fastsætter nærmere bestemmelser herom.

§ 51. Den, der driver hotel, pensionat, herberg eller lejrplads, skal i overensstemmelse med reglerne i persondataloven føre protokol eller kartotek, herunder i elektronisk form, over alle ankomne udenlandske gæster.

Stk. 2. Protokollen eller kartoteket skal indeholde oplysninger om udlændingens fulde navn, fødselsdato, nationalitet, faste bopæl, ankomstdato og type af og nummer på pas eller anden rejselegitimation, jf. dog § 5, stk. 1, for så vidt angår nordiske statsborgere.

Stk. 3. Udlændinge skal personligt udfylde og underskrive en anmeldelse vedrørende de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1 og 2. Dette gælder dog ikke ledsagende ægtefæller og mindreårige børn samt deltagere i fællesrejser. Udlændinge skal fremvise rejselegitimation til kontrol af rigtigheden af de afgivne oplysninger. Statsborgere i et andet nordisk land skal dog alene fremvise legitimation, jf. § 5, stk. 1.

Stk. 4. Indførelsen af oplysningerne i stk. 2 skal finde sted straks efter udlændingens ankomst. Straks efter afrejsen skal datoen herfor ligeledes indføres i protokollen eller kartoteket.

Stk. 5. De oplysninger, der er indført i protokollen eller kartoteket, skal bekræftes af udlændingen og af logiværten eller dennes repræsentant. For deltagere i fællesrejser kan politiet dog tillade, at de oplysninger vedrørende fællesrejsens deltagere, der er indført i protokollen eller kartoteket, alene bekræftes af rejselederen og logiværten eller dennes repræsentant.

Stk. 6. Oplysningerne i stk. 2 skal opbevares i protokollen eller kartoteket i mindst 1 år efter indførelsen af den enkelte oplysning og må højst opbevares i 2 år efter denne indførelse.

§ 52. Politiet kan pålægge andre logiværter, der mod eller uden vederlag yder natlogi til udlændinge, at føre protokol eller kartotek efter reglerne i § 51.

§ 53. Politiet kan pålægge de logiværter, der er nævnt i § 51 og § 52, at meddele politiet oplysninger fra protokollen eller kartoteket.

§ 54. Rigspolitiet bestemmer udformningen af de protokoller og kartoteker, der er nævnt i § 51.

Stk. 2. Udgifterne til indkøb af protokoller eller kartoteker afholdes af de logiværter, der er nævnt i § 51 og § 52.

Kapitel 10

Straffebestemmelser

§ 55. Den, der overtræder § 9, 2. pkt., § 10, stk. 1, 4 og 7, § 12, stk. 3, 1. pkt., § 47 og § 48, pålæg efter § 12, stk. 3, 3. pkt., § 49, § 52 og § 53, samt forskrifter, der udstedes i medfør af § 54, straffes med bøde.

Stk. 2. Den, der overtræder § 11, stk. 1-3, § 11, stk. 4, 1. pkt., § 12, stk. 1 og 4-8, samt pålæg efter § 11, stk. 4, 2. pkt., straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

§ 56. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Kapitel 11

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 57. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. maj 2014.

Stk. 2. Bekendtgørelse nr. 727 af 28. juni 2012 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen) ophæves, jf. dog stk. 3-5.

Stk. 3. Hvis en opholdstilladelse er meddelt før den 1. juli 2012, kan opholdstilladelsen forlænges efter § 25, stk. 1-3, 6, 7, 9, 10 og 12, frem til det tidspunkt, hvor den pågældende udlænding opfylder de tidsmæssige betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 4. § 24, stk. 3, og § 25, stk. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der indrejser i Danmark fra og med den 1. januar 2011.

Stk. 5. § 25, stk. 11, finder alene anvendelse for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5, fra og med den 3. maj 2013.

Stk. 6. § 6, stk. 3-5, §§ 23-24, § 25, stk. 1-6, og stk. 9, § 26, stk. 1, og stk. 3, §§ 27, 29 og 30 og §§ 34-39 finder ikke anvendelse på udlændinge, der har ansøgt om opholdstilladelse inden den 1. juli 2002. For disse udlændinge finder bestemmelserne i § 6, stk. 3-5, §§ 21-27 og §§ 34-39 i bekendtgørelse nr. 181 af 20. marts 2001 fortsat anvendelse, jf. dog stk. 7.

Stk. 7. § 28, stk. 1 og 2, § 31 og § 34, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 63 af 22. januar 2007 finder fortsat anvendelse for udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 945 af 1. september 2006, før den 25. juli 2007.

Justitsministeriet, den 29. april 2014

Karen Hækkerup

/ Rasmus Kieffer-Kristensen

Bilag 5

Bekendtgørelse nr. 640 af 25. juni 2008 om greencardordningens pointsystem.

I medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 15, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 1044 af 6. august 2007 som ændret ved lov nr. 486 af 17. juni 2008 fastsættes:

§ 1. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, meddeles på baggrund af det i bilag 1 optrykte pointsystem.

Stk. 2. En udlænding skal opnå mindst 100 point for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

§ 2. Der gives point for udlændingens uddannelsesniveau. Der kan gives point for ét uddannelsesniveau.

Stk. 2. Der kan gives bonuspoint, hvis udlændingens uddannelsesretning er inden for et område, der er omfattet af positivlisten, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2. Bonuspoint for uddannelsesretning inden for et område, der er omfattet af positivlisten, vil blive givet, når der er knyttet bestemte uddannelseskra- v til at kunne bestride et job, der er omfattet af positivlisten.

Stk. 3. Der gives bonuspoint til en udlænding, der har afsluttet sin uddannelse på et anerkendt universitet efter den seneste THES-QS World Ranking.

§ 3. Der gives point for sprogfærdigheder i enten dansk, svensk eller norsk. Der gives endvidere point for sprogfærdigheder i enten engelsk eller tysk.

Stk. 2. Point for sprogfærdigheder gives på grundlag af enten aflagte sprogpøver i dansk, engelsk, norsk, svensk og tysk, som ligger på A2-niveau eller derover, jf. Common European Framework of Reference (CEFR), og som figurerer på den liste, der er offentliggjort af Association of Language Testers in Europe (ALTE), eller efter de i bilag 2 optrykte sprogpøver. En vejledende liste over relevante prøver offentliggøres på hjemmesiden www.nyidanmark.dk.

Stk. 3. Sprogfærdigheder kan også dokumenteres ved, at udlændingen fremlægger en arbejdsgivererklæring, hvoraf det fremgår, at udlændingen har haft dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk som arbejdssprog i mindst 1 år, eller ved bevis for, at udlændingen på enten dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk har gennemført mindst 1 års studier på en videregående uddannelse afsluttet med eksamen. Udlændingen vil i disse tilfælde blive betragtet som havende bestået en sprogpøve på niveau med studieprøven.

Stk. 4. Der gives højst 30 point for sprogfærdigheder.

§ 4. Der gives point for arbejds erfaring inden for de seneste 5 år forud for ansøgningens indgivelse som forsker eller inden for områder, der er omfattet af positivlisten, eller anden arbejds erfaring.

§ 5. Der gives point for videregående uddannelse afsluttet med eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz eller point for lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz.

Stk. 2. Der gives bonuspoint for dansk som sprogfærdighed på baggrund af en af de i § 3, stk. 2, nævnte prøver.

§ 6. Der gives point for udlændingens alder efter udlændingens alder på ansøgningstidspunktet.

§ 7. Bekendtgørelsen træder i kraft 1. juli 2008.

Stk. 2. Bekendtgørelse nr. 1135 af 1. oktober 2007 op- hæves.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 25. juni 2008

Birthe Rønn Hornbech

/ Vibeke Hauberg

Bilag 1

Greencardordningens pointsystem

Grundlag for tildeling af point i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 9 a, stk. 15.

	Kriterium	Point	Bonus-point	Maxpoint
1	<u>Uddannelse</u> (der gives point for ét uddannelsesniveau) Bachelorgrad/Afsluttet mellemlang videregående uddannelse Bachelorgrad efterfulgt af 1-årig masteruddannelse Kandidatgrad Ph.d. <u>Bonus for uddannelsesretning</u> (inden for område omfattet af positivlisten) <u>Bonus for anerkendt universitet</u> Placering i top 400 Placering i top 200 Placering i top 100	30 50 60 80	10 5 10 15	105
2	<u>Sprogfærdigheder</u> Prøve i Dansk 1 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 1) Prøve i Dansk 2 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 2) Prøve i Dansk 3 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 3) Studieprøven eller prøve på højere niveau (eller prøve i svensk/norsk svarende til Studieprøven eller højere niveau)/1 års studier eller arbejde på dansk/svensk/norsk <i>og</i> Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 1 Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 2 Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 3 Prøve i engelsk eller tysk svarende til Studieprøven eller højere niveau/ 1 års studier eller arbejde på engelsk eller tysk	5 10 15 20 5 10 15 20		30 (uanset 2x studieprøve)
3	<u>Arbejdserfaring som forsker eller inden for områder, der er omfattet af positivlisten</u> 1-2 års arbejde inden for de seneste 5 år forud for ansøgningens indgivelse 3-5 års arbejde inden for de seneste 5 år forud for ansøgningens indgivelse <i>eller</i> <u>Anden arbejdserfaring</u> 3-5 års arbejde inden for de seneste 5 år forud for ansøgningens indgivelse	10 15		15

4	<u>Tilpasningsevne</u>			
	Mindst et års videregående uddannelse afsluttet med eksamen i et EU/EØS-land og Schweiz	5		
	Mindst tre år videregående uddannelse afsluttet med eksamen i et EU/EØS-land og Schweiz	10		
	<i>eller</i> Lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land og Schweiz i mindst et sammenhængende år	5		
	Lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land og Schweiz i mindst to sammenhængende år	10		
	Bonus for dansk som sprogfærdighed (mindst Prøve i Dansk 2)		5	15
5	<u>Alder</u>			
	35-40 år	10		
	34 år eller yngre	15		15

En udlænding skal opnå 100 point for at kunne få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Bilag 2

Ud over de i § 3, stk. 2, 1. pkt., nævnte ALTE-sprogprøver kan følgende prøver anvendes som dokumentation for engelskkundskaber på studieprøveniveau:

TOEFL computerbaseret med test score: mindst 200 point

TOEFL internetbaseret med test score: mindst 72 point

TOEFL papirbaseret med test score: mindst 533 point

Bilag 6

Bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende.

I medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 5, § 12 og § 15, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 945 af 1. september 2006, som ændret ved lov nr. 89 af 30. januar 2007, fastsættes:

Kapitel 1

Uddannelser og kurser, som kan danne grundlag for opholdstilladelse

§ 1. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution kan gives, når uddannelsen er godkendt af en statslig myndighed, og

- 1) deltagelsen i uddannelsen er tilrettelagt af et ministerium eller den pågældende uddannelsesinstitution, eller
- 2) deltagelsen i uddannelsen er et led i en af udlændingen allerede påbegyndt videregående uddannelse i hjemlandet eller et andet land, hvor den pågældende har fast ophold.

Bilag 1 indeholder vejledende lister over videregående uddannelser, der er godkendt af en statslig myndighed.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en videregående uddannelse, som ikke er godkendt af en statslig myndighed, men som udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn, kan gives, når der foreligger en gyldig vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut om, at den pågældende uddannelse vurderes til at have et acceptabelt indholdsmæssigt kvalitetsniveau, og

- 1) deltagelsen i uddannelsen er tilrettelagt af den pågældende uddannelsesinstitution, eller
- 2) deltagelsen i uddannelsen er et led i en af udlændingen allerede påbegyndt videregående uddannelse i hjemlandet eller et andet land, hvor den pågældende har fast ophold.

§ 2. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan gives med henblik på deltagelse i et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1, eller § 1, stk. 2, nr. 1, når

- 1) adgangskurset er specifikt knyttet til den videregående uddannelse,
- 2) udlændingen er optaget på den videregående uddannelse, som adgangskurset er knyttet til,

- 3) uddannelsesinstitutionen har bestemt, at deltagelse i adgangskurset er en forudsætning for at følge den videregående uddannelse, og
- 4) adgangskurset har en varighed af højst et år.

§ 3. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i et kursus på en folkehøjskole eller lignende, som udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn, kan gives, hvis skolens forstander erklærer på tro og love, at det kursus, som udlændingen skal følge, agtes afholdt således, at det vil udløse statstilskud i henhold til lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler (frie kostskoler).

Stk. 2. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i et kursus på en folkehøjskole eller lignende, som skolens forstander ikke erklærer agtes gennemført med statstilskud, men som udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn, kan gives, når der foreligger en gyldig vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut om, at det pågældende kursus vurderes til at have et acceptabelt indholdsmæssigt kvalitetsniveau.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og stk. 2 er betinget af, at udlændingen har betalt det af skolen påkrævede deltagergebyr for kurset.

§ 4. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse kan gives, hvis uddannelsen er godkendt af en statslig myndighed.

Bilag 2 indeholder en vejledende liste over ungdomsuddannelser, der er godkendt af en statslig myndighed. Bilag 3 indeholder en vejledende liste over gymnasiale uddannelser, der er godkendt af en statslig myndighed. Bilag 4 indeholder en vejledende liste over grundskoleuddannelser, der er godkendt af en statslig myndighed.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse, som ikke er godkendt af en statslig myndighed, men som udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn, kan gives, når der foreligger en gyldig vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut om, at den pågældende uddannelse vurderes til at have et acceptabelt indholdsmæssigt kvalitetsniveau.

Stk. 3. Opholdstilladelse med henblik på at deltage i et år af en gymnasial uddannelse er betinget af, at

- 1) studieopholdet er arrangeret af en udvekslingsorganisation,
- 2) der er tale om fortsættelse af et i udlandet allerede etableret uddannelsesforløb, eller
- 3) udlændingen udtrykkeligt kun søger om tilladelse til at følge det første år af uddannelsen, og det er dokumenteret eller på anden måde sandsynliggjort, at den pågældende efter opholdet i Danmark har til hensigt at fortsætte uddannelsen i udlandet.

§ 5. En udlænding, der meddeles opholdstilladelse efter § 1 med henblik på at deltage i og afslutte en videregående uddannelse her i landet, meddeles samtidig opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold for højst 6 måneder efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at søge beskæftigelse her i landet efter afslutning af den videregående uddannelse, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. I de tilfælde, hvor opholdstilladelse efter § 1 med henblik på at deltage i og afslutte en videregående uddannelse meddeles af en repræsentation i udlandet, kan der efter indrejsen i Danmark meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på midlertidigt ophold for højst 6 måneder med henblik på at søge beskæftigelse her i landet efter afslutningen af den videregående uddannelse. Ansøgning herom skal indgives til Udlændingesservice.

Kapitel 2

Øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse

§ 6. Opholdstilladelse efter §§ 1-4 er betinget af, at udlændingen godtgør at være optaget på den uddannelse eller det kursus, der søges opholdstilladelse til. Medmindre særlige grunde taler herimod, skal Udlændingesservice forud for meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 1-4 anmode uddannelsesinstitutionen om at bekræfte, at udlændingen er optaget på den uddannelse eller det kursus, der søges opholdstilladelse til under de omstændigheder, der er angivet i ansøgningen, herunder i den af udlændingen fremlagte dokumentation for studieoptagelse. Indhentelse af oplysninger efter 2. pkt. skal ske på baggrund af samtykke fra udlændingen.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter §§ 1-4 er betinget af, at udlændingen er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse.

§ 7. Opholdstilladelse efter §§ 1-5 er betinget af, at udlændingens forsørgelse er sikret gennem egne midler, stipendium, studielån eller lignende.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter §§ 1-4 er betinget af, at udlændingen godtgør, at vedkommendes forsørgelse er sikret gennem egne midler, stipendium, studielån eller lignende. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 1, udlændingen har betalt den påkrævede studieafgift for uddannelsen, og den af udlændingen erlagte studieafgift mindst udgør betaling for første semester af uddannelsen.

§ 8. For udlændinge under 18 år er opholdstilladelse efter §§ 1-4 betinget af, at den pågældende uddannelsesinstitution afgiver erklæring om at ville være behjælpelig med at sikre barnet et forsvarligt ophold her i landet for varigheden af tilladelsen.

Stk. 2. For udlændinge under 18 år er opholdstilladelse efter §§ 1-4 betinget af, at forældremyndighedens indehaver giver samtykke til barnets ophold her i landet.

Kapitel 3

Formodningsafslag

§ 9. Opholdstilladelse efter §§ 1-4 kan ikke gives, hvis der er en vis formodning for, at udlændingens intention ikke er at studere i Danmark. Ved vurderingen heraf kan der blandt andet indgå oplysninger om

- 1) udlændingens uddannelsesmæssige baggrund og sprogkundskaber, herunder om udlændingen besidder de forudsætninger, der må anses for nødvendige og sædvanlige for at kunne følge det uddannelsesforløb, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, og for i øvrigt at kunne begå sig i det danske samfund under det ønskede ophold, og om det ønskede ophold har en naturlig sammenhæng med udlændingens hidtidige uddannelse,
- 2) udlændingens tidligere ansøgninger om ophold i Danmark eller i det øvrige Schengen-område, herunder navnlig ansøgninger om asyl eller ansøgninger om familiesammenføring med herboende personer, og
- 3) den uddannelsesinstitution, der søges om ophold ved, herunder om der tidligere har været problemer med opholdstilladelser givet til udenlandske studerende på den pågældende uddannelsesinstitution, fordi en betydelig andel af uddannelsesinstitutionens udenlandske elever er forsvundet eller på anden måde har misbrugt opholdstilladelsen, eller uddannelsesinstitutionen har rekrutteringsmetoder og lempelege optagelseskrav for udenlandske studerende, som kan tiltrække ansøgere, hvis hensigt reelt ikke er at studere i Danmark.

Kapitel 4

Varigheden af opholdstilladelsen og forlængelse heraf

§ 10. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 1, nr. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst den normerede længde af den pågældende uddannelse.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 1, nr. 2, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst den normerede længde af den del af den pågældende uddannelse, som udlændingen skal følge. Opholdstilladelse kan højst gives for to år.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 2, nr. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst den normerede længde af den pågældende uddannelse. Opholdstilladelse kan højst gives indtil udløbet af gyldigheden af

den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 2, nr. 2, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst den normale længde af den del af den pågældende uddannelse, som udlændingen skal følge. Opholdstilladelse kan højst gives for to år og højst indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 1, nr. 1, kan forlænges i yderligere et år, hvis udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 1, nr. 2, kan forlænges i yderligere et år til højst to år, hvis udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 2, nr. 1, kan forlænges i yderligere et år, hvis udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år. Opholdstilladelse kan højst gives indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 2, nr. 2, kan forlænges i yderligere et år til højst to år, hvis udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år. Opholdstilladelse kan højst gives indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

§ 11. Opholdstilladelse efter § 2 med henblik på deltagelse i et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst varigheden af det pågældende adgangskursus.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter § 2 med henblik på deltagelse i et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst varigheden af det pågældende adgangskursus, dog højst indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut om den videregående uddannelse.

§ 12. Opholdstilladelse efter § 3, stk. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst varigheden af det pågældende kursus, dog for højst 18 måneder.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter § 3, stk. 2, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst varigheden af det pågældende kursus, dog for højst 18 måneder og højst indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

§ 13. Opholdstilladelse efter § 4, stk. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst et år.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter § 4, stk. 2, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst et år og højst indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

Stk. 3. I særlige tilfælde kan en opholdstilladelse, der er givet efter § 4, stk. 1, forlænges i højst yderligere et år.

Stk. 4. I særlige tilfælde kan en opholdstilladelse, der er givet efter § 4, stk. 2, forlænges i højst yderligere et år. Opholdstilladelse kan højst gives indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

Kapitel 5

Meddelelse af arbejdstilladelse

§ 14. Arbejdstilladelse gives til de udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, der er nævnt i § 1, § 2 og § 5, til beskæftigelse ved deltidsarbejde i indtil 15 timer ugentlig. Arbejdstilladelse gives endvidere til de udlændinge, der er nævnt i § 1, § 2 og § 5, med ret til beskæftigelse på fuld tid i månederne juni, juli og august.

Stk. 2. Medmindre særlige grunde taler herfor, kan der ikke gives arbejdstilladelse til de udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, der er nævnt i §§ 3-4. Dette gælder dog ikke for EU/EØS-statsborgere eller schweiziske statsborgere.

Kapitel 6

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 15. Bekendtgørelsen træder i kraft den 25. juli 2007.

Stk. 2. Bekendtgørelsen finder ikke anvendelse på udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse som studerende før den 25. juli 2007. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. herved § 54, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 810 af 20. juni 2007 om udlændinges adgang her til landet, og § 58 i bekendtgørelse nr. 63 af 22. januar 2007.

Bilag 1

Vejledende lister over videregående uddannelser, som er godkendt af en statslig myndighed.

(Udeladt her)

Bilag 2

Vejledende liste over ungdomsuddannelser, som er godkendt af en statslig myndighed.

(Udeladt her)

Bilag 3

Vejledende liste over gymnasiale uddannelser, som er godkendt af en statslig myndighed.

(Udeladt her)

Bilag 4

Vejledende liste over grundskoleuddannelser, som er godkendt af en statslig myndighed.

(Udeladt her)

Bilag 7

Bekendtgørelse nr. 296 af 14. april 2009 om ændring af bekendtgørelse om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende.

§ 1

I bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende foretages følgende ændringer:

1. § 2, nr. 3, ophæves, og i stedet indsættes:
»3) Undervisningsministeriet har fastsat, at deltagelse i kurset er et adgangskrav for at følge den videregående uddannelse, og«
2. I § 15, stk. 2, indsættes som 3. pkt.:

»§ 5 finder dog anvendelse på alle udlændinge, der har opholdstilladelse med henblik på at deltage i og afslutte en videregående uddannelse her i landet, uanset hvornår udlændingen har ansøgt om opholdstilladelsen.«

§ 2

Stk. 1. Bekendtgørelsen træder i kraft den 22. april 2009.

Stk. 2. § 2 i bekendtgørelse om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende, som ændret ved denne bekendtgørelses § 1, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 22. april 2009 har ansøgt om opholdstilladelse som studerende. For sådanne udlændinge finder § 2 i bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007 anvendelse.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 14. april 2009

Birthe Rønn Hornbech

/ Merete Milo